Nora roberts-steaua secreta

Secret Star
Nora Roberts
Copyright © 1997 Nora Roberts
4?
Lira*
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.R 53; C.R 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks. ro
Steaua secretă
Nora Roberts
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Diana Calangea, Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Steaua secretă / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft. - Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0215-2
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 = 135. 1
NORA ROBERTS
Steaua secretă
Trilogia Stelele lui Mithra
Traducere din limba engleză
Alina Simuţ

capitolul 1

Femeia din portret avea un chip menit să oprească răsuflarea unui bărbat şi să-i bântuie visele. Era, pro-babil, perfecţiunea supremă pe care o îngăduia natura. Ochi de un albastru electrizant şopteau despre intimi-tăţi şi zâmbeau atotştiutori de sub nişte genele dese şi negre. Sprâncenele erau perfect arcuite, cu o mică alu-niţă jucăuşă punctând colţul de jos al celei stângi. Pielea era ca de porţelan, sub care ghiceai o nuanţă de trandafiriu cald - îndeajuns de cald încât un bărbat să-şi poată imagina că acea căldură arde doar pentru el. Nasul era drept şi sculptat cu fineţe.
Gura - şi, o, gura era greu de ignorat - era arcuită ademenitor, cu buzele care păreau moi ca pernele, şi totuşi croite într-o formă puternică. O tentaţie roşie, în-drăzneaţă, care ademenea la fel de clar precum cântecul unei sirene.
Faţa aceea incredibilă era încadrată de o revărsare sălbatică, bogată, de păr ca abanosul, care curgea peste umerii dezgoliţi, catifelaţi. Lucioşi, superbi, generoşi. Felul acela de păr, în care până şi un bărbat puternic s-ar putea pierde cu firea - strângând în pumni toată acea mătase neagră, în timp ce gura lui se afunda adânc, tot mai adânc, în acele buze moi, zâmbitoare.
Grace Fontaine, un studiu al perfecţiunii frumuseţii feminine, se gândi Seth. La naiba, păcat că era moartă.
întoarse spatele portretului, iritat de faptul că^ privi-rea şi mintea lui continuau să se întoarcă la el. îşi do-rise să petreacă un timp singur la locul crimei, după ce echipa de criminalişti îşi terminase treaba, iar cei de la Medicină legală preluaseră cadavrul. Conturul lăsat în urmă, o siluetă urâtă în formă umană, deteriorase podeaua strălucitoare, din lemn de castan.
Era suficient de simplu să stabilească felul în care murise. O cădere urâtă de la etaj, chiar prin balustrada

circulară - acum ruptă şi cu aşchii pe margini o cădere până jos, cu faţa ei frumoasă izbindu-se de masa din sticlă de mărimea unui lac. Murind, îşi pierduse frumu-seţea, se gândi el, şi era şi asta păcat.

De asemenea, era uşor să îşi dea seama că fusese ajutată să facă acel ultim salt. Era o casă grozavă, se gândi el, uitându-se împrejur. Tavanele înalte creau spaţiu, şi o jumătate de duzină de lucarne generoase filtrau razele trandafirii, pline de speranţă, ale soarelui care apunea. Totul era arcuit - scara, uşile de la intrare, ferestrele. Şi ele erau feminine, presupuse el. Lemnul era lucios, sticla strălucitoare, mobila toată compusă din antichităţi selectate, în mod evident, cu atenţie.
Cine va scoate petele de sânge de pe tapiseria gri, de culoarea porumbelului, de pe canapea se va chinui din răsputeri. încercă să-şi imagineze cum arătase totul înainte să năvălească furtunos prin camere cel care o ajutase pe Grace Fontaine să cadă de la balcon. Nu ar fi fost statui sparte sau perne rupte. Florile ar fi fost aranjate meticulos în vaze, nu strivite pe modelul complicat al covoarelor orientale. Cu siguranţă nu ar fi fost sânge, sticlă spartă sau straturi de praf pentru luat amprentele.
Grace trăise bine, se gândi el. Dar, la urma urmei, îşi permisese să trăiască bine. Devenise moştenitoare când împlinise douăzeci şi unu de ani, orfana privilegiată, răsfăţată şi copilul sălbatic al imperiului Fontaine. Beneficiara unei educaţii excelente, preferata cluburilor exclusiviste şi, din câte îşi imagina el, bătaia de cap a familiei Fontaine cea conservatoare şi rigidă, şi deţinătoarea magazinelor Fontaine.
Rar trecea o săptămână în care Grace Fontaine să nu-şi asigure o menţionare în paginile cu mondenităţi din Washington Post sau o fotografie vândută de papa- razzi uneia dintre revistele glossy. Şi, de obicei, nu apărea pe nicăieri datorită unei fapte bune.
Presa avea să vuiască din pricina celei mai recente - şi ultime - aventuri din viaţa şi vremurile lui Grace Fontaine, în momentul în care urmau să iasă la iveală noutăţile, iar Seth o ştia foarte bine. Iar ei urmau

să se asigure că amintesc toate escapadele ei. Faptul că pozase goală la nouăsprezece ani pentru posterul de la mijlocul unei reviste, relaţia fierbinte şi cât se poate de

publică cu un lord englez, cât se poate de căsătorit, flirtul cu un idol sexy de la Hollywood. Mai fuseseră şi alte cuceriri în palmaresul ei, îşi aminti Seth. Un se-nator al Statelor Unite, un scriitor de succes, artistul care îi pictase portretul, starul rock care, după cum se zvonea, încercase să-şi ia viaţa când ea îl părăsise.
Dăduse papucii multor bărbaţi în scurta ei viaţă. Grace Fontaine era moartă la douăzeci şi şase de ani. Şi era datoria lui să afle nu doar cum se întâmplase, ci şi cine săvârşise crima. Şi de ce. Deja urmărea o pistă în ceea ce priveşte motivul. Celei Trei Stele ale lui Mithra - diamante albastre valorând o avere -, gestul impulsiv şi disperat al unui prieten şi lăcomia.
Seth se încruntă în vreme ce rătăcea prin casa goală, înşirându-şi în minte evenimentele care îl aduseseră în acest loc, în acest punct. Pentru că fusese interesat de mitologie încă din copilărie, ştia câte ceva despre cele Trei Stele. Erau legendare, şi fuseseră odată grupate în- tr-un triunghi de aur care fusese ţinut în mâinile unei statui a zeului Mithra.
O piatră pentru dragoste, îşi aminti el detaliile în timp ce urca scara circulară spre etaj. Una pentru cu-noaştere şi ultima pentru generozitate. Privind lucrurile din punct de vedere mitologic, oricine deţinea Stelele dobândea puterea zeului. Şi nemurirea. Ceea ce, din punct de vedere logic, era o absurditate, desigur. Nu era totuşi ciudat că visase recent pietre albastre, sclipitoare - medită el - un castel întunecat, învăluit în ceaţă, o ca-meră cu aur scânteietor? Şi un bărbat cu ochii palizi ca moartea, se gândi el, încercând să limpezească detaliile înceţoşate. Şi o femeie cu chip de zeiţă... Şi propria lui moarte violentă.
Seth înlătură iute senzaţia tulburătoare care însoţea amintirea frânturilor de vis. El avea acum nevoie de fapte, esenţiale, logice. Iar adevărul era că trei diamante albastre, estimate la undeva peste o sută de carate fiecare,

valorau răscumpărarea a şase regi. Iar cineva şi le dorea, şi nu îl deranja să ucidă ca să pună mâna pe ele.

Cadavrele începeau să se adune ca lemnele de foc, se gândi el, trecându-şi mâna prin părul lui închis la culoare. în ordinea morţii, primul fusese Thomas Salvini, coproprietar al firmei Salvini - experţii în pietre preţioase care fuseseră angajaţi de Institutul Smithsonian pentru a verifica şi a evalua cele trei pietre. Dovezile trimiteau spre faptul că verificarea şi evaluarea nu fuseseră suficiente pentru Thomas Salvini sau fratele său geamăn, Timothy. Peste un milion în bani gheaţă arăta că ei avuseseră alte planuri... şi un client care îşi dorea Stelele pentru el însuşi. La acestea se adăuga declaraţia dată de o anume Bailey James, sora vitregă a fraţilor Salvini şi martoră la fratricid. Un gemolog cu o reputaţie impecabilă, ea susţinea că descoperise planurile fraţilor ei vitregi de a copia pietrele, de a vinde originalele şi de a fugi din ţară cu profitul. Şi se dusese singură să-şi înfrunte fraţii, se gândi el, clătinând din cap. Fără să contacteze poliţia. Hotărâse să-i descurajeze după ce expediase două pietre celor mai bune două prietene ale sale, separându-le pentru a le proteja. Seth oftă uşor gândindu-se la minţile misterioase ale civililor. Ce-i drept, plătise pentru impulsivitatea ei. Dăduse peste o crimă violentă, abia scăpând ea însăşi cu viaţă, iar amintirea despre incident şi tot ce se întâmplase înaintea lui îi rămăsese blocată zile întregi în minte.
Păşi în dormitorul lui Grace, iar ochii lui cu nuanţe aurii şi pleoapele grele de oboseală cercetară calm came-ra prin care se scotocise cu brutalitate.
Oare mersese Bailey James la poliţie măcar atunci? Nu, alesese un detectiv particular, direct din cartea de telefoane. Seth îşi ţuguie buzele de iritare. Avea foarte puţin respect şi nici un pic de admiraţie pentru detectivi particulari. Fusese un noroc chior să dea peste unul relativ decent, recunoscu el. Cade Parris nu era atât de rău ca majoritatea şi reuşise - prin şi mai mult noroc chior, Seth era sigur de asta - să descopere o pistă. Şi aproape că fusese omorât pe parcurs. Ceea ce îl aduse

pe Seth la a doua moarte. Timothy Salvini era acum mort, la fel ca fratele său. Nu putea să-l învinovăţească prea mult pe Parris pentru că se apărase de un bărbat cu un cuţit,

dar eliminarea celui de-al doilea Salvini crea un mare impas.
Şi, în vâltoarea evenimentelor prilejuite de sfârşitul de săptămână de sărbătoarea de 4 Iulie, cealaltă prietenă a lui Bailey James fugise împreună cu un vânător de recompense. Intr-unui dintre rarele lui momente de exteriorizare, Seth se frecă la ochi şi se rezemă de tocul uşii.
M.J. O'Leary. în curând o va interoga personal. Şi tot el va fi acela care le va anunţa, pe ea şi pe Bailey James, că prietena lor, Grace, era moartă. Din principiu, considera că ambele sarcini erau de datoria lui.
O'Leary deţinea a doua Stea şi, încă de sâmbătă du- pă-amiaza, spălase putina alături de vânătorul de recompense Jack Dakota. Deşi nu era decât luni seara, M.J. şi însoţitorul ei reuşiseră să mai câştige câteva puncte, inclusiv trei cadavre.
Seth se gândi la dezagreabilul şi nesăbuitul garant de cauţiuni, care nu doar că îl păcălise pe Dakota oferin- du-i drept slujbă sarcina falsă de a i-o preda pe M.J., dar se ocupa şi de şantaj. Asasinul plătit care o urmărise pe M.J. se pare că fusese implicat în vreo escrocherie de-a lui, aşa încât îl omorâse. Apoi avusese parte de un ghinion nemaipomenit în timp ce înainta pe un drum alunecos din cauza ploii. Şi astfel, el se alesese cu încă un impas.
Grace Fontaine era probabil a treia. Nu era sigur ce îi va spune casa ei goală, plină de obiecte răvăşite. Dar, cu toate acestea, avea să o cerceteze în totalitate, centimetru cu centimetru şi pas cu pas. Acesta era stilul lui. Urma să fie meticulos, să fie atent şi avea să găsească răs-punsurile. El credea în ordine, credea în legi. Credea, cu generozitate, în justiţie.
Seth Buchanan făcea parte din a treia generaţie de poliţişti din familia sa şi urcase în ierarhia profesională la gradul de locotenent datorită unei abilităţi înnăscute pentru acest tip de muncă, a răbdării aproape înspăi-mântătoare şi a obiectivităţii de neîntrecut. Bărbaţii din

subordinea lui îl respectau - unii se temeau de el, în secret. Era cât se poate de conştient că era numit Robotul şi nu se simţea insultat de poreclă. Emoţia, dispoziţiile, mâhnirea şi vina de care se puteau lăsa cuprinşi civilii nu aveau loc în meseria lui. Dacă oamenii îl considerau distant, ba chiar rece şi controlat, el privea acest lucru ca pe un compliment.
Rămase pentru un timp în pragul uşii, privindu-şi reflexia din oglinda cu ramă de mahon aflată în partea opusă a încăperii spaţioase. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu muşchii tonifiaţi, ca de oţel, ghicindu-se sub sacoul de culoare închisă al costumului. îşi desfăcuse cravata pentru că era singur, şi părul lui închis la cu-loare era uşor dezordonat pentru că-şi trecuse degetele prin el. Era un păr des, uşor ondulat. Şi-l dădu pe spate, lăsând la vedere faţa serioasă cu maxilar pătrat şi pielea arsă de soare. îşi spărsese nasul cu mulţi ani în urmă, pe când purta uniformă, detaliu care îi conferea un aer de asprime. Avea o gură puternică, fermă, şi zâmbea rar. Ochii lui, aurul întunecat al unei picturi vechi, erau imperturbabili sub sprâncenele negre, drepte.
Pe o mână, cu palma lată, purta inelul care fusese al tatălui său. Avea gravate cuvintele „Fă-ţi datoria" şi „Protejează". El îşi lua în serios ambele îndatoriri.
Aplecându-se, ridică o bucată de mătase roşie care fusese aruncată pe un munte de haine împrăştiate, în-grămădite pe covorul Aubusson. O prinse uşor cu vâr-furile bătătorite ale degetelor. Cămaşa de noapte din mătase roşie se potrivea cu halatul scurt pe care îl purta victima, se gândi el.
Voia să se gândească la ea doar ca la o victimă, nu ca la femeia din portret, şi cu siguranţă nu ca la femeia din acele vise noi şi tulburătoare care îi întrerupeau somnul. Şi era iritat că mintea lui se tot întorcea la faţa aceea uluitoare - la femeia din spatele ei. Calitatea aceea era - fusese, se corectă el - parte din puterea ei. Acea capacitate de a intra în mintea unui bărbat până când acesta devenea obsedat de ea. Ar fi fost irezistibilă, se gândi el, ţinând încă în mână bucata de pânză. De ne-uitat. Periculoasă.

Oare îşi pusese pe ea bucăţica aia scurtă de mătase pentru un bărbat? se întrebă el. Aşteptase pe cineva… pentru o seară de intimităţi pasionale? Şi unde era a treia Stea? Musafirul ei neaşteptat o găsise, o luase? Sei-ful din biblioteca de la parter fusese spart şi golit. Părea logic ca ea să fi păstrat ceva de valoare în altă parte. Cu toate acestea, căzuse de acolo, de sus.
, Alergase? O fugărise? De ce îl lăsase să intre în casă? Incuietorile rezistente de la uşi nu fuseseră forţate. Oare fusese atât de neglijentă, de nechibzuită, încât să deschidă uşa unui străin fără să aibă pe ea nimic altceva decât un halat din mătase? Sau îl cunoştea?
Poate că se lăudase cu diamantul, chiar i-l arătase. Lăcomia luase locul pasiunii? O ceartă, apoi o încăierare. O luptă, o cădere. Apoi răvăşirea casei, drept acoperire. Era o posibilitate, hotărî el. Avea agenda ei groasă, cu adrese, la parter, şi urma să parcurgă fiecare nume în parte. La fel cum tot el şi echipa pe care o crease vor cerceta casa goală din Potomac, Maryland, centimetru cu centimetru.
Dar acum trebuia să se întâlnească cu nişte oameni. Să dea de ştire despre tragedie şi să pună detaliile cap la cap. Va trebui să-i ceară unei prietene de-a lui Grace Fontaine sau unui membru al familiei sale să vină şi să identifice în mod oficial cadavrul. Regreta, mai mult de-cât şi-ar fi dorit, că oamenii care ţinuseră la ea trebuiau să se uite la faţa aceea distrusă.
Lăsă să-i cadă din mână cămaşa de mătase, aruncă o ultimă privire asupra camerei, cu patul ei uriaş şi florile călcate în picioare, şi sticlele vechi, drăgălaşe, împrăştiate pe jos, care străluceau precum nişte pietre preţioase. Deja ştia că parfumul din încăpere îl va bântui, la fel cum o va face şi faţa aceea perfectă, frumos pictată în ulei, din camera de la parter.
Era beznă afară când se întoarse. Nu era neobişnuit pentru el să-şi petreacă multe ore, până târziu, la un caz. Seth nu avea o viaţă personală în afara locului de muncă şi nu căutase niciodată să-şi facă una. Femeile cu care se întâlnea pentru a socializa sau pentru a ieşi

1'/ora 'Rof’erts
la o întâlnire erau selectate cu grijă, chiar cu precauţie. Majoritatea însă nu prea tolerau obligaţiile presupuse de locul lui de muncă şi rar se consolida o relaţie. Pen-tru că el ştia cât de dificile şi de frustrante erau acele pretenţii de timp, energie şi suflet pentru cei care aşteptau, avea parte de nemulţumiri, bosumflări, chiar şi acuze, de la femeile care se simţeau neglijate. Aşa că el niciodată nu făcea promisiuni. Şi trăia singur.
Era conştient că nu putea face prea multe aici, la lo-cul crimei. Ar fi trebuit să fie la biroul lui - sau, cel puţin, se gândi el, să fi mers acasă doar ca să-şi limpezească gândurile. Dar el fusese tras înapoi de această locuinţă. Nu, de această femeie, recunoscu el. Oricât ar fi fost de frumoase, nu cele două etaje din lemn şi sticlă îl atraseseră aici. Ci chipul din portret.
îşi lăsase maşina în curba aleii şi se apropiase pe jos de casa protejată de copacii bătrâni şi maiestuoşi şi de arbuştii verzi şi bine îngrijiţi. Intrase şi apăsase pe întrerupător, candelabrul din foaier răspândind brusc o lumină orbitoare.
Oamenii lui începuseră deja munca obositoare de a cerceta cartierul din uşă în uşă, în speranţa că cineva, într-o altă casă mare şi elegantă, ar fi auzit sau ar fi văzut ceva. Medicul legist se mişca încet - lucru de înţeles, îşi reaminti Seth. Era sărbătoare, iar personalul era redus la minim. Rapoartele oficiale durau ceva mai mult. Dar nu rapoartele sau lipsa lor nu-i dădeau pace în timp ce revenea, inevitabil, spre portretul aflat deasupra căminului din teracotă.
Grace Fontaine fusese iubită. El subestimase profun-zimea la care putea ajunge prietenia. Dar văzuse acea profunzime şi acea mâhnire şocată şi sfâşietoare pe fe-ţele celor două femei de la care tocmai plecase. Existase o legătură între Bailey James, M.J. O’Leary şi Grace, care era cea mai puternică din câte văzuse el vreodată. Regreta - iar el rareori avea regrete - că trebuise să le dea vestea atât de direct. „îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.*1 Cuvinte pe care poliţiştii le spuneau pentru a atenua durerea morţii cu care ei se împăcasem deja - deseori violentă, întotdeauna neaşteptată.

El rostise acele cuvinte, aşa cum o făcuse prea des în trecut, şi le văzuse pe femeia blondă fragilă şi pe cea roşcată cu ochii de pisică pur şi simplu dărâmate. Sprijininclu-se una de cealaltă, pur şi simplu se simţiseră distruse.
Nu fusese nevoie ca bărbaţii care se erijaseră în apă-rătorii femeilor să îi spună să le lase singure în suferinţa lor. Nu urma nici o întrebare, nici o declaraţie, nici un răspuns în seara aceea. Nimic din ce ar fi putut spune sau face nu avea să treacă de acea cortină groasă de durere. Grace Fontaine fusese iubită, se gândi el încă o dată, uitându-se în ochii aceia albaştri, spectacu- loşi. Nu pur şi simplu dorită de bărbaţi, ci iubită şi de două femei. Ce era dincolo de acei ochi, ce se ascundea dincolo de chipul acela, care meritase acel sentiment de încredere?
- Cine naiba ai fost tu? murmură el, primind drept răspuns zâmbetul îndrăzneţ şi ademenitor. Eşti prea frumoasă să fii reală. Prea conştientă de propria frumuseţe ca să fii delicată.
Vocea lui groasă, răguşită de oboseală, răsună în casa goală. îşi strecură mâinile în buzunare şi se balansă pe călcâie.
- Prea moartă ca să-ţi pese.
Şi, deşi întoarse spatele portretului, avea sentimentul nefiresc că acesta îl urmărea. îl măsura din priviri, încă mai avea de luat legătura cu rudele ei apropiate, cu mătuşa şi unchiul din Virginia care o crescuseră după moartea părinţilor ei. Mătuşa îşi petrecea vara într-o vilă din Italia şi în seara aceea nu putea fi contactată.
Vile în Italia, medită el, diamante albastre, portrete în ulei deasupra şemineelor din teracotă de culoarea sa-firului albastru. Era o lume aflată foarte departe de edu-caţia lui serioasă, de clasă mijlocie, şi de viaţa pe care o dusese de-a lungul carierei lui. Dar el ştia că violenţa nu avea preferaţi. în cele din urmă, el se va întoarce în casa lui cea mică şi neînsemnată de pe terenul comparabil cu o marcă poştală, înghesuită lângă alte duzini de case mici şi neînsemnate. Va fi goală, deoarece el nu găsise nici o femeie care să-l impresioneze şi să fie dispusă să împartă

cu el chiar şi acel spaţiu mic, privat. Dar casa lui va fi acolo pentru el. Iar casa aceasta, cu tot lemnul ei lucios şi sutele de metri pătraţi de sticlă strălucitoare, peluza în pantă, piscina sclipitoare şi tufişurile dichisite, nu îşi protejase stăpâna.
Ocoli conturul bine marcat pe podea şi porni din nou pe scări. Era ţâfnos, recunoştea acest lucru. Şi cel mai bun remediu ca să se liniştească din nou era munca.
Se gândi că, poate, o femeie cu o viaţă atât de bogată în evenimente cum avusese Grace Fontaine ar fi notat acele evenimente - şi sentimentele ei faţă de ele - intr-un jurnal.
Lucră în tăcere, cercetând cu atenţie dormitorul, ştiind foarte bine că era ca prins în capcană în acel parfum sufocant pe care ea îl lăsase în urmă. îşi scoase cravata şi-o îndesă în buzunar. Greutatea armei sale, prinsă confortabil în hamul de pe umăr, era cu adevărat parte din el şi trecea neobservată.
Căută prin sertare fără reţinere, deşi erau în mare parte goale acum, când conţinutul lor era împrăştiat prin cameră. Căută pe sub ele, în spatele lor şi sub saltea. Se gândi, fără nici o legătură cu chestiunea, că femeia avusese suficiente haine cât să îmbrace o echipă numeroasă de modele şi că avusese o aplecare spre materiale fine. Mătase, caşmir, satin, lână ţesută fin. Culori îndrăzneţe. Culori ca de bijuterii, cu o înclinaţie spre nuanţe de albastru. Cu asemenea ochi, se gândi el, pe măsură ce aceştia se strecurau înapoi în mintea lui, de ce nu?
Se surprinse întrebându-se ce timbru avusese vocea ei. Oare se potrivea cu chipul acela senzual? Fusese răguşită şi joasă, un murmur încă o dată ademenitor pentru un bărbat? El şi-o imagina astfel, o voce la fel de misterioasă şi de senzuală precum parfumul care persista în aer. Corpul i se potrivise cu chipul, cu parfumul, se gândi el, păşind în enormul ei dressing. Bineînţeles, ea ajutase natura în direcţia aceea. Iar el se întreba de ce o femeie s-ar simţi îndemnată să adauge silicon corpului ei ca să ademenească un bărbat. Şi ce fel de bărbat

cu creierul cât un bob de mazăre ar prefera aşa ceva în locul unor forme naturale. El prefera onestitatea la femei. Era insistent în privinţa onestităţii. Ceea ce, presupunea el, era unul dintre motivele pentru care trăia singur. Analiză cu atenţie hainele care încă mai atârnau pe umeraşe şi încuviinţă. Chiar şi criminalul îşi pierduse răbdarea aici, din câte se părea. Umeraşele erau trase în spate, astfel că hainele erau înghesuite una într-alta, dar el nu se deranjase să le scoată pe toate afară.
Seth estima numărul de pantofi undeva la peste două sute, iar un perete cu rafturi fusese în mod evident conceput pentru a depozita genţile. Acestea, în toate for-mele, mărimile şi culorile imaginabile, fuseseră smulse de la locurile lor, rupte şi scotocite. Şi mai era încă un dulap, pentru alte obiecte de îmbrăcăminte - pulovere, eşarfe. Gablonţuri. Seth îşi imagina că ea avusese şi suficiente bijuterii din metal preţios. Unele dintre ele fuseseră cu siguranţă în seiful de jos, care acum era gol. Iar ea probabil că avusese o casetă de valori la vreo bancă. Avea să verifice dimineaţă la prima ora.
Ii plăcuse muzica, se gândi el, observând boxele fără fir. Văzuse difuzoare în toate încăperile din casă, şi fu-seseră CD-uri, chiar şi albume vechi, împrăştiate prin camera de zi de la parter. în această privinţă, avusese gusturi variate. Totul de la Bach la B-52’s.
Oare petrecuse multe nopţi singură? se întrebă el. Ascultând muzică în toată casa? Se ghemuise vreodată în faţa acelui şemineu elegant cu una dintre sutele de cărţi care căptuşeau pereţii bibliotecii ei? Cuibărită pe canapea, îşi imagină el, purtând acea cămaşă de noapte roşie, scurtă, cu picioarele ei superbe, strânse. Un pahar de coniac, muzica în surdină, lumina stelelor revărsân- du-se prin ferestrele din acoperiş.
Vedea totul foarte limpede. Şi-o imagina cum îşi ridica privirea, îşi dădea în spate părul care îi cădea peste faţa uluitoare şi îşi arcuia buzele ispititoare în timp ce îl prindea privind-o. Punea cartea deoparte, întindea mâna în semn de invitaţie, scotea acel murmur slab, răguşit, chicotind în timp ce îl trăgea în jos alături de ea.

Aproape că putea să-i simtă gustul. Pentru că putea, înjură în şoaptă şi se opri un moment pentru a-şi con-trola creşterea bruscă a pulsului. Moartă sau vie, femeia aceea era o vrăjitoare, conchise el. Şi blestematele alea de pietre, oricât ar fi fost de exagerate, păreau doar să adauge şi mai multă intensitate puterii ei.
Iar el îşi pierdea timpul. Categoric îşi pierdea timpul, îşi spuse în timp ce se ridică. Cerceta cel mai bine problema cu ajutorul regulilor şi a procedurii. Trebuia să se întoarcă, să-l preseze pe medicul legist, să insiste pentru a obţine o oră aproximativă a decesului. Trebuia să înceapă să sune la numerele de telefon din agenda victimei. Trebuia să iasă din această casă care mirosea a această femeie. Totul emana mirosul ei. Şi să stea departe de ea, hotărî el, până când era sigur că putea să-şi ţină în frâu proiecţiile imaginare neobişnuite.
Supărat pe el însuşi, iritat de propria deviere de la rutina strictă, se îndreptă spre uşa dormitorului. Tocmai pornise în jos pe scara interioară, când o mişcare îi atrase atenţia. Dădu să-şi ia arma. Dar era deja prea târziu pentru aşa ceva. Foarte încet, îşi coborî mâna, rămase unde era şi se uită în jos. Nu arma automată îndreptată spre inima lui îl făcuse să încremenească. Ci faptul că era ţinută, nemişcată ca o stâncă, de mâna unei femei moarte.
-Ei bine, spuse femeia moartă, păşind în faţă, în haloul de lumină creat de candelabrul din foaier. Cu siguranţă eşti un hoţ dezordonat şi prost. Ochii aceia şocant de albaştri îl priveau ţintă. Ce-ar fi să-mi dai un motiv bun pentru care nu ar trebui să-ţi fac o gaură în cap înainte să chem poliţia?
Pentru o fantomă, corespundea perfect fanteziei lui de mai devreme. Vocea era un murmur, fierbinte şi ră-guşit, şi uluitor de viu. Şi pentru cineva recent dispărut dintre cei vii, avea în obraji o roşeaţă foarte caldă, din cauza accesului de furie. Mintea lui Seth se bloca rar. Dar acum tocmai o făcuse. Vedea o femeie vioaie, înveş-mântată ca pentru o defilare pe podium, în mătase albă, cu bijuterii sclipindu-i la urechi şi un pistol argintiu, lucios, în mână.

Se trase brusc înapoi, cu toate că nu lăsă să se vadă nici o urmă de şoc sau efort când îi îndeplini cererea cu un răspuns serios.
rSunt de la poliţie.
îşi arcui buzele, într-o expresie plină de sarcasm.
- Bineînţeles că eşti, frumosule. Cine altcineva ar da târcoale unei case încuiate atunci când nimeni nu este acasă, dacă nu un poliţist care face exces de zel în sectorul lui?
- A trecut ceva vreme de când am fost poliţist de patrulă. Mă numesc Buchanan. Locotenent Seth Bucha- nan. Dacă îţi îndrepţi arma doar un pic mai în stânga inimii mele, am să îţi arăt legitimaţia.
- Mi-ar plăcea grozav să o văd.
Urmărindu-1, ea mută încet ţeava pistolului. Inima ei bătea ca un ciocan pneumatic, însoţită de un amestec de frică şi furie, dar ea mai făcu încă un pas lejer înain-te, în timp ce el îşi vârî două degete în buzunar. Legiti-maţia părea cât se poate de reală, se gândi ea. Din câte putea vedea din documentul de identificare ce purta scutul aurit.
Şi avu un presentiment de rău augur. O senzaţie şi mai urâtă de ghem în stomac decât cea pe care o trăise când îşi oprise maşina pe aleea din faţa casei şi văzuse maşina ciudată şi luminile arzând în interiorul casei ei goale.
îşi mută din nou privirea de la legitimaţie, în sus, spre ochii lui. La naiba! Chiar că arăta mai mult a po-liţist decât a escroc, hotărî ea. Foarte atrăgător, într-un fel serios, conformist. Bine făcut, lat în umeri şi îngust la şolduri, părea disciplinat fără milă. Ochii aceia, reci şi limpezi, căprui-aurii, care păreau să vadă totul din- tr-odată, aparţineau fie unui poliţist, fie unui criminal. Oricare ar fi fost situaţia, aparţineau unui tip de om periculos, îşi imagină ea.
De obicei, oamenii periculoşi i se păreau atrăgători. Dar, în acest moment, pe măsură ce înţelegea ciudăţe-nia situaţiei, starea ei de spirit nu era prea receptivă.
- Bine, Buchanan, locotenent Seth, ce-ar fi să-mi spui ce cauţi în casa mea. Se gândi la ce avea în poşetă - ceea

ce Bailey îi trimisese doar cu câteva zile înainte - şi simţi că senzaţia aceea tulburătoare din stomac se intensifica.
„Care o fi problema?" se întrebă ea. „Şi cum anume ies din ea cu un poliţist care mă tulbură cu privirea?" Ai şi un mandat de percheziţie pe lângă insigna aia? ceru ea să afle.
-Nu, nu am.
Seth s-ar fi simţit mai bine, considerabil mai bine, dacă ea ar fi pus arma jos. Dar ea părea mulţumită să o ţină în mână, ţintind mai jos acum, nu mai puţin ferm, dar mai jos. Totuşi, îi revenise stăpânirea de sine. Cu privirea aţintită asupra ei, el coborî restul scărilor şi rămase în foaierul înalt, cu faţa spre ea.
- Eşti Grace Fontaine.
Ea îl urmări cum îşi îndeasă insigna înapoi în buzu-nar, în timp ce ochii aceia impenetrabili, de poliţist, îi analizau chipul. „îmi memorează trăsăturile", se gândi ea, iritată. „Caută să-şi întipărească în memorie orice semne distinctive. Dar ce naiba se petrece?"
- Da, eu sunt Grace Fontaine. Aceasta este proprietatea mea, casa mea. Şi din moment ce te afli în ea, fără un mandat adecvat, îmi încâlci proprietatea. Pentru că pare de prisos să chem un poliţist, poate îmi voi suna doar avocatul.
Seth îşi înclină capul şi, involuntar, prinse o adiere din parfumul ei de sirenă. Poate că acesta şi faptul că îi simţise efectul instantaneu şi nedorit asupra organismului îl făcu să vorbească fără să gândească:
-Ei bine, domnişoară Fontaine, araţi al naibii de bine pentru o femeie moartă.
capitolul 2
Ea răspunse făcând ochii mici şi arcuindu-şi o sprânceană.
- Dacă ăsta e vreun fel de banc poliţist, mă tem că va trebui să traduci.

îl enerva că înţelesese greşit remarca lui. Nu se pur-tase ca un profesionist. Precaut, el ridică încet o mână, aplecând ţeava pistolului mai spre stânga.

-Te superi? spuse el, apoi, repede, înainte ca ea să poată fi de acord, el răsuci arma luându-i-o din mână şi scoase încărcătorul.
Nu era momentul să întrebe dacă avea permis de port armă, aşa că pur şi simplu îi dădu înapoi pistolul gol şi-şi puse încărcătorul în buzunar.
- Este cel mai bine să ţii amândouă mâinile pe armă, spuse el lejer, şi cu un aer atât de serios, încât ea bănui că atitudinea ascundea amuzamentul. Şi dacă vrei să o păstrezi să nu stai niciodată atât de aproape.
-Mulţumesc mult pentru lecţia de autoapărare. în mod evident iritată, ea îşi deschise geanta şi aruncă arma înăuntru. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebarea iniţială, domnule locotenent. Ce cauţi în casa mea?
-A avut loc un incident, domnişoară Fontaine.
- Un incident? Altă glumă de interior de-a poliţişti-lor? Ea expiră cu putere. S-a produs o spargere? întrebă ea, şi pentru prima dată îşi desprinse privirea de la băr-bat şi aruncă o privire dincolo de el, în foaier. Un jaf? adăugă ea, apoi zări un scaun răsturnat şi câteva vase sparte, prin arcada care dădea spre camera de zi.
înjurând, se împinse să-şi croiască drum pe lângă el. El o prinse cu mâna de braţ, încercând s-o oprească.
- Domnişoară Fontaine...
-Ia mâna de pe mine, se repezi ea, întrerupându-1. Asta e casa mea.
El nu-şi slăbi strânsoarea.
- Sunt conştient de asta. Când a fost, cu exactitate, ultima dată când ai fost acasă?
-Am să-ţi dau o afurisită de declaraţie după ce văd ce lipseşte.
Reuşi să mai facă încă doi paşi şi observă, după dezordinea din camera de zi, că nu fusese un jaf curat sau organizat.
-Ei bine, au făcut o treabă bună, nu-i aşa? Cei de la firma de curăţenie vor fi de-a dreptul nefericiţi. Se uită în jos spre degetele lui Seth care încă îi ţineau

cu fermitate braţul. îmi verifici starea bicepşilor, dom-nule locotenent? îmi place să cred că sunt fermi.

- Tonusul dumitale muscular e foarte bun.
Din câte o putea observa în pantalonii largi, subţiri, de culoarea fildeşului, părea mai mult decât foarte bun.
-Aş vrea să-mi răspunzi la întrebare, domnişoară Fontaine. Când ai fost acasă ultima dată?
- Aici?
Oftă şi ridică unul din umerii ei eleganţi. Mintea ei se învârtea în jurul detaliilor enervante cu care te con-fruntai în urma unui jaf. Să-şi sune agentul de asigurări, să depună o plângere, să dea declaraţii.
-Miercuri după-amiază. Am plecat din oraş pentru câteva zile.
Era mai tulburată decât voia să recunoască din cauza faptului că locuinţa ei fusese jefuită în absenţa ei. Lucrurile ei fuseseră atinse şi luate de străini. Dar îi strecură o privire pe sub gene, zâmbind.
- N-ai de gând să iei notiţe?
- Ba da, chiar voi lua. în scurt timp. Cine stătea în casă în absenţa dumitale?
-Nimeni. Nu ţin să las oameni în casă atunci când sunt plecată. Acum, dacă mă scuzi...
îşi trase braţul cu o smucitură rapidă, puternică, şi porni cu paşi mari prin foaier şi pe sub arcadă.
- Dumnezeule! Mânia o cuprinse prima, rapidă şi intensă. Voia să lovească ceva cu piciorul, indiferent dacă era deja rupt şi distrus. Chiar a fost nevoie să spargă ceea ce nu au cărat afară? murmură ea. Se uită în sus, văzu balustrada ruptă şi înjură din nou. Şi ce dracu' au făcut acolo sus? Un sistem bun de alarmă e văd de mare ajutor dacă cineva poate pur şi simplu să...
Se opri din înaintare, parcă pierzându-şi vocea când văzu conturul trasat pe podeaua strălucitoare din lemn de castan. în timp ce se uita într-acolo, incapabilă să- şi smulgă privirea, sângele i se scurse din obraji, lăsân- du-i dureros de reci şi rigizi. Rezemându-se cu o mână de spătarul canapelei pătate, ca să nu-şi piardă echili-brul, se uită lung la contur, la strălucirea de diamant

a sticlei sparte care fusese măsuţa ei de cafea şi la sângele care se uscase intr-o baltă închisă la culoare.
- Ce-ar fi să mergem în living? spuse el liniştit.
Ea îşi smuci umerii înapoi, deşi el nu o atinsese. Golul din stomacul ei era umplut cu gheaţă, şi fiorii de căldură care o străbateau nu reuşeau în nici un fel să o topească.
- Cine a fost ucis? ceru ea să afle. Cine a murit aici?
-Până acum câteva minute, se presupunea că dumneata.
închise ochii, vag îngrijorată de faptul că începea să nu mai vadă limpede imaginile.
- Scuză-mă, spuse ea, destul de clar, şi traversă încăperea cu picioarele amorţite.
Ridică o sticlă de coniac care zăcuse răsturnată pe podea, bâjbâi să deschidă o vitrină pentru a-şi lua un pahar şi turnă cu generozitate. Luă prima înghiţitură ca pe un medicament. Seth îşi putu da seama de lucrul acesta din felul în care ea dădu conţinutul pe gât, cutremu- rându-se, puternic, de două ori. Nu îi readuse culoarea înapoi în obraji, dar el presupuse că îi provocase un şoc organismului ei suficient de mare încât să funcţioneze din nou.
- Domnişoară Fontaine, cred că ar fi mai bine dacă am vorbi despre asta într-o altă cameră.
-Sunt bine.
Dar vocea ei era ciudată. Bău din nou înainte de a se întoarce spre el.
- De ce-ai crezut că am fost eu?
-Victima era în casa dumitale, îmbrăcată într-o că-maşă de noapte. Se potrivea cu descrierea generală. Faţa ei a fost... distrusă de cădere. Avea aproximativ înălţimea şi greutatea potrivite, vârsta, coloritul dumitale.
Coloritul ei, se gândi Grace, simţind un un val de uşurare uimitoare. înseamnă că nu era vorba de Bailey sau de M.J.
-Nu am avut nici un oaspete acasă cât am fost ple-cată.
Inspiră adânc, ştiind că pe-acolo pe undeva se afla calmul, numai dacă ar fi putut ajunge Ia el. Habar n-am

cine era femeia aceea, dacă nu cumva a fost unul dintre hoţi. Cum a...
Crace privi din nou în sus la balustrada ruptă, la marginile ascuţite ale lemnului.
- Mai mult ca sigur a fost împinsă.
- Lucrul acesta încă nu s-a stabilit.
- Sunt sigură că a fost împinsă. Eu nu te pot ajuta cu privire la cine a fost tânăra, domnule locotenent. Având în vedere că nu am o soră geamănă, nu pot decât să...
Se opri, pierzându-şi, pentru a doua oară, culoarea din obraji. Acum mâna ei liberă se încleştă intr-un pumn care-i apăsă puternic abdomenul.
-O, nu. O, Doamne!
El înţelese şi nu ezită.
- Cine era?
-Eu... Putea să fi fost... A mai stat aici înainte, în timp ce eram plecată. De asta nu mai obişnuiesc să las o cheie de rezervă afară. Totuşi, poate îşi făcuse o copie. Nu i s-ar fi părut nimic nefiresc într-un asemenea gest. Intorcându-şi privirea de la forma desenată, merse înapoi printre resturi şi se aşeză pe braţul canapelei. O verişoară.
Grace sorbi din nou din coniac, încet, lăsându-l să răspândească, încă o dată, căldură în trupul ei.
- Melissa Bennington. Ba nu, cred că şi-a luat înapoi numele de Fontaine în urmă cu câteva luni, după di-vorţ. Nu sunt sigură. îşi trecu o mână prin păr. Nu am fost destul de interesată cât să fiu sigură de un aseme-nea detaliu.
- Semăna cu dumneata?
Ea îi oferi un zâmbet slab, lipsit de amuzament.
- Misiunea Melissei era să fie ca mine. La început mi s-a părut un lucru uşor măgulitor, dar am ajuns în cele din urmă să cred că era uşor enervant. Iar în ultimii ani, mi se părea de-a dreptul patetic. Presupun că exista o asemănare de suprafaţă. Ea a amplificat-o. Şi-a lăsat părul să crească, l-a vopsit în culoarea mea. Exista o oarecare diferenţă în conformaţia corpului, dar ea... a amplificat şi asta. Făcea cumpărături la aceleaşi maga-zine, mergea la aceleaşi saloane. Alegea aceiaşi bărbaţi.

23
Am crescut împreună, mai mult sau mai puţin. Ea a simţit întotdeauna că eu primesc partea mai bună, pe toate planurile. Se forţă să se uite înapoi, privi în jos, şi simţi un val de durere şi milă. Se pare că am primit, şi de data asta.
- Dacă cineva nu te cunoştea bine, te putea confunda?
- La o privire trecătoare, presupun că da. Poate o cunoştinţă obişnuită. Nimeni care... Se opri din nou şi se ridică în picioare. Crezi că cineva a ucis-o crezând că eram eu? A confundat-o cu mine, aşa cum ai făcut dumneata? Asta e absurd. A fost o spargere, un jaf. Un accident groaznic.
- Este posibil. Seth îşi scoase în cele din urmă agenda pentru a nota numele verişoarei. Privi în sus, întâlnin- du-i privirea. Este, de asemenea, mai mult decât posibil să fi venit cineva aici, să o confunde cu dumneata şi să presupună că aveai cea de-a treia Stea.
Era pricepută, hotărî el. Abia dacă se zărise o pâlpâire în ochii ei, înainte de a minţi.
- Nu am idee despre ce vorbeşti.
- Ba da. Şi dacă nu ai mai fost acasă de miercuri, încă o mai ai.
Se uită în jos, la geanta pe care ea continua să o ţină în mână.
- In general, eu nu port stele în poşetă, îi răspunse cu un zâmbet nesigur în colţul gurii. Dar e un gând minunat, aproape poetic. Acum, sunt foarte obosită...
- Domnişoară Fontaine. Tonul lui era clar şi re-zervat. Victima aceasta este al şaselea cadavru de care m-am ocupat astăzi şi care are legătură cu acele trei diamante albastre.
Mâna ei îi prinse rapid braţul.
- M.J. şi Bailey?
- Prietenele dumitale sunt bine.
Simţi că strânsoarea ei pierde din intensitate.
- Au avut un sfârşit de săptămână şi o sărbătoare plină de evenimente. Deşi toate acestea ar fi putut fi evitate dacă ele ar fi contactat poliţia. Intr-un fel sau altul, eu voi avea parte de cooperarea dumitale acum.
Ea îşi dădu părul pe spate.

-Ele unde sunt? Ce-ai făcut, le-ai aruncat într-o celulă? Avocatul meu le va scoate de-acolo şi te va da la o parte înainte ca să termini de recitat avertismentul Miranda.
Se îndreptă spre telefon şi văzu că nu se afla pe masa în stil Queen Anne.
- Nu, nu sunt într-o celulă.
îl întărâta felul în care ea se apuca de treabă, modul în care se mobiliza, gata să încalce regulile.
-îmi imaginez că îţi organizează înmormântarea chiar în momentul ăsta.
- îmi organizează... Ochii ei uluitori oglindiră o nelinişte uriaşă. O, Doamne, le-ai spus că am murit? Cred că sunt moartă? Unde sunt acum? Unde-i nenorocitul ăla de telefon? Trebuie să le sun.
Se ghemui să scotocească prin mormanele de lucruri, împingându-l când el o luă din nou de braţ.
-Nu sunt acasă, nici una din ele.
- Ai spus că nu sunt la închisoare.
- Şi nu sunt.
Seth îşi dădu seama că nu va obţine nimic de la ea, până când nu-i va fi satisfăcut curiozitatea.
- Te voi duce eu la ele. Apoi vom clarifica chestiunea aceasta, domnişoară Fontaine. îţi promit.
Grace nu scoase o vorbă în timp ce el o conduse cu maşina spre suburbiile îngrijite de la marginea Washingtonului. O asigurase că Bailey şi M.J. erau bine, şi instinctele ei îi spuneau că locotenentul Seth Buchanan nu zicea altceva decât adevărul. Faptele erau ocupaţia lui, la urma urmei, se gândi ea. Dar mâinile ei tot erau împreunate într-o încleştare care ajunsese să îi provoace durere. Trebuia să le vadă, să le atingă.
Deja simţea apăsarea sentimentului de vinovăţie, pentru faptul că ele probabil o jeleau, când ea îşi pe-trecuse ultimele zile complăcându-se în nevoia de a fi singură, de a fi departe. De a fi în altă parte.
Ce li se întâmplase în acel sfârşit de săptămână pre-lungit? Oare încercaseră să o contacteze în timp ce ea nu era disponibilă? Era dureros de evident că diamantele

albastre pe care Bailey le evaluase pentru muzeu erau cauza tuturor neplăcerilor.
în timp ce imaginea conturului dezolant de pe po-deaua din lemn de castan îi apăru fulgerător în minte, Grace se cutremură din nou. „Melissa. Biata, patetica Melissa." Dar nu se putea gândi acum la asta. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la prietenele ei.
- Nu sunt rănite? reuşi ea să întrebe.
-Nu.
Seth nu mai adăugă altceva, continuându-şi drumul prin tumultul de lumini stradale şi de faruri. Parfumul ei aluneca mătăsos în interiorul maşinii lui, tachinându-i simţurile. în mod voit, deschise geamul din dreptul lui şi lăsă briza uşoară, umedă, să îl alunge.
- Unde ai fost în ultimele zile, domnişoară Fontaine?
- Departe. Obosită, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Este unul dintre locurile mele preferate.
Se îndreptă din nou şi îşi înălţă capul, când el o luă pe o stradă mărginită de copaci, apoi intră pe aleea unei case din cărămidă. Ea văzu un Jaguar strălucitor, apoi o maşină aflată într-o stare groaznică. Dar nici un automobil MG dichisit, nici o maşinuţă practică.
- Maşinile lor nu sunt aici, începu ea, aruncându-i o privire acuzatoare şi plină de neîncredere.
- Ba da, sunt.
Ea coborî şi, ignorându-1, se grăbi spre uşa de la in-trare. Bătu scurt, ca o femeie de afaceri, dar pumnul îi tremura. Se deschise uşa, şi un bărbat pe care nu-l mai văzuse înainte o privi ţintă. Ochii lui verzi, calmi, tresă- rină din cauza şocului, apoi se încălziră încet. Zâmbetul lui strălucitor aproape o orbi.
Apoi întinse mâna şi îi atinse uşor obrazul.
-Tu eşti Grace.
- Da, eu...
- E absolut minunat să te cunosc. O luă în braţe - dintre care unul era proaspăt bandajat - cu o afecţiune atât de blândă, încât ea nici nu avu timp să-şi dea seama că e surprinsă. Eu sunt Cade, murmură el, în timp ce privirea

lui o întâlni pe a lui Seth, peste capul lui Grace. Cade Parris. Intră.

26

- Bailey, M.J.
- Sunt aici. Şi vor fi foarte bine de îndată ce te vor vedea.

O luă de braţ şi-i simţi tremurul rapid, intens. Dar, în pragul uşii dinspre camera de zi, ea se opri şi îşi puse mâna pe braţul lui. înăuntru stăteau Bailey şi M.J., cu privirea în altă parte şi ţinându-se de mână. Vocile lor erau scăzute, în vibraţia lor oglindindu-se lacrimile ce le inundau ochii. Un bărbat stătea la mică distanţă de ele, cu mâinile vârâte în buzunare şi o expresie de neajutorare întipărită pe faţa tumefiată. Când o văzu, ochii lui, gri ca norii în timpul furtunii, se îngustară, licărind. Apoi, zâmbi. Grace inspiră o dată, cutremurându-se, apoi expiră încet.

- Ei bine, spuse ea cu o voce clară, fermă, este plăcut să ştiu că cineva ar plânge zdravăn după mine.

Amândouă femeile se întoarseră. Pentru o clipă, toate trei se priviră fix una pe cealaltă - trei perechi de ochi din care se revărsau lacrimi. Apoi, în faţa lui Seth, toate se mişcară dintr-odată, ca o unitate, astfel încât graba cu care se năspustiră spre partea cealaltă a camerei, pentru a ajunge aproape, avea o graţie femi-nină nefirească şi incontestabilă. Apoi toate deveniră una, vocile şi lacrimile lor amestecându-se într-o omo-genitate caldă.

„Un triunghi11, se gândi el, încruntându-se. Cu trei puncte care constituiau un întreg. Precum triunghiul de aur care ţinea unite trei pietre puternice, de o valoare inestimabilă.

- Cred că le-ar prinde bine să petreacă un timp singure, spuse Cade, calm, făcând un gest spre celălalt bărbat. Domnule locotenent?

O porni spre hol, ridicând din sprâncene când Seth ezită.

- Nu cred că vor pleca undeva tocmai acum.

Cu o ridicare a umerilor abia perceptibilă, Seth făcu un pas în spate. Le putea acorda douăzeci de minute.

-Am nevoie de telefonul tău.

- Este unul în bucătărie. Vrei o bere, Jack?

Al treilea bărbat rânji.
-Aşa mai vii de-acasă.
- Amnezie, spuse Grace, la puţin timp după aceea.
Ea şi Bailey erau cuibărite una lângă cealaltă pe canapea, iar M.J. stătea pe podea, la picioarele lor.
-Totul ţi-a dispărut din minte?
-Totul.
Bailey o ţinea strâns pe Grace de mână, temându-se să rupă legătura.
- M-am trezit într-o cameră mică şi sordidă de hotel, fără memorie, cu mai mult de un milion bani gheaţă şi diamantul. Am ales numele lui Cade din cartea de telefoane. Parris. Zâmbi vag. Nostim, nu-i aşa?
-Văvoi duce în Franţa, aşa cum am stabilit, promise Grace.
- El m-a ajutat cu toate.
Căldura din tonul ei o făcu pe Grace să schimbe o privire rapidă cu M.J. Aveau să discute amănuntul acesta în detaliu, mai târziu.
-Apoi am început să-mi amintesc, puţin câte puţin. Pe tine şi pe M.J., doar străfulgerări, chiar vă auzeam vocile, dar nimic nu se potrivea. El este cel care a redus numărul posibilităţilor la Salvini, iar când m-a dus acolo... Am intrat prin efracţie.
- Cu puţin timp înainte să facem şi noi chestia asta, adăugă M.J.
-Jack şi-a putut da seama că încuietorile din spate fuseseră forţate.
-Am intrat, continuă Bailey, şi ochii ei răvăşiţi de lacrimi deveniră sticloşi. Iar eu mi-am amintit, mi-am amintit totul în acel moment, cum Thomas şi Timothy plănuiau să fure pietrele, să le copieze. Cum v-am trimis prin poştă câte una fiecăreia din voi ca să îl împiedic să facă asta. Un lucru prostesc, atât de nesăbuit.
-Nu, n-a fost aşa. Grace îşi strecură un braţ în jurul umerilor lui Bailey. Văd logica. Nu ai avut timp să născoceşti altceva.
- Ar fi trebuit să sun la poliţie, dar am fost atât de sigură că pot face ca lucrurile să iasă bine. Aveam de gând

să intru în biroul lui Thomas să lămurim lucrurile, să îi spun că s-a terminat. Şi am văzut... Se cutremură din nou. Lupta. Oribilă. Fulgerul din fereastră care le lumi-na feţele. Apoi Timothy a apucat cuţitul de deschis scri-sorile. S-a întrerupt curentul, dar strălucirea fulgerelor mi-a arătat ce-i făcea... lui Thomas. Tot sângele.
-Nu, şopti M.J., mângâind-o liniştitor pe picior. Nu trece iar prin chinul ăla.
-Nu. Bailey clătină din cap. Trebuie. M-a văzut, Grace. M-ar fi ucis. A venit după mine. Ii luasem geanta cu banii de la bancă, aşa că am fugit prin întuneric. Şi m-am ascuns jos, sub scări. Intr-o nişă mică de sub scări. Dar îl vedeam cum mă căuta cu înfrigurare, cu mâinile pline de sânge. încă nu-mi aduc aminte cum am ieşit, cum am ajuns în camera aceea.
Grace nici nu-şi putea imagina... prietena ei liniştită, serioasă, urmărită de un criminal.
- Ceea ce e important e că ai reuşit să scapi şi acum eşti în siguranţă. Grace privi în jos la M.J. Suntem toate aici. Afişă un zâmbet forţat, de încurajare. Şi, cum ţi-ai petrecut weekendul?
-Fugind, împreună cu un vânător de recompense, prinsă cu cătuşe de un pat, într-un motel ieftin, fiind îuată la ţintă de nişte ticăloşi... cu un mic ocol pe la căsuţa ta din munţi.
„Vânător de recompense" se gândi Grace, încercând să ţină pasul. Bărbatul care se numea Jack, presupuse ea, cel cu părul prins într-o coadă de cal şi ochi cenuşii ca norii de furtună.
Şi rânjetul criminal. Cătuşe, moteluri ieftine şi împuşcături. Apăsându-şi buricele degetelor pe ochi, se opri la detaliul cel mai puţin tulburător.
- Ai fost acasă la mine? Când?
- E o poveste lungă.
M.J. îi povesti pe scurt peripeţiile prin care trecuse de la prima ei întâlnire cu Jack, când el încercase să o prindă, crezând că era o condamnată care fugea de justiţie după plătirea cauţiunii, şi până când fugiseră împreună, dându-şi seama de înscenare şi încercând să dezlege încurcatul puzzle.

-Ştim că cineva trage sforile, conchise M.J. Dar încă nu am înţeles prea bine cum stau lucrurile. Şeful firmei de împrumuturi pentru cauţiuni şi, în acelaşi timp, şantajistul ticălos care i-a dat lui Jack actele false despre mine este mort, cei doi ţipi care ne-au urmărit sunt morţi, fraţii Salvini sunt morţi.
-Şi Melissa, şopti Grace.
- Melissa era? Bailey se întoarse spre Grace. în casa ta?
- Mai mult ca sigur ea a fost. Când am ajuns acasă, poliţistul era acolo. Locul era răvăşit, şi au presupus că victima eram eu. Avu nevoie de un moment, să tragă aer adânc în piept, cu grijă, şi să expire calm, înainte să poată termina: A căzut de la balcon - sau a fost împinsă. Eu eram la kilometri depărtare când s-a întâmplat.
-Unde ai fost? o întrebă M.J. Când eu şi Jack am ajuns la casa ta de la ţară, era închisă. M-am gândit... Eram sigură că tocmai fuseseşi acolo. îţi puteam simţi mirosul.
-Am plecat ieri-dimineaţă. Tânjeam să fiu aproape de apă, aşa că m-am plimbat cu maşina prin Eastern Shore şi am găsit o mică pensiune. Am cumpărat nişte antichităţi, am povestit cu turiştii, am văzut un specta-col de artificii. Am plecat abia azi, târziu. Aş mai fi ră-mas încă o noapte. Dar v-am sunat pe amândouă de la pensiune şi a răspuns robotul, la fiecare. Am început să-mi fac griji că n-am putut să iau legătura cu voi, aşa că m-am îndreptat spre casă. închise ochii pentru o clipă. Bailey, nu mai gândeam cum trebuie. Chiar înainte de a pleca la ţară, am pierdut unul dintre copii.
- O, Grace, îmi pare rău.
- Se întâmplă mereu. Se nasc cu SIDA, sau o dependenţă de droguri, sau o gaură în inimă. Unii dintre ei mor. Dar eu nu mă pot obişnui cu asta şi nu-mi iese din minte. Deci nu pot spune că aveam mintea limpede. Abia când am pornit înapoi am început să mă gândesc. Şi am început să mă îngrijorez. Apoi l-am găsit pe poli-ţist în casa mea. Şi m-a întrebat de piatră. Nu ştiam ce-ai fi vrut să-i spun.

-Amândouă am spus totul poliţiei. Bailey oftă. Nici lui Cade, nici lui Jack nu pare să le placă individul ăsta, Buchanan, dar îi respectă abilităţile. Cele două pietre sunt în siguranţă acum, la fel şi noi.
-îmi pare rău că a trebuit să treceţi prin aşa ceva, amândouă. îmi pare rău că nu am fost aici.
-Asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile, declară M.J. Am fost care-ncotro - şi fiecare deţinând o piatră. Poate că aşa a fost să fie.
-Acum suntem împreună. Grace le apucă mâinile amândurora. Ce se va întâmpla în continuare?
- Doamnelor. Seth intră în cameră, aruncă o privire rece, în treacăt, către toate trei, apoi se concentră asupra lui Grace. Domnişoară Fontaine. Diamantul?
Ea se ridică şi luă poşeta pe care o aruncase cu ne-glijenţă în capătul canapelei. Deschizând-o, scoase un săculeţ de catifea şi lăsă piatra să-i alunece în palmă.
-Magnific, nu-i aşa? murmură ea, studiind scânteie-rea de lumină albastră.
-Diamantele ar trebui să fie reci la atingere, nu-i aşa, Bailey? însă acesta are... căldură. îşi ridică privirea spre Seth în timp ce se îndreptă spre el. Totuşi, câte vieţi valorează?
Ea îşi întinse palma deschisă. Când degetele lui se închiseră în jurul pietrei, ea simţi şocul - degetele lui pe pielea ei, diamantul albastru scânteind între mâinile îor. Ceva se declanşă, aproape audibil.
Se întrebă dacă şi el simţise, dacă îl auzise. Din ce altă cauză şi-ar fi mijit ochii aceia enigmatici sau de ce ar fi zăbovit mâna lui? I se opri respiraţia.
-Impresionant, nu-i aşa? reuşi ea să îngaime, apoi simţi valul ciudat de emoţie şi de recunoaştere retră- gându-se când el îi luă piatra din mână.
El ignoră unda de şoc ce îi traversase braţul şi rosti tăios;
- îmi imaginez că acesta depăşeşte chiar şi limita posibilităţilor dumitale, domnişoară Fontaine.
Ea afişă o urmă de zâmbet. „Nu“, îşi spuse ea, „e imposibil ca el să fi simţit ceva“ - şi, de altfel, nici ea nu simţise. îşi imaginase din pricina stresului.

- Prefer să-mi împodobesc corpul cu ceva mai puţin... evident.
Bailey se ridică.
-Stelele sunt responsabilitatea mea, cel puţin până când Institutul Smithsonian ne anunţă altceva. Se uită spre Cade, care rămăsese în pragul uşii. Le vom pune în seif. Pe toate. Şi voi vorbi cu dr. Linstrum de dimineaţă.
Seth răsuci piatra pe toate părţile în mână. îşi ima-gină că ar putea s-o confişte, la fel ca şi pe celelalte. La urma urmei, reprezentau dovezi pentru câteva cazuri de crimă. Dar nu îi surâdea ideea să meargă înapoi cu maşina până la secţie cu o avere uriaşă la el.
Parris era un tip enervant, se gândi el. Dar era cinstit. Şi, tehnic vorbind, pietrele îi erau încredinţate spre păstrare lui Bailey James până când cei de la Smithsonian aveau s-o elibereze de povara lor. Se întrebă ce vor avea de spus superiorii de la muzeu despre recentele călătorii ale celor Trei Stele. Dar asta nu era problema lui.
- Pune-o sub cheie, spuse el, întinzându-i piatra lui Cade. Şi voi vorbi şi eu cu dr. Linstrum de dimineaţă, domnişoară James.
Cade făcu un pas rapid, ameninţător, în faţă.
- Buchanan...
-Nu. Bailey păşi cu calm între ei, asemenea unei brizei reci între două vârtejuri de furtună în devenire. Locotenentul Buchanan are dreptate, Cade. Este sarcina lui acum.
-Asta nu înseamnă că nu poate fi şi sarcina mea. Ii aruncă lui Seth o ultimă privire, ameninţătoare. Ai grijă, spuse el, apoi plecă cu piatra.
- Iţi mulţumesc că ai adus-o pe Grace atât de repede, domnule locotenent.
Seth privi în jos spre mâna întinsă şi, în mod evident, gestul de rămas-bun implicit al lui Bailey. „Mulţumim de vizită şi călătorie sprâncenată11, se gândi el.
- îmi cer scuze că v-am deranjat, domnişoară James, îşi mută repede privirea spre M.J. Domnişoară O'Leary, rămâneţi prin preajmă.

-Noi nu plecăm nicăieri. M.J. îşi înclină bărbia, în- tr-un gest arogant, în timp ce Jack se îndrepta spre ea. Să conduci cu grijă, domnule locotenent.
El acceptă cel de-al doilea gest de concediere printr-o înclinare uşoară a capului.
-Domnişoară Fontaine? Te conduc eu înapoi cu maşina.
- Ea nu pleacă. M.J. sări în faţa lui Grace ca un tigru care-şi apără puiul. Nu se întoarce în casa aia în noaptea asta. Rămâne aici, cu noi.
- Poate nu doreşti să te întorci acasă, domnişoară Fontaine, spuse Seth calm. Poate găseşti că e mai convenabil să răspunzi la întrebări în biroul meu.
- Cred că nu vorbeşti serios...
Seth întrerupse protestul lui Bailey cu o privire.
- Am un cadavru la morgă. Vorbesc foarte serios.
- Eşti formidabil, Buchanan, rosti Jack tărăgănat, dar tonul lui era scăzut şi ameninţător. Ce-ar fi ca noi doi să mergem în cealaltă cameră şi... să discutăm despre opţiunile noastre?
- E în regulă. Grace păşi în faţă, încercând să afişeze un zâmbet credibil. Tu eşti Jack, nu-i aşa?
- Exact. îşi desprinse privirea de pe chipul lui Buchanan şi îi zâmbi tinerei. Jack Dakota. încântat de cunoştinţă... Miss Aprilie.
-O, tinereţea mea irosită a rămas celebră. Râzând scurt, ea îi sărută obrazul plin de vânătăi. Apreciez ofer-ta de a-l bate pe locotenent pentru mine, Jack, dar araţi ca şi cum ai fi trecut deja prin câteva runde.
Zâmbind larg, el îşi mângâie cu degetul mare maxi-larul lovit.
- Mai rezist la câteva.
- Nu mă îndoiesc de asta. Dar, deşi îmi pare rău să recunosc, domnul poliţist are dreptate. îşi dădu părul pe spate şi îşi întoarse zâmbetul - mai rece acum - spre Seth. Deşi e lipsit de tact, are dreptate. Are nevoie de nişte răspunsuri. Trebuie să mă întorc.
- Nu te întorci acasă singură, insistă Bailey. Nu în seara asta, Grace.

- Voi fi în regulă. Dar, dacă e de acord Cade al tău, mă ocup de chestiunea asta, după care îmi iau câteva lucruri şi mă întorc. îi aruncă o privire lui Cade, în timp ce acesta se întorcea în cameră. Ai un pat liber, dragă?
-Sigur. Ce-ar fi să merg cu tine, să te ajut să-ţi iei lucrurile şi să te aduc înapoi?
- Rămâi aici cu Bailey. Şi îl sărută. O atingere uşoa-ră, firească şi deja afectuoasă. Sunt sigură că eu şi lo-cotenentul Buchanan ne vom descurca. îşi luă geanta, se întoarse şi le îmbrăţişă din nou pe M.J. şi pe Bai- ley. Nu vă faceţi griji pentru mine. La urma urmei, sunt în braţele legii. Se dădu în spate şi îi aruncă lui Seth unul dintre acele zâmbete luminoase. Nu-i aşa, domnule locotenent?
- într-un anumit sens.
El se dădu înapoi şi o aşteptă să se îndrepte prima spre uşă. Ea aşteptă până când ajunseră în automobil şi ieşiră de pe alee.
-Trebuie să văd cadavrul. Nu se uită la el, ci ridică o mână, făcând semn spre cei patru oameni care erau îngrămădiţi la uşa de la intrare şi îi urmăreau plecând. Ai nevoie... va trebui să fie identificată, nu-i aşa?
îl surprinse că ea îşi asuma responsabilitatea aceasta.
-Da.
-Atunci, hai să terminăm cu treaba asta. După... după aceea, îţi voi răspunde la întrebări. Aş prefera să ne ocupăm de asta în biroul dumitale, adăugă ea, folo- sindu-se din nou de acel zâmbet. Casa mea nu e pregă-tită pentru oaspeţi.
- în regulă.
Grace ştiuse că va fi dificil. Ştiuse că va fi oribil. Şe pregătise pentru asta - sau crezuse că se pregătise. Insă nimic nu ar fi putut-o pregăti, îşi dădu ea seama în timp ce se uită fix, în jos, la ceea ce rămăsese din femeia de la morgă.
Nu era aproape deloc surprinzător că o confunda-seră pe Melissa cu ea. Faţa de care Melissa fusese atât de mândră era cu totul distrusă. Moarea fusese crudă

'hfora 'Roberts
în acest caz, şi, prin implicarea ei în activitatea de la spital, Grace ştia prea bine că deseori moartea era crudă.
-E Melissa. Vocea ei răsună categoric în încăperea alba, răcoroasă. Verişoara mea, Melissa Fontaine.
- Eşti sigură?
-Da. Mergeam la aceeaşi sală de fitness, printre al-tele. îi cunosc corpul la fel cum mi-l cunosc pe al meu. Are un semn din naştere în formă de seceră în partea de jos a spatelui, spre stânga. Şi o cicatrice pe laba picio-rului stâng, în formă de semilună, în spatele degetelor. A călcat pe o scoică spartă în Hamptons, pe când aveam doisprezece ani.
Seth se uită, găsi cicatricea, apoi încuviinţă spre asistentul medicului legist.
-îmi pare rău pentru pierderea dumitale.
- Da, sunt sigură de asta. Simţindu-şi muşchii fragili ca sticla, se întoarse, privirea ei înceţoşată trecând dincolo de el. Scuză-mă.
Ajunsese aproape de uşă când începu să se clatine, înjurând în şoaptă, Seth o prinse, o scoase afară pe cori-dor şi o aşeză pe un scaun. Cu o mână, îi împinse capul între genunchi.
-Nu o să leşin.
Grace îşi închise ochii strâns, luptând cu înverşunare împotriva duşmanilor gemeni: ameţeala şi greaţa.
- Aproape că m-ai păcălit.
- Sunt mult prea sofisticată pentru ceva atât de siro-pos ca un leşin. Dar vocea ei se opri brusc, umerii i se lăsară şi, pentru o clipă, îşi ţinu capul în jos. O, Doam-ne, e moartă, şi numai din cauză că mă ura.
-Cum?
-Nu contează. E moartă. îşi adună forţele, se ridică din nou şi îşi lăsă capul să se odihnească pe peretele alb şi rece. Obrajii ei erau la fel de lipsiţi de culoare. Trebuie să o sun pe mătuşa mea. Mama ei. Trebuie să îi spun ce s-a întâmplat.
Seth o cercetă pe femeia aceasta, studiind faţa care era la fel de uluitor de frumoasă, deşi albă ca varul.
- Spune-mi numele. Mă ocup eu de asta.
- E Helen Wilson Fontaine. O voi face eu.

Când mâna ei se mişcă, el îşi dădu seama că-şi aşezase palma peste a ei. Se trase înapoi - din toate punctele de vedere - şi se ridică.
- Nu am reuşit să dau de Helen Fontaine sau de soţul ei. Ea este în Europa.
- Ştiu unde este. Grace îşi dădu părul după ureche, dar nu încercă să se ridice. Nu încă. O pot găsi eu. Gân-dul de a da telefonul acela, de a spune ceea ce trebuia să fie spus, îi uscă gura. Aş putea bea nişte apă, domnule locotenent?
Pantofii lui răsunară pe pardoseală în timp ce se în-depărtă. Apoi se lăsă tăcerea - o tăcere deplină, copleşi-toare, care vădea cam ce fel de activitate se desfăşura în asemenea locuri. Erau mirosuri aici care se strecurau cu şiretenie sub mirosurile puternice de antiseptic şi soluţii industriale de curăţare. Grace fu patetic de recunoscătoare când îi auzi paşii întorcându-se.
Luă paharul de carton de la el, cu ambele mâini, bând încet, concentrându-se pe simplul gest de înghi-ţire a lichidului.
- De ce te ura?
-Cum?
- Verişoara dumitale. Ai spus că te ura. De ce?
-Era o trăsătură de familie, spuse ea scurt. Ii dădu înapoi paharul gol, în timp ce se ridică. Acum aş vrea să plec.
El o cântări din nou din ochi. Culoarea nu îi reve-nise încă în obraji, pupilele îi erau dilatate, irişii de un albastru electric erau sticloşi. Se îndoia că va mai rezista încă o oră.
- Te duc înapoi la Parris, hotărî el. Iţi poţi lua lucru-rile la dimineaţă şi poţi veni atunci la mine în birou să dai declaraţia.
- Am spus că o voi face în seara asta.
-Iar eu spun că o vei face de dimineaţă. Acum nu îmi eşti de folos.
Izbucni intr-un hohot de râs fără vlagă.
-Ei bine, domnule locotenent, cred că eşti primul bărbat care mi-a spus vreodată aşa ceva. Sunt devastată.

-Nu-ţi irosi replicile pe mine. O luă de braţ, condu-când-o spre uşile exterioare. Nu ai energie pentru aşa ceva acum.
Avea dreptate pe deplin. îşi trase braţul din strânsoa- rea lui, în timp ce păşiră înapoi în aerul dens al nopţii.
- Nu-mi place de dumneata.
-Nu eşti obligată. Seth deschise portiera şi aşteptă. Nu mai mult decât trebuie să te plac eu pe dumneata.
Ea făcu un pas spre uşă, şi, dincolo de ea, îi întâlni privirea.
- Dar diferenţa este că, dacă eu aş avea energia - sau dorinţa, te-aş putea face să îmi mănânci din palmă.
Intră, strecurându-şi înăuntru picioarele lungi şi mătăsoase. „Slabe şanse", îşi spuse Seth în timp ce trânti portiera. Dar nu era prea convins de asta.
capitolul 3
Se simţea slăbită, dar nu se dusese acasă. Avea ne-voie de prieteni, nu de casa aceea goală, cu urma unui corp desenată pe podea. Jack trecuse pe acolo, luase gen- ţile din maşina ei şi i le adusese. Pentru o zi, cel puţin, se mulţumea să se descurce cu lucrurile acelea.
Pentru că mergea să se întâlnească cu Seth, Grace se aranjase cu grijă. Se îmbrăcase intr-un costum de vară pe care tocmai îl luase în călătoria prin Eastern Shore. Fusta scurtă şi sacoul până în talie de un galben strălucitor nu inspirau tocmai profesionalism, dar ea nu intenţiona să pară o profesionistă. îşi oferise răgazul de a-şi prinde la spate părul bogat, într-o împletitură franţuzească complicată, şi se machiase cu concentra-rea şi determinarea unui general care pune la cale o bătălie decisivă.
O nouă întâlnire cu Seth i se părea ca o luptă. Sto-macul ei era încă iritat după telefonul pe care i-l dăduse mătuşii ei şi starea de rău care o copleşise după aceea. Dormise prost, dar dormise, ghemuită într-una dintre camerele de oaspeţi ale lui Cade, liniştită că cei care însemnau cel mai mult pentru ea îi erau aproape.

Se va ocupa mai târziu de rude, se gândi ea, intrând cu maşina ei decapotabilă în parcarea de la secţie. Va fi greu, dar se va descurca ea cu ei. Acum, trebuia să se descurce cu ea însăşi. Şi cu Seth Buchanan.
Dacă cineva ar fi privit-o cum se dă jos din maşină şi porneşte spre partea cealaltă a parcării, ar fi observat o transformare. Subtil, treptat, ochii ei deveniră, din obosiţi, înflăcăraţi. Mersul i se relaxă într-o mişcare leneşă, de legănare a şoldurilor, menită să tulbure privirea unui bărbat. Gura i se arcui uşor la colţuri, într-un zâmbet feminin, secret, atoateştiutor.
Nu era tocmai o mască, ci o altă parte a ei. înnăscută şi obişnuită, era o imagine la care putea apela după bunul-plac. O invocase acum, afişând un zâmbet încet şi privind pe sub gene spre poliţistul în uniformă care se îndreptă spre uşă în timp ce ea se apropia. El se îm-bujora, se dădu înapoi şi aproape se împiedică de uşă în graba de a o deschide pentru ea.
-Vă mulţumesc, domnule poliţist.
Bărbatul deveni roşu ca racul, şi o făcu să zâmbeas-că larg. Nu-şi pierduse talentul. Seth Buchanan nu va vedea o femeie palidă, tremurând de emoţie, în această dimineaţă. O va vedea pe Grace Fontaine arătându-i ce poate. Se îndreptă agale spre biroul sergentului de serviciu şj îşi trecu vârful unui deget pe marginea acestuia.
- îmi cer scuze.
-Da, doamnă, rosti bărbatul, după care mărul lui Adam i se mişcă de trei ori în timp ce înghiţi în sec.
-Mă întreb dacă aţi putea să mă ajutaţi. îl caut pe domnul locotenent Buchanan. Sunteţi responsabil aici? îşi plimbă privirea pe trupul lui. Trebuie să fiţi respon-sabilul, domnule comandant.
- Ah, da. Nu, eu sunt sergent. Bărbatul scotoci după registru şi permisele de trecere. Eu... el e... îl veţi găsi pe locotenent la etaj, la Divizia de detectivi. La stânga după scări.
- O. Luă pixul pe care i-l oferise şi semnă cu îndrăzneală. Mulţumesc, domnule comandant. Vreau să spun, sergent.

38
“Wora 'Rofierts
îl auzi expirând încet după ce ea se întoarse şi îi simţi privirea aţintită asupra picioarelor ei în timp ce urca scările. Găsi destul de uşor Divizia de detectivi.
Dintr-o privire, trecu în revistă birourile situate faţă în faţă, unele ocupate, altele goale. Poliţiştii erau în că-maşă cu mânecă lungă într-o căldură apăsătoare, în care abia dacă resimţeai efectul a ceea ce cu siguranţă era un aparat de aer condiţionat defect. O mulţime de arme, se gândi ea, o mulţime de porţii de mâncare consumate pe jumătate şi ceşti de cafea goale. Telefoanele sunau încontinuu.
îşi alese victima - un bărbat cu cravata desfăcută, cu picioarele pe birou, cu un raport într-o mână şi o pră-jitură în cealaltă. Când ea îşi croi drum prin încăperea aglomerată, câteva conversaţii se opriră. Cineva fluieră în şoaptă - era ca un suspin. Bărbatul de la birou îşi lăsă picioarele pe podea şi înghiţi iute prăjitura.
- Doamnă.
Avea în jur de treizeci de ani, aprecie ea, deşi i se ghicea un început de chelie. îşi şterse pe cămaşă dege-tele pline de firimituri şi îşi întoarse privirea uşor spre stânga, unde unul dintre colegii săi rânjea şi se bătea cu pumnul în dreptul inimii.
-Sper că mă puteţi ajuta. îşi menţinu privirea aţintită asupra lui, şi numai asupra lui, până când un muşchi începu să-i zvâcnească nervos pe maxilar. Domnule detectiv?
- Da, ah, Carter, detectiv Carter. Cu ce vă pot ajuta?
- Sper că sunt în locul potrivit.
Pentru a intensifica efectul, ea îşi întoarse capul, tre-când cu privirea peste întreaga încăpere şi ocupanţii ei. Câţiva îşi supseră burţile, fără milă.
- îl caut pe locotenentul Buchanan. Cred că mă aş-teaptă. Cu graţie, îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de păr de pe faţă. Mi-e teamă că pur şi simplu nu cunosc proce-dura exactă.
- E în biroul lui. Fără a-şi lua ochii de la ea, bărbatul îşi smuci degetul mare. Belinski, spune-i locotenentului că are un vizitator. O domnişoară...

- Sunt Grace. îşi sui şoldul pe colţul biroului, lâsân-du-şi fusta să se ridice periculos de mult. Grace Fon- taine. Este în regulă dacă aştept aici, domnule detectiv Carter? Vă întrerup munca?
- Da... Nu. Sigur.
-E atât de palpitantă... Ridică temperatura încăperii supraîncălzite cu încă zece grade printr-un zâmbet orbitor. Munca de detectiv. Mai mult ca sigur cunoaş-teţi atât de multe poveşti interesante.
Până când Seth încheie convorbirea telefonică în care era implicat când fusese anunţat de sosirea lui Grace, îşi luase din nou pe el jacheta pe care şi-o dăduse jos ca o concesie făcută căldurii şi se îndreptase spre spaţiul comun de lucru, biroul lui Carter era complet înconjurat. Auzi un râset slab, gutural, de femeie, înălţându-se din centrul mulţimii. Şi văzu o jumătate de duzină dintre cei mai buni oamenii ai lui gâfâind ca nişte căţeluşi după un os cu carne. Femeia aceasta, hotărî el, avea să fie o enormă bătaie de cap.
-Văd că toate cazurile s-au închis în această dimineaţă, şi, în mod miraculos, infracţionalitatea a luat pauză.
Vocea lui avu efectul dorit. Câţiva bărbaţi săriră în poziţia de drepţi. Cei mai greu de intimidat zâmbiră larg în timp ce se furişară înapoi la birourile lor. Aban-donat, Carter se făcu roşu de la gât până la linia părului blond-roşcat, cu început de chelie.
-Ah, Grace... adică domnişoara Fontaine solicită o întrevedere, domnule locotenent.
-Aşa am înţeles şi eu. Ai terminat raportul acela, domnule detectiv?
- Lucrez la el.
Carter apucă hârtiile pe care le aruncase deoparte şi îşi îngropă nasul în ele.
- Domnişoară Fontaine.
Seth îşi arcui o sprânceană şi făcu un semn către bi-roul lui.
- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Michael.

Grace îşi trecu uşor degetul peste umărul lui Carter, care avea să simtă ore întregi căldura acelei atingeri atât de tulburătoare.

- Poţi să'ţi laşi la odihnă arsenalul acum, spuse Seth ironic, în timp ce deschise uşa biroului. Nu vei avea nevoie de el.
- Nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

Intră relaxată în încăpere, trecând pe lângă el, sufi-cient de aproape ca trupurile lor să se atingă. Crezu că îl simte înţepenind, doar puţin, dar privirea lui rămase netulburată, calmă şi, în aparenţă, neimpresionată. Ofensată, ea îi studie biroul.

Bejul protocolar al pereţilor se amesteca în mod deprimant cu bejul spălăcit al podelei învechite şi acoperite cu linoleum. Un birou supraîncărcat - du-lapurile cenuşii cu dosare, calculatorul, telefonul şi o fereastră mică nu adăugau nici o scânteie de culoare încăperii austere.

- Deci de aici conduc cei puternici, murmură ea.

O dezamăgi faptul că nu găsi nici o notă personală. Nici o fotografie, nici un trofeu sportiv. Nimic de care să se poată lega, nici un semn al bărbatului din spatele insignei.

La fel cum făcuse în spaţiul comun, îşi sprijini un şold de colţul biroului său. Ar fi fost un clişeu să spună că ea se asemăna cu o rază de soare. Şi ar fi fost incorect, hotărî Seth. Razele soarelui erau blânde - călduroase, primitoare. Ea era o săgeată explozivă, un fulger de căldură - fierbinte. Fatală.

Şi un bărbat orb ar fi observat acele picioare mătă-soase în fusta galbenă, strâmtă. Seth o ocoli şi se aşeză, privind-o în faţă.

-Ai sta mai confortabil într-un scaun.

- Mă simt foarte bine aici. Alene, ea luă un pix şi îl răsuci. Bănuiesc că nu interoghezi suspecţii aici.
- Nu, avem o temniţă jos pentru asta.

In alte circumstanţe, ar fi apreciat tonul lui acid.

- Eu sunt suspectă?

-Te voi anunţa. îşi înclină capul. îţi revii repede, domnişoară Fontaine.

- Da, aşa e. Voiai să-mi pui nişte întrebări, domnule locotenent?
- Da, vreau. Aşază-te. Pe un scaun.

Steaua secretă
41
Buzele ei se mişcară sugerând ceva foarte asemănă-tor cu o îmbufnare. Un gest de îmbufnare seducătoare care parcă ar fi spus „vino şi sărută-mă“. El simţi atracţia carnală rapidă şi neajutorată şi o blestemă pentru asta. Ea se mişcă, alunecând de pe birou, aşezându-se pe un scaun şi acordându-şi răgazul pentru a-şi încrucişa picioarele superbe.
- E mai bine?
-Unde erai sâmbătă, între miezul nopţii şi ora trei dimineaţa?
Deci atunci se întâmplase, se gândi ea, ignorând durerea din stomac.
- Nu îmi vei citi drepturile?
- Nu eşti acuzată, nu ai nevoie de un avocat. E o întrebare simplă.
-Am fost la ţară. Am o casă în vestul statului Mary- land. Am fost singură. Nu am un alibi. Am nevoie de un avocat acum?
-Vrei să complici situaţia asta, domnişoară Fontaine?
- Nu am cum să o simplific, nu? Dar ea făcu un gest brusc cu mâna, în semn de renunţare. Brăţara subţire cu diamante care îi încercuia încheietura mâinii licări asemenea unor scântei. Bine, domnule locotenent, să simplificăm lucrurile cât se poate de mult. Nu vreau să-mi chem avocatul... pentru moment. Ce-ar fi să-ţi fac doar un simplu rezumat? Am plecat la ţară miercuri. Nu o aşteptam pe verişoara mea, şi pe nimeni altcineva, că tot veni vorba. Dar m-am întâlnit cu câţiva oameni cât a durat weekendul. Am cumpărat câteva provizii în oraşul din apropiere, am făcut cumpărături la standul de grădinărit. Asta trebuie să fi fost vineri după-amiază. Mi-am ridicat corespondenţa sâmbătă. E un oraş mic, diriginta de la poştă îşi va aminti. Totuşi, asta a fost înainte de prânz, ceea ce mi-ar oferi suficient de mult timp să mă întorc cu maşina. Şi, desigur, a fost curierul care a livrat pachetul lui Bailey vineri.

- Şi nu ţi s-a părut ciudat? Prietena ta îţi trimite un diamant albastru, iar tu doar ridici din umeri şi pleci la cumpărături?

- Am sunat-o. Nu era acasă. Ridică o sprânceană. Dar probabil ştii asta. Chiar mi s-a părut ciudat, dar aveam alte lucruri pe cap.
- Cum ar fi?
Buzele ei se arcuiră, dar zâmbetul nu i se reflectă în ochi.
-Nu trebuie să-ţi spun gândurile mele. Conţinutul pachetului chiar m-a mirat, ba chiar m-a îngrijorat pu-ţin. M-am gândit că poate era o copie, dar nu am crezut într-adevăr chestia asta. O copie nu putea fi atât de bună. Instrucţiunile lui Bailey erau să ţin piatra la mine până când mă va contacta ea. Deci asta am făcut.
- Fără să pui întrebări?
-Rareori îi iau la întrebări pe oamenii în care am încredere. El bătu cu un creion în marginea biroului.
- Ai stat singură la ţară până luni, când te-ai întors cu maşina în oraş.
-Nu, m-am plimbat cu maşina prin Eastern Shore duminică. Am avut eu o toană. Ea zâmbi din nou. Deseori am toane. Am stat la o pensiune.
- Nu-ţi plăcea verişoara dumitale?
-Nu. Ea îşi închipui că schimbarea aceea rapidă a subiectului era o tehnică de interogatoriu. Era dificil să-mi placă, iar eu rar fac eforturi cu oameni dificili. Am fost crescute împreună după ce părinţii mei au fost ucişi, dar nu am fost apropiate. Eu am intrat nepoftită în viaţa ei, în spaţiul ei. Ea a compensat lucrul acesta fiind dezagreabilă. în consecinţă, şi eu am fost de multe ori dezagreabilă. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, ea avea mai puţin... succes la bărbaţi decât mine. Se pare că a crezut că, sporind asemănările fizice dintre noi, ar avea mai mult succes.
- Şi a avut?
- Presupun că depinde de punctul de vedere al fie-căruia. Melissei îi plăceau bărbaţii. Pentru a combate vina care îi strângea inima ca intr-un giulgiu, Grace se lăsă pe

spate, cu nepăsare, pe scaun. Cu siguranţă îi plăceau bărbaţii - ceea ce constituie unul dintre motivele

pentru care a divorţat recent. Ea prefera specia din punct de vedere cantitativ.
- Dar soţul ei ce părere avea în legătură cu asta?
- Bobbie e un... Ea se opri, apoi eliberă o mare par- te din tensiune, printr-un râset rapid, încântat şi foarte atrăgător. Dacă sugerezi că Bobbie - fostul ei soţ - a urmărit-o până acasă la mine, a omorât-o, a răvăşit locul şi a plecat fluierând, nu te-ai putea înşela mai rău. Este o bomboană de om. Şi cred că se află în Anglia acum. îi place tenisul şi nu ratează niciodată turneul de la Wim- bledon. Poţi verifica destul de uşor.
Ceea ce avea să şi facă, se gândi Seth, luând notiţe.
-Unii oameni consideră crima neplăcută la nivel personal, dar nu de la distanţă. Şi pur şi simplu plătesc pentru un serviciu.
De data asta Grace oftă.
-Amândoi ştim că nu Melissa a fost ţinta, domnule locotenent. Eu am fost. Ea doar s-a aflat în casa mea.
Tensionată, se ridică de pe scaun cu o mişcare gra-ţioasă, ca de felină. Mergând spre fereastra cea mică, rămase cu ochii la priveliştea sumbră.
- S-a mai simţit ca acasă în reşedinţa mea din Poto- mac de două ori înainte, când eu am fost plecată. Prima dată, am tolerat acest lucru. A doua oară, s-a bucurat de facilităţile locuinţei cu puţin prea mult entuziasm pentru gustul meu. Ne-am certat în această privinţă. Ea a plecat într-un acces de furie, iar eu am luat cheia de rezervă. Ar fi trebuit să mă gândesc să schimb încuieto- rile, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar osteni atât de mult cât să-şi facă un duplicat.
- Când a fost ultima dată când ai văzut-o sau ai vorbit cu ea?
Grace oftă. Datele i se amestecau în minte, oameni, evenimente sociale lipsite de sens.
- In urmă cu vreo şase săptămâni, poate opt. La sala de fitness. Ne-am întâlnit din întâmplare la saună şi nu am

vorbit mult. Niciodată nu am avut prea multe să ne spunem.

Ea regreta acum lucrul acesta, îşi dădu seama Seth. Revăzând în minte oportunităţi pierdute sau irosite. Şi nu obţinea nimic bun din asta.
-Ar fi deschis uşa unei persoane pe care nu o cunoştea?
-Dacă persoana aceea era de sex masculin şi era cât de cât atrăgătoare, da. Obosită de discuţie, Grace se întoarse. Uite, nu ştiu ce altceva aş putea să-ţi mai spun, cu ce ţi-aş mai putea fi de folos. Ea a fost o femeie nepăsătoare, deseori arogantă. Agăţa necunoscuţi în baruri, atunci când simţea nevoia. A lăsat pe cineva înăuntru în noaptea aceea şi a murit din cauza asta. Dar oricum ar fi fost ea ca persoană, nu merita să moară pentru asta.
îşi netezi părul, neatentă, încercând să-şi limpe-zească gândurile în timp ce Seth pur şi simplu stătea, aşteptând.
- Poate că el i-a cerut să-i dea piatra. Ea nu avea cum să înţeleagă. A plătit pentru că a intrat fără permisiune la mine în casă, pentru neglijenţa şi ignoranţa ei. Iar piatra este la Bailey - acolo unde trebuie să fie, de fapt. Dacă încă nu ai vorbit cu dr. Linstrum în această dimi-neaţă, pot să îţi spun că Bailey ar trebui să-l întâlnească chiar acum. Mai multe nu ştiu.
El se dădu înapoi o clipă, cu privirea calmă, aţintită asupra feţei lui Grace.
Dacă lăsa deoparte legătura cu diamantele, putea interpreta lucrurile altfel. Două femei care nu s-au înţeles bine toată viaţa lor. Una din ele se întoarce pe neaşteptate şi o găseşte pe cealaltă în casa ei. Are loc o ceartă, care se înteţeşte şi devine o încăierare. Şi una din ele sfârşeşte prin a face un salt de la balconul aflat la etaj, într-un morman de sticlă. Prima femeie nu intră în panică. îşi devastează propria casă ca să aibă o acoperi-re, apoi pleacă cu maşina. Creează distanţă între ea şi locul crimei. Oare era o actriţă suficient de pricepută încât să si-muleze acel şoc puternic, emoţia brută pe care o văzuse pe faţa ei cu o noapte înainte? El credea că da. Dar, în ciuda acelor argumente, scena aceea pur şi simplu

nu avea sens. Exista legătura incontestabilă cu diamantele. Iar el era cât se poate de sigur că, dacă Grace Fontaine ar fi cauzat căderea verişoarei sale, ar fi fost la fel de capabilă să ridice telefonul şi să anunţe, cu calm, accidentul.

- Bine, deocamdată asta e tot.

-Ei bine... răsuflă ea uşurată. Nu a fost atât de rău, în linii mari.

Seth se ridică.

- Va trebui să îţi cer să rămâi la dispoziţia noastră.

Farmecul ei îşi făcu din nou simţită prezenţa - o lumină fierbinte, trandafirie.

-Sunt mereu disponibilă, frumosule. întreabă pe ori-cine. îşi luă poşeta şi merse cu el spre uşă. Cât durează până când voi putea avea iarăşi casa la dispoziţie? Aş vrea să-mi pun lucrurile înapoi în ordine cât mai re-pede posibil.

-Te anunţ eu. Se uită la ceas. Când eşti pregătită să te uiţi atentă prin lucruri şi să faci un inventar pentru a vedea ce lipseşte, aş vrea să mă contactezi.

-Acum mă îndrept într-acolo, să fac exact lucrul ăsta.

Fruntea i se încreţi pentru o clipă, în timp ce evalua opţiunile lui Seth. Ar putea desemna pe cineva să meargă cu ea, dar prefera să se implice el însuşi.

-Vin şi eu în urma ta.

- Protecţie din partea poliţiei?

- Daca este necesar.

- Sunt foarte măgulită. Ce-ar fi să te duc cu maşina, frumosule?

-Vin eu în urma ta, repetă el.

-Cum vrei, zise ea şi îşi trecu mâna peste obrazul lui. Pupilele i se dilatară uşor în timp ce degetele lui o prinseră de încheietura mâinii. Nu-ţi place să fii mângâiat? murmură ea cuvintele, surprinsă de felul în care inima îi sări în piept şi începu să bată nebuneşte. Celor mai multe animale le face plăcere.

Faţa lui era foarte aproape de a ei, trupurile lor se atingeau uşor, înconjurate de căldura din cameră şi de ceva chiar şi mai torid ce se crease între ei. Ceva vechi,

şi aproape familiar. El îi trase încet mâna în jos, fără să-şi desprindă degetele de pe încheietura ei.
-Ai grijă ce butoane apeşi.
Excitare, îşi dădu ea seama cu surprindere. Era excitare pură, primară, senzaţia care o străbătea cu rapiditate.
-Ţi-ai irosit sfatul, spuse ea mieros, prcvocându-1. îmi place să apăs pe butoane noi. Şi se pare că ai câteva butoane interesante care imploră să li se dea atenţie. îşi lăsă în mod deliberat privirea sâ-i alunece în jos, spre gura lui. Pur şi simplu imploră.
El îşi imagină cum o împinge cu spatele proptit de uşă, mişcându-se rapid în căldura sufocantă, simţind-o cum i se topeşte în braţe. Pentru că era sigur că Grace era conştientă de cât de bine îşi imagina un bărbat ges-tul, se trase înapoi, îi dădu drumul şi deschise uşa spre vuietul spaţiului comun.
- Să nu uiţi să predai legitimaţia de vizitator la biroul de la intrare, o avertiză el.
Era un bărbat stăpân pe sine, se gândi Grace în timp ce conducea. Un bărbat atrăgător, de succes, necăsătorit - scosese informaţia aceea de la nevinovatul detectiv Carter - şi independent. O provocare. Şi, hotărî ea în timp ce traversa cartierul liniştit, elegant, spre casa ei, exact de o provocare avea nevoie pentru a face faţă fur-tunii emoţionale.
Va trebui să o privească în ochi pe mătuşa ei în câteva ore, şi pe restul rudelor curând după aceea. Vor fi întrebări, cereri, şi... învinuiri - era conştientă de asta. Iar ea va fi ţinta tuturor. în felul acela funcţiona familia ei, iar ea ajunsese să se aştepte la asta de la ei.
Cere-i lui Grace, ia de la Grace, arat-o cu degetul pe Grace. Se întreba cât de mult merita din toate astea şi cât de mult fusese pur şi simplu moştenit, împreună cu banii pe care îi lăsaseră părinţii ei. Nu conta aproape deloc, se gândi ea, din moment ce amândouă erau ale ei, fie că îi plăcea, fie că nu.

Intră cu maşina pe aleea din faţa casei, măsurând totul cu privirea. Ea îşi dorise casa aceea. Designul inteligent şi unic din lemn şi sticlă, frontoanele, cornişele, pardoselile

şi terenurile îngrijite exemplar. îşi dorise spaţiul, ele-ganţa care era potrivită pentru distracţie, apropierea convenabilă de oraş. Apropierea de Bailey şi M.J.
Dar căsuţa din munţi era ceva de care avusese nevo-ie. Iar aceea era a ei, şi numai ei. Rudele nu ştiau de existenţa acelei locuinţe. Nimeni nu o putea găsi acolo decât dacă ea dorea să fie găsită.
Dar aici, se gândi ea în timp ce apăsă frâna, era casa curată şi extrem de scumpă a numitei Grace Fontaine. Moştenitoare, persoană mondenă şi petrecăreaţă. Fostul model nud din paginile revistelor, absolventa de Rad- cliffe, amfitrioana din Washington. Mai putea continua să locuiască aici, se întrebă ea, când moartea bântuia prin încăperi? Numai timpul va decide.
Acum urma să se concentreze pe rezolvarea acelui pu- zzle reprezentat de Seth Buchanan şi să găsească o cale de a pătrunde prin armura sa aparent impenetrabilă. Doar aşa, de distracţie. îl auzi parcând maşina şi, cu o mişcare voit provocatoare, se întoarse, îşi dădu jos ochelarii fumurii şi îl studie peste capotele maşinilor.
O, da, se gândi ea. Era foarte, foarte atrăgător. Felul în care îşi controla trupul musculos, zvelt. Foarte calculat. Fără mişcări pripite. Nu le-ar irosi nici în pat. Se întrebă cât va dura până când îl va putea ademeni acolo. Avea intuiţie - şi rareori se îndoia de ei când era vorba de bărbaţi - că, sub suprafaţa aceea calmă şi oa-recum austeră, era un vulcan care clocotea. îi va face plăcere să împungă acea suprafaţă până când va erupe.
Când el se apropie, ea îi întinse cheile. A
- O, dar le ai pe ale tale acum, nu-i aşa? îşi puse ochelarii înapoi la ochi. Păi, foloseşte-le pe ale mele... de data asta.
- Cine mai are un set?

Grace îşi atinse buza superioară cu vârful limbii, vă- zându-l cu satisfacţie întunecată privind în jos. Doar pentru o clipă, dar era un progres.

- Bailey şi M.J. Eu nu dau cheile mele bărbaţilor. Prefer să le deschid eu însămi uşa. Sau să o închid după ei.

48

1'fora ‘Roberts

- Bine. îi aruncă înapoi cheile, părând amuzat când ea încruntă din sprâncene, mirată. Deschide uşa.

Un pas în faţă, doi înapoi, se gândi ea, apoi urcă pe terasa cu lespezi de piatră şi îşi descuie casa.

Deşi se pregătise pentru momentul acesta, tot i se părea dificil. Foaierul era aşa cum îl lăsase, în mare parte neatins. Dar privirea îi fu atrasă acum, fără să vrea, spre balustrada distrusă.

- E o cădere de la o înălţime considerabilă, murmură ea. Mă întreb dacă ai timp să gândeşti, să înţelegi, în timp ce cazi.

- Nu a avut.

-Nu. Şi cumva era mai bine aşa. Presupun că nu. Grace păşi în living şi se forţă să se uite la conturul din cretă. Ei bine, de unde începem?

- A ajuns la seiful de aici de jos. L-a golit. Va trebui să faci o listă cu ce-a fost luat.

- Seiful din bibliotecă.

Inaintă, pe sub o arcadă până într-o încăpere plină de lumină şi cărţi. O mare parte din cărţile acelea erau împrăştiate acum pe podea, şi o veioză art deco în formă de trup de femeie alungit - un lucru mărunt la care ea ţinea foarte mult - era spartă în două.

- N-a fost subtil, nu-i aşa?

- Eu cred că era grăbit. Şi furios.

-Tu trebuie să ştii cel mai bine.

Grace merse la seif, observând uşa deschisă şi inte-riorul gol.

-Aveam nişte bijuterii - de fapt, destul de multe. Câteva mii în bani gheaţă.

- Obligaţiuni bancare, acţiuni?

-Nu, sunt în caseta mea de valori de la bancă. Ac-ţiunile nu te bucură cu strălucirea lor. în schimb, am cumpărat o

pereche grozavă de cercei cu diamante chiar luna trecută.
Oftă, ridicând din umeri. Sunt pierduţi. Am o listă completă cu bijuteriile mele şi fotografii cu fiecare piesă, împreună cu actele de asigurări, în caseta de la bancă. Să le înlocuiesc e doar o chestiune de...
Se opri, scoase un icnet scurt, supărat şi alergă afară din cameră. Femeia asta se mişca bine când voia,

se gândi Seth în timp ce urca pe scări în urma ei. Şi nu-şi pierdea deloc din graţia de felină în viteză. Intră în dormitorul ei, apoi în dressing, după ea.
- N-avea cum să-l găsească. Nu putea să-l găsească. Repeta cuvintele ca pe o rugăciune în timp ce răsu-cea mânerul unui dulap încastrat în perete. Acesta se deschise, scoţând la iveală un seif în peretele din spate. Rapid, cu degete nu tocmai ferme, tastă combinaţia şi trase de uşă. Respiraţia ei se auzi mai mult ca un şuierat în timp ce îngenunche şi scoase nişte cutii şi săculeţi din catifea.
„Mai multe bijuterii1*, se gândi el, clătinând din cap. „Câţi cercei poate purta o femeie?" Dar ea deschidea fiecare cutie cu grijă, examinându-i conţinutul.
- Acestea au fost ale mamei mele, şopti ea, cu cuvinte în care se oglindea emoţia veritabilă. Sunt importante pentru mine. Acul de păr cu safire pe care tatăl meu i l-a oferit la a cincea lor aniversare, colierul pe care tata i l-a dat când m-am născut eu. Perlele. Le-a purtat în ziua în care s-au căsătorit. Mângâie şiragul crem de obrazul ei, ca şi cum ar fi fost mâna unei persoane iubite. Am făcut acest seif special pentru ele, nu le-am ţinut cu celelalte. Pentru orice eventualitate.
Stătea aşa pe călcâie, cu o mulţime de bijuterii în poală, care însemnau mai mult decât aurul şi pietrele preţioase pentru ea.
- Ei bine... reuşi ea să îngaime, cu vocea gâtuită, ei bine, sunt aici. Sunt încă aici.
- Domnişoară Fontaine.
-O, spune-mi Grace! replică ea. Eşti la fel de rigid ca unchiul meu, Niles. Apoi îşi apăsă fruntea cu mâna,

încercând să înlăture începutul unei dureri de cap. Presupun că nu ştii să faci cafea.
- Ba da, ştiu să fac cafea.
- Atunci, de ce nu mergi jos să faci nişte cafea, dragule, şi să mă laşi pe mine un minut aici?
O surprinse, şi se surprinse pe sine însuşi, aplecăm du-se şi punându-i o mână pe umăr.
-Ai fi putut pierde perlele, ai fi putut pierde totul. Şi totuşi nu ţi-ai fi pierdut amintirile.

50
iSora ‘RoSerts
Jenat că se simţise îmboldit să rostească aceste cuvinte, îşi îndreptă spatele şi o lăsă singură. Se duse direct la bucătărie, făcându-şi loc prin dezordinea din jur ca să umple cafetiera. O puse la fiert şi porni aparatul. îşi vârî mâinile în buzunare, apoi le trase afară.
Ce naiba se petrecea? se întrebă Seth. Ar trebui să şe concentreze asupra cazului, şi numai asupra cazului, în schimb, el se simţea tras, smucit, de femeia de sus - de feţele diferite ale acelei femei. îndrăzneaţă, fragilă, sexy, sensibilă.
Care anume era ea? Şi de ce îşi petrecuse aproape toată noaptea visându-i chipul? Admise că nici măcar nu ar trebui să se afle acolo. Nu avea nici un motiv oficial să petreacă timp împreună cu ea. Era adevărat că simţea că atenţia lui personală era justificată, pentru binele cazului. Era îndeajuns de grav. Dar ea era doar o parte măruntă din întreg. Iar el se minţea pe sine dacă spunea că era aici strict pentru a se ocupa de investigaţie.
Găsi două ceşti care nu erau sparte. Cioburile erau împrăştiate peste tot prin jur. Porţelan de calitate, de Meissen, observă el. Mama lui avea un set pe care îl preţuia foarte mult. Tocmai turna cafeaua când o simţi în spatele lui.
- Neagră?
-E bine. Ea intră şi tresări când făcu un inventar vizual al bucătăriei. Nu i-au scăpat prea multe, nu-i aşa? Presupun

că a crezut că aş putea ascunde un dia-mant mare, albastru, în cutia cu cafea sau în borcanul cu fursecuri.
- Oamenii îşi pun obiectele de preţ într-o multitudi-ne de locuri ciudate. Am participat o dată la un caz de jaf în care victima şi-a salvat banii din casă pentru că îi ţinuse într-o pungă de plastic, sigilată, pe fundul reci-pientului cu scutece folosite. Ce hoţ care se respectă ar scotoci printre scutece?
Ea chicoti şi sorbi din cafea. Indiferent dacă acesta fusese scopul lui sau nu, povestindu-i întâmplarea aceea o făcuse să se simtă mai bine.
- în comparaţie cu asta, depozitarea lucrurilor într-un seif pare ridicolă. Hoţul acesta nu a luat argintul sau

vreun aparat electronic. Presupun, după cum ai spus şi tu, că se grăbea prea tare şi a luat doar ceea ce putea să-şi îndese în buzunare.
Grace merse până la geamul de la bucătărie şi se uită afară.
- Hainele Melissei sunt la etaj. Nu i-am văzut geanta. Poate că hoţul a luat-o şi pe aceea, sau ar putea fi doar îngropată pe sub lucrurile răvăşite.
-Am fi găsit-o dacă ar fi fost aici.
Grace încuviinţă din cap.
-Uitasem. Deja mi-aţi căutat prin lucruri. Se întoarse şi se aplecă peste blatul din bucătărie, privindu-l peste marginea ceştii. Ai căutat personal printre ele, domnule locotenent?
Seth se gândi la halatul roşu, din mătase.
- O parte din ele. Ai magazinul tău propriu aici.
-E firesc că am ajuns să am atâtea, cum ar putea să fie altfel? Am o slăbiciune pentru lucruri. Tot felul de lucruri. Faci o cafea excelentă, domnule locotenent. Nu există cineva care să-ţi pregătească ceaşca de cafea dimineaţa?
-Nu. Acum nu. Seth îşi puse cafeaua deoparte. Remarca asta nu a fost prea subtilă.
-Nici nu intenţionam să fie. Nu e vorba că mă de-ranjează competiţia. Vreau doar să ştiu dacă am competiţie. încă nu cred că te plac, dar lucrul acesta s-ar putea schimba.
Ridică o mână ca să se joace cu degetele prin coada împletită. De ce să nu fiu pregătită?

- Pe mine mă interesează să închid un caz, nu să joc jocuri cu tine... Grace.
Fu o replică atât de rece, atât de total lipsită de pasiune, încât îi stârni spiritul de competiţie.
- Presupun că nu îţi plac femeile agresive.
- Nu în mod deosebit.
- Bine, atunci. Zâmbi, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el. înseamnă că pur şi simplu vei urî chestia asta.
Cu o mişcare abilă şi exersată, lăsă să-i alunece mâna prin părul lui şi îi aduse gura peste buzele ei.

52
'hfora ‘Roberts
capitolul 4
Şocul, fulgerul învelit în catifea neagră, îl înjunghie cu o lovitură puternică. Simţea cum i se învârte capul, cum îi clocoteşte sângele în vine, iar stomacul i se strânge. Nici o parte a trupului său nu fu scutită de atacul rapid al acelei guri lascive şi pricepute. Gustul ei, neaşteptat, dar familiar, îl inundă asemenea vinului fierbinte, condimentat, care i se urca imediat la cap, lăsându-l uluit, beat şi disperat. Muşchii i se încordară, ca şi când s-ar fi pregătit să sară. Şi, sărind, ar avea ceva ce era într-un fel deja al lui. Fu nevoie de un efort puternic de voinţă să-şi ţină bra-ţele blocate de-o parte şi de alta a trupului, când acestea se încordară să o atingă, să ia, să se desfete. Parfumul ei era la fel de misterios, de narcotic, precum aroma ei. Chiar şi vuietul adânc, persuasiv, care îi răsuna în gât în timp ce îşi lipea fantezia aceea glorioasă de trup de al lui enţ un indiciu tentant a ceea ce s-ar putea întâmpla.
Intr-o numărătoare lentă până la cinci, el îşi încleştă pumnii, apoi îi relaxă şi lăsă războiul din interiorul lui să se dezlănţuie, în timp ce buzele îi rămaseră pasive, iar corpul rigid. Nu avea de gând să-i ofere satisfacţia unui răspuns... Grace ştia că era o greşeală. Chiar şi în timp ce se în-dreptă spre el şi întinse mâna spre el, ştiuse acest lucru. Făcuse greşeli înainte şi încerca să nu regrete niciodată ce era deja făcut şi nu mai putea fi desfăcut.
Dar regreta asta. Regreta profund faptul că gustul lui era complet unic şi perfect pentru palatul gurii ei. Că textura părului său, forma umerilor, pieptul puternic, toate o

provocau, când ea nu intenţionase decât să îl provoace pe el, să-i arate ce-i putea oferi. Dacă alegea să facă acest lucru. In schimb, invadată de dorinţă, luată de-a valma prin acea împerechere buzelor, îi oferise mai mult decât intenţionase. Iar el nu îi dăduse nimic în schimb.
Ea îi prinse buza de jos între dinţi, într-o muşcătură rapidă, ascuţită, apoi mască un acces scandalos

de dezamăgire dându-se înapoi nepăsătoare şi zâmbin- du-i amuzată.
-Vai, eşti un tip distant, nu-i aşa, domnule locotenent?
Cu fiecare bătaie a inimii, sângele lui Seth se înfier- bânta şi mai tare, dar abia dacă îşi înclină capul.
-Nu eşti obişnuită să-ţi reziste cineva, nu-i aşa, Grace?
- Nu. îşi trecu vârful unui deget uşor peste buză, într-o mişcare care era atât absentă, cât şi provocatoare. Esenţa lui rămăsese cu încăpăţânare agăţată acolo, insistând să rămână. Dar, pe de altă parte, majoritatea bărbaţilor pe care i-am sărutat nu au avut apă cu gheaţă în vene. Este păcat. îşi ridică degetul de pe propria buză, lovind uşor într-a lui. O gură atât de frumoasă. Asemenea potenţial. Totuşi, poate că pur şi simplu nu-ţi plac... femeile.
Zâmbetul răutăcios pe care îl afişă el o uimi. Ochii îi scânteiară odată cu zâmbetul, în tonuri fascinante, aurii. Gura lui se înmuie cu un farmec care avea o pute-re de atracţie răutăcioasă şi imprevizibilă. Deodată, era abordabil, aproape copilăros, ceea ce îi făcu inima să tânjească.
- Poate, spuse el, pur şi simplu nu eşti genul meu.
Ea scoase un hohot scurt, lipsit de amuzament.
- Dragă, eu sunt genul fiecărui bărbat. Ei bine, o să catalogăm chestia asta drept un experiment eşuat şi o să mergem mai departe.
Spunându-şi că era o prostie să se lase rănită, înaintă din nou înspre el şi întinse mâna să-i îndrepte cravata pe care i-o desfăcuse.
Seth nu voia ca ea să-l atingă, nu atunci, nu când el se clătina pe marginea prăpastiei.
-Ai un ego al naibii de puternic.

- Presupun că da.
Cu mâinile încă pe cravata lui, ea privi în sus, în ochii lui. La naiba, se gândi ea, dacă nu puteau fi iubiţi, probabil puteau fi prieteni. Bărbatul care se uitase la ea şi zâmbise şmechereşte va fi un prieten bun, de încre-dere. Aşadar, Grace îi zâmbi cu o drăgălăşenie care nu avea pic de prefăcătorie sau de viclenie, străpungându-i inima cu o singură lovitură, curată.

- Dar, pe de altă parte, bărbaţii sunt, în general, previzibili. Tu eşti doar excepţia de la regulă, Seth, cel care o întăreşte.
Ea îşi trecu mâinile în jos de-a lungul trupului său, netezindu-i sacoul, şi mai spuse ceva, dar el nu o auzi din cauza vuietului din urechi. îşi pierdu controlul. Simţi pocnetul, ca zbârnâitul unei săbii care se rupe lo-vind un genunchi îmbrăcat în armură. Cu o mişcare de care abia dacă era conştient, o răsuci, o împinse înapoi la perete şi îi puse stăpânire pe gură.
Inima ei băţea să-i spargă pieptul, lâsându-i corpul fără respiraţie. îl prinse de umeri atât pentru echilibru, cât şi ca răspuns la nevoia bruscă, violentă, care veni ca o săgeată dinspre el şi îi făcu să se contopească. Grace cedă, în totalitate, apoi îşi împreună mâinile în jurul gâ-tului său şi se lăsă pe spate. „Aici", era tot ceea ce putea gândi mintea ei uluită. „O, aici, în sfârşit."
Mâinile lui alergau de-a lungul corpului ei, modelau şi într-un fel recunoşteau fiecare rotunjime. Şi recunoaş-terea aceea îi străbatea trupul, la fel de fierbinte şi de reală ca dezlănţuirea dorinţei. îşi dorea gustul acela, tre-buia să-l aibă în interiorul lui, să-l înghită întreg. îi luă cu asalt gura, ca un bărbat care se hrăneşte după un post de-o viaţă, se umplu cu aromele ei, toate misterioase, coapte, suculente. Ea era acolo pentru el, fusese întotdeauna acolo - în mod imposibil, acolo. Iar el ştia că, dacă nu se retrăgea, nu avea să fie niciodată capabil să supravieţuiască fără ea. îşi propti mâinile pe perete, de o parte şi de alta a ca-pului ei, ca să se oprească să o mai atingă, ca să n-o mai vrea.

Luptând să-şi recapete atât suflarea, cât şi judecata sănătoasă, se retrase din sărut şi se dădu la o parte.
Ea rămase proptită de perete, cu ochii închişi şi pie-lea strălucind de pasiune. Până când genele ei tremura-ră, şi ochii aceia albaştri, somnoroşi, se concentrară, el îşi redobândise controlul neîndurător.
- Imprevizibil, reuşi ea să spună, abia rezistând imboldului de a-şi apăsa amândouă mâinile pe inima care nu se oprise din goana nebună. Foarte.
- Te-am avertizat să nu apeşi butoanele greşite.

Steaua secretă
55
Vocea lui era calmă, aproape de gheaţă, şi avu efec- tul unei lovituri cu dosul palmei. Ea tresări, poate chiar s-ar fi clătinat, dacă nu ar fi fost lipită de perete. Pri-virea lui se îngustă văzându-i reacţia. „Se simte rănită?" se întrebă el. Nu, era ridicol. Era un jucător veteran, cu experienţă de-o viaţă.
- Da, m-ai avertizat. Ea îşi îndreptă spatele, mândria întărindu-i coloana vertebrală şi forţându-i buzele să se arcuiască într-un zâmbet degajat. Sunt pur şi simplu foarte refractară la avertismente.
Seth se gândi că ea ar trebui să fie obligată prin lege să poarte un avertisment - „Pericol! Femeie!"
- Am de lucru. îţi mai pot acorda încă cinci minute dacă vrei să aştept în timp ce îţi împachetezi câteva lucruri.
„Ah, nemernicule", se gândi ea. „Cum poţi să fii atât de rece, de neafectat?"
- Ia-o tu încetişor înainte, frumosule. Eu voi fi bine.
-Aş prefera să nu fii singură în casă acum. Du-te şi împachetează-ţi nişte lucruri.
- E casa mea.
- In momentul acesta este locaţia unei crime. Mai ai patru minute şi jumătate.
Furia ei vibra în bătăile înflăcărate ale inimii.
-Nu am nevoie de nimic de aici. Se întoarse şi se năpusti spre uşă, când el o luă de braţ. Ce e?
-Ai nevoie de haine, spuse el, acum răbdător. Pentru o zi sau două.

- Chiar crezi că aş purta ceva pe care ar fi putut pune mâna ticălosul ăla?
-Asta e o reacţie ridicolă, prostească şi predictibilă. Tonul lui nu se îndulci câtuşi de puţin. Tu nu eşti o femeie ridicolă sau predictibilă. Nu fii o victimă, Grace. Du-te şi împachetează-ţi lucrurile.
Seth avea dreptate. Ar fi putut să-l dispreţuiască doar pentru replica asta. Dar nevoia frustrată care încă lovea cu pumnul în interiorul ei era un motiv cu mult mai bun. Ea nu spuse nimic, pur şi simplu se întoarse din nou şi plecă. Când el nu auzi uşa din faţă trântindu-se, fu mulţu-mit că se dusese la etaj să-şi strângă lucrurile, aşa cum

îi spusese el să facă. Seth opri cafetiera, clăti ceştile şi le aşează în chiuvetă, apoi ieşi să o aştepte.
Era o femeie fascinantă, se gândi el. Cu un tempe-rament vulcanic, plină de energie şi cu un ego uriaş. Şi îl corupea, pas cu pas, fiecare dintre ei bine calculat. Cât de bine ştia exact ce_ sfori să tragă pentru a face aşa ceva era încă un mister. îşi reaminti că el preluase acest caz. Conducerea unui birou şi distribuirea cazurilor era parte a responsabilităţii sale. Trebuia să rămână impli-cat, iar el se implicase în cazul acesta - şi, prin urmare, intrase în legătură cu ea. Rolul lui Grace în tot întregul era mărunt, dar el trebuia să o trateze cu aceeaşi obiecti-vitate cu care trata orice altă parte a cazului.
Se uită în sus, privirea fiindu-i atrasă de portretul care zâmbea în jos spre el, ademenitor. Va trebui să fie mai degrabă un robot decât un bărbat, pentru a rămâne obiectiv când venea vorba de Grace Fontaine.
Se făcu miezul după-amiezii înainte de a-şi putea elibera biroul suficient cât să se ocupe de un alt interviu. Diamantele erau cheia, iar el voia să mai arunce o privi-re asupra lor. Nu fusese surprins când conversaţia lui la telefon cu dr. Linstrum de la Institutul Smithsonian se dovedise a fi o declaraţie despre integritatea şi talentul lui Bailey James. Diamantele pentru care ea făcuse tot ce-i

stătuse în puteri să le protejeze rămăseseră la Salvini şi în grija ei.
Clădirea elegantă de pe colţ, care găzduia firma Sal-vini, se afla imediat la ieşirea din D.C. Când ajunse în parcare, el făcu un gest din cap către poliţistul în uni-formă care păzea intrarea principală. Şi simţi un uşor impuls de compasiune. Căldura era insuportabilă.
- Domnule locotenent.
într-o uniformă udă de transpiraţie, poliţistul răs-punse numaidecât.
- Domnişoara James este înăuntru?
- Da, domnule. Magazinul e închis pentru clienţi toată săptămâna următoare. Cu un gest din cap, îi indică showroomul întunecat, prin uşile groase de sticlă. Avem un paznic repartizat la fiecare intrare, şi domnişoara

James este la nivelul inferior. E mai uşor accesul prin spate, domnule locotenent.
- Bine. Când ieşi din tură?
-Mai am o oră. Poliţistul nu îşi şterse fruntea, deşi voia să facă asta. Seth Buchanan avea reputaţia de a fi cârcotaş. Ture de patru ore, aşa cum aţi ordonat, domnule.
- Adu-ţi o sticlă de apă cu tine data viitoare.
Conştient de faptul că omul în uniformă se va aşeza în clipa în care el îşi va întoarce spatele, Seth ocoli clă-direa. După o scurtă conversaţie cu paznicul de serviciu din spate, apăsă soneria de lângă uşa din oţel armat.
- Locotenent Buchanan, spuse el când Bailey îi răs-punse prin interfon. Aş dori să intru pentru câteva minute.
Ei îi trebui ceva timp să ajungă la uşă. Seth şi-o imagină plecând din atelierul de la nivelul inferior, mergând liniştită pe coridorul scurt şi trecând pe lângă scările unde se ascunsese de un criminal cu doar câteva zile înainte. El parcursese deja clădirea de două ori, de sus până jos. Ştia că nu oricine ar fi putut supravieţui după experienţa prin care trecuse ea acolo.
Auzi zgomotul încuietorilor şi uşa se deschise.
- Domnule locotenent. Ea îi zâmbi paznicului, cerân-du-şi scuze în tăcere pentru responsabilitatea nefericită pe care o avea bărbatul. Te rog, intră.

Arăta îngrijită şi ordonată, se gândit Seth, cu cămaşa ei ajustată pe corp, pantalonii strânşi pe picior şi părul blond prins la spate. Doar uşoarele umbre de sub ochi vorbeau de tensiunea prin care trecuse.
-Am vorbit cu dr. Linstrum, începu Seth.
- Da, mă aşteptam să faci asta. Sunt foarte recunoscătoare pentru înţelegerea de care dă dovadă.
- Pietrele sunt din nou la locul lor.
Ea zâmbi puţin.
- Sunt din nou în locul în care au fost cu câteva zile în urmă. Cine ştie dacă vor vedea vreodată Roma din nou. Să-ţi aduc ceva rece de băut?
Făcu semn spre un automat de băuturi răcoritoare care licărea pe un perete întunecat.

58
‘tiora Hoberts
- Fac cinste. Seth introduse monedele. Aş vrea să văd diamantele şi să discutăm câteva lucruri.
- Sigur. Ea apăsă butonul pe care şi-l dorea şi scoase doza care zăngăni în jos. Sunt în seif, continuă ea să vorbească în timp ce îi arătă drumul. Am aranjat ca sistemul de securitate şi alarma să fie întărite. Avem camere de luat vederi în sbowroom de câţiva ani, dar voi cere să fie instalate şi la uşi, precum şi la nivelurile superioare şi inferioare. In toate zonele.
- Asta e o mişcare înţeleaptă. Seth conchise că ea avea o doză bună de simţ practic sub exteriorul fragil. Tu vei administra afacerea acum?
Ea deschise o uşă şi ezită.
- Da. Tatăl meu vitreg ne-a lăsat-o nouă, celor trei, fraţii mei vitregi împărţind optzeci de procente între ei. în cazul în care oricare dintre noi moare fără moşteni-tori, acţiunile merg la supravieţuitori. Ea inspiră adânc. Eu am supravieţuit.
-Pentru asta ar trebui să fii recunoscătoare, Bailey, nu să te simţi vinovată.
- Da, asta spune şi Cade. Dar, vezi tu, odată am avut iluzia că măcar ei erau o familie. Ia loc. Aduc Stelele.
Seth privi în jur la echipament, la bancul lung de lu-cru. Curios, se apropie, examinând strălucirea pietrelor

colorate şi filigranul din aur. Urma să fie un colier, îşi dădu el seama, trecând cu vârful unui deget pe lungi-mea mătăsoasă a unui lănţişor din zale îmbinate strâns. O piesă îndrăzneaţă, aproape păgână.
- Trebuia să mă întorc la lucru, spuse ea din spatele lui. Să fac ceva... diferit, propria mea creaţie, presupun, înainte de a avea de-a face din nou cu acestea.
Bailey aşeză jos o cutie căptuşită care adăpostea trioul de diamante.
- E un model creat de tine? întrebă el, arătând spre bijuteria de pe masa de lucru.
-Da. Văd piesa în mintea mea. Nu sunt deloc ta-lentată la desen, dar pot vizualiza. Am vrut să fac ceva pentru M.J. şi pentru Grace pentru... Oftă şi se aşeză pe taburetul înalt. Ei bine, să spunem, pentru a sărbători supravieţuirea.

- Iar aceasta este pentru Grace.
-Da.
Ea zâmbi, mulţumită că el o observase.
-Îmi închipui ceva mai simplificat pentru M.J. Dar asta i se potriveşte lui Grace.
Cu grijă, aşeză lucrarea neterminată într-o tavă şi puse între ei cutia căptuşită care conţinea cele Trei Stele.
-Ele nu îşi pierd niciodată puterea de fascinaţie. De fiecare dată când le văd, rămân uluită.
- Cât durează până termini cu ele?
-Tocmai începusem când... când a trebuit să mă opresc. îşi drese glasul. Am verificat autenticitatea lor. Sunt diamante albastre. Totuşi, atât muzeul, cât şi asigurătorul preferă o verificare mai în profunzime. Voi efectua o serie de alte teste pe lângă ceea ce-am început deja sau am finalizat. Un metalurgist testează triunghiul, dar acela îmi va fi dat pentru studiu aprofundat peste o zi sau două. Nu ar trebui să dureze mai mult de o săptămână până ca muzeul să poată intra în posesia lor.
Seth ridică o piatră de la locul ei şi ştiu imediat ce avea în mână - era cea pe care Grace o purtase cu ea. îşi spuse că era imposibil. Ochiul lui neinstruit nu putea diferenţia o

piatră de oricare dintre celelalte două. Cu toate acestea, simţi energia lui Grace pe ea. înăuntrul pietrei.
- îţi va fi greu să te desparţi de ele?
-Ar trebui să spun nu, după ce s-a întâmplat în ulti-mele zile. Dar, da, îmi va fi greu.
Ochii lui Grace aveau culoarea aceasta, îşi dădu seama Seth. Nu culoarea safirelor, ci albastrul unui diamant rar şi puternic.
- Merită să ucizi pentru ele, spuse el încet, uitându-se la piatra din mâna lui. Să mori pentru ele. Apoi, enervat pe el însuşi, puse din nou piatra jos. Fraţii tăi vitregi au avut un client.
- Da, vorbeau despre un client, s-au certat în legătură cu el. Thomas a vrut să ia banii - depozitul iniţial - şi să fugă cu ei.

Banii erau verificaţi, dar nu exista o şansă prea mare de a identifica sursa lor.
-Timothy i-a spus lui Thomas că e un prost, că nu va fi niciodată capabil să fugă îndeajuns de departe sau îndeajuns de rapid. Că el - clientul - îl va găsi. Nici mă-car nu e om. Timothy a spus ceva de genul ăsta. Amân-durora le era frică, o frică groaznică... şi erau extrem de disperaţi.
- Problema îi depăşea.
- Da, cred că îi depăşea.
- Trebuie să fie un colecţionar. Nimeni nu le-ar putea revinde. Se uită la pietrele care străluceau în tăvile lor, ca nişte stele drăguţe. Tu obţii pietre, le cumperi şi le vinzi unor colecţionari.
- Da, cu siguranţă nu cu o valoare atât de mare pre-cum cele Trei Stele, dar da. Ea îşi trecu uşor degetele, absentă, prin păr. Un client poate veni la noi cu o piatră sau poate cere una. Noi achiziţionăm şi anumite pietre la risc, având un anumit client în minte.
-Atunci, ai o lista de clienţi? Nume, preferinţe?
- Da, şi avem o evidenţă cu ceea ce a cumpărat sau a vândut fiecare client. Bailey îşi împreună mâinile. Tho- mas

cred că a păstrat-o în biroul lui. Timothy avea copii în biroul lui. Mă duc să le caut.
Seth îi atinse uşor umărul înainte ca ea să se ridice de pe scaun.
- Le iau eu.
Răsuflă uşurată. Mai trebuia totuşi să treacă un timp până să fie în stare să urce la etaj, în camera în care văzuse crima.
-Mulţumesc.
El îşi scoase carnetul.
-Dacă te-aş ruga să numeşti cei mai importanţi colecţionari de pietre preţioase, clienţii tăi de seamă, ce nume îţi vin în minte? Fără să stai pe gânduri?
-O. Concentrându-se, Bailey îşi muşcă buza. Peter Morrison din Londra, Sylvia Smythe-Simmons din New York, Henry şi Laura Muller de aici, din D.C., Matthew Wolinski din California. Şi, presupun, şi Charles Van Horn, de aici, din D.C., deşi el este nou în această

chestiune. I-am vândut trei pietre minunate în ultimii doi ani. Una era un opal spectaculos după care tânjeam eu. Încă sper că mă va lăsa să îl montez pentru el. Am un model în minte... Ea se cutremură şţ bătu în retragere când îşi dădu seama de ce întreba el. Ii cunosc pe aceşti oameni. Am avut de-a face cu ei personal. Soţii Muller au fost prieteni cu tatăl meu vitreg. Doamna Smythe-Sim- mons are peste optzeci de ani. Nici unul dintre ei nu este hoţ.
Seth nu se deranjă să-şi ridice privirea, ci continuă să scrie.
-Atunci, vom putea să îi tăiem de pe lista. A judeca ceva sau pe cineva după aparenţe este o greşeală într-o anchetă, domnişoară James. S-au făcut destule greşeli deja.
-A mea iese în evidenţă. Acceptând acel adevăr, ea împinse doza de răcoritoare neatinsă. Ar fi trebuit să merg la poliţie imediat. Ar fi trebuit să transmit informaţiile - cel puţin, suspiciunile mele - autorităţilor. Câţiva oameni ar fi încă în viaţă dacă aş fi făcut lucrul acesta.
- Este posibil, dar nu este o certitudine.
Acum îşi ridică intr-adevăr ochii. Privirea bântuită din ochii căprui delicaţi îi stârni compasiunea.

- Ştiai că fratele tău vitreg era şantajat de un garant de cauţiune mediocru?
-Nu, murmură ea.
- Ştiai că cineva trăgea sforile, şi făcea asta suficient de puternic încât să-ţi transforme fratele vitreg într-un criminal?
Ea clătină din cap şi-şi muşcă buza.
- Lucrurile pe care nu le ştiam au fost problema, nu-i aşa? I-am pus pe cei doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult într-un pericol groaznic, apoi am uitat de ei.
- Amnezia nu este o alegere, este o boală. Iar prietenele tale s-au descurcat singure. încă fac acest lucru - de fapt, am văzut-o pe domnişoara Fontaine chiar azi-dimineaţâ. Nu arată mai rău după experienţa asta, după părerea mea.
Bailey sesiză nuanţa de zeflemea şi se întoarse cu faţa la el.

62
l/ora 'Rofoerts
- Nu o înţelegi. Aş fi crezut că un bărbat cu meseria ta ar fi în stare să judece mai limpede de-atât.
Seth avu impresia că sesizează o uşoară nuanţă de milă în vocea ei şi se enervă.
- întotdeauna m-am considerat perspicace.
-Oamenii sunt rareori perspicace când vine vorba de Grace. Ei văd doar ceea ce îi lasă ea să vadă - dacă lor nu le pasă suficient de mult cât să privească mai în profunzime. Este persoana cu inima cea mai generoasă din câte am cunoscut vreodată.
Bailey sesiză licărirea rapidă de neîncredere amuzată din ochii lui şi simţi cum îi creşte furia împotriva reacţiei lui. Mânioasă, împinse deoparte taburetul.
- Nu ştii nimic despre ea, dar deja ai respins-o. îţi poţi imagina prin ce trece acum? Verişoara ei a fost ucisă - şi, pe deasupra, în casa ei.
- Nu poate fi învinovăţită pentru asta.
- E uşor de spus. Dar se va învinovăţi ea însăşi şi la fel va face şi familia ei. E uşor să dai vina pe Grace.
- Tu nu faci asta.
-Nu, pentru că eu o cunosc. Şi ştiu că a avut de-a face cu judecăţi false şi opinii greşite cea mai mare parte a vieţii

ei. Şi felul în care alege să le facă faţă este să nu-i pese, fiind conştientă că, orice ar face, oamenii îşi schimbă rar părerile preconcepute. Chiar acum, bănuiesc că este cu mătuşa ei şi îndură tortura emoţională obişnuit. Vocea ei deveni mai înflăcărată, pe măsură ce emoţiile o invadau. în seara asta se va ţine un serviciu religios pentru Melissa, iar rudele o vor distruge, aşa cum fac întotdeauna.

- De ce ar face aşa ceva?

- Pentru că asta ştiu ei să facă cel mai bine. Epuiza-tă, Bailey îşi întoarse capul şi se uită la cele Trei Stele. „Dragoste, cunoaştere, generozitate11, se gândi ea. „De ce pare că există atât de puţin din fiecare în lume?“ Poate ar trebui să te mai uiţi o dată, domnule locotenent Buchanan. Seth hotărî că deja se uitase de prea multe ori. Şi îşi irosea timpul.

- Cu siguranţă ea inspiră loialitate propriilor priete-ne, comentă el. Mă duc să caut acele liste.

-Ştii drumul.

Lăsându-l să plece, Bailey luă pietrele pentru a le duce înapoi în seif.

Grace era îmbrăcată în negru şi niciodată nu avusese mai puţin chef de jelit. Era şase seara şi începea să cadă o ploaie uşoară. Promitea să transforme oraşul într-o saună imensă mai degrabă decât să-l răcorească. Durerea de cap care o chinuia de ore întregi lupta cu aspirina pe care ea deja o luase şi câştiga în mod categoric.

Avusese o oră înaintea serviciului funerar - pe care îl organizase repede şi singură, pentru că aşa îi ceruse mătuşa ei. Helen Fontaine suporta durerea în felul ei - la fel cum făcea toate celelalte lucruri. In acest caz, în-semna să o întâmpine pe Grace cu o privire rece, acu-zatoare şi seacă. Să respingă orice ofertă de sprijin sau compasiune. Şi să ceară ca serviciile să fie îndeplinite imediat şi pe cheltuiala lui Grace.

Avea să fie asaltată din toate părţile, se gândi Grace în timp ce rătăcea prin încăperea mare, goală, cu aranjamentele sale de flori, cu draperiile groase, roşii, şi mocheta pufoasă. Deoarece astfel de lucruri erau de

aşteptat, ele erau prezentate în presă. Iar familia Fontaine nu ar da niciodată presei motive de bârfă. Ci doar ar lăsa-o pe Grace în groapa cu lei.
Nu fusese dificil să găsească locaţia, să organizeze totul până la muzică, flori, canapelele elegante. Fusese nevoie doar de câteva telefoane şi invocarea numelui Fontaine. Helen însăşi adusese fotografia, poza aceea mare, colorată, într-o ramă strălucitoare din argint, care acum împodobea o masă lăcuită din mahon şi era în-cadrată de trandafiri roşii în vazele impresionante din argint pe care le preferase Melissa.
Corpul nu avea să fie la vedere. Grace aranjase ca trupul Melissei să fie scos de la morgă, deja scrisese cecul pentru incinerare şi pentru urna pe care o alesese mătuşa ei. Nu primise nici o mulţumire, nici un semn de recunoştinţă. Şi nici nu se aşteptase la aşa ceva.

64
“J/ora 'Roderts
Aşa cum se întâmplase din momentul în care Helen devenise tutorele ei legal. îi fuseseră oferite lucrurile de primă necesitate în viaţă - în stilul familiei Fon- taine. Case minunate, în mai multe ţări, în care să locuiască, mâncare pregătită perfect, haine elegante, o educaţie excelentă. Şi i se spusese, la nesfârşit, cum să mănânce, cum să se îmbrace, cum să se comporte, pe cine putea să-şi aleagă drept prieten şi pe cine nu. I se reamintise, neîn-cetat, de norocul considerabil - nemeritat -de a avea o asemenea familie alături de ea. Fusese chinuită, fără milă, de verişoara pe care în seara aceasta trebuia să o jelească, din cauză că rămăsese orfană şi dependentă de ele. Pentru faptul că era Grace.
Ea se răzvrătise împotriva tuturor acestor lucruri, împotriva fiecărui aspect, a fiecărei aşteptări şi cereri. Refuzase să fie maleabilă, docilă, previzibilă. Durerea pierderii părinţilor ei se estompase în cele din urmă şi, odată cu ea, şi nevoia disperată a copilului de a primi dragoste şi acceptare.
Dăduse presei numeroase motive să scrie. Petreceri sălbatice, relaţii nechibzuite, cheltuieli nelimitate. Când

nici acestea nu îi uşuraseră durerea, găsise altceva. Ceva care o făcea să se simtă decentă şi întreagă. Şi se regăsise. în seara aceasta, ea va fi doar ceea ce familia ei ajun-sese să se aştepte din partea ei. Şi va trece prin următoarele ore nesfârşite fără a le permite să o atingă.
Se lăsă să cadă pe o canapea moale, din catifea, peste măsură de căptuşită. O durere puternică îi pulsa în cap, iar stomacul îi era contorsionat de încordare. închizând ochii, îşi impuse să se relaxeze. Va petrece această ultima oră singură şi se va pregăti pentru ceea ce urma. Dar, abia dacă inspiră calm pentru a doua oară, când auzi sunetul unor paşi, înăbuşit de covorul gros. Umerii începură să-i tremure, apoi coloana vertebrală îi înţepeni brusc.
Deschise ochii. Şi le văzu pe Bailey şi pe M.J. îşi lăsă ochii să se închidă din nou, într-o grabă patetică de a fi recunoscătoare.
- V-am spus să nu veniţi.

- Da, de parcă noi aveam de gând să te ascultăm.
M.J. se aşează lângă ea şi îi luă mâna într-a ei.
- Cade şi Jack parchează maşinile.
Bailey se aşează de partea cealaltă, luându-i cealaltă mână.
- Cum rezişti?
-Mă simt mai bine. Lacrimile i se iviră în ochi, în timp ce strânse mâinile împreunate într-ale ei. Mă simt mult mai bine acum.
Pe o proprietate întinsă, la câţiva kilometri de locul unde Grace stătea împreună cu femeile care o iubeau, un bărbat privea în gol la ploaia şuierătoare. Toată lu-mea eşuase, se gândi el. Mulţi plătiseră pentru eşecuri-le lor. Dar pedeapsa era un substitut slab pentru cele Trei Stele.
Era doar o întârziere, se consolă el. Stelele erau ale lui, erau menite să fie ale lui. Visase la ele, le ţinuse în mâini în visele acelea. Uneori mâinile erau umane, alteori nu, dar erau întotdeauna mâinile lui.
Sorbi vinul, privi ploaia şi îşi calculă opţiunile. Planurile sale fuseseră întârziate de trei femei. Lucrul acesta era umilitor, şi ele vor trebui să fie forţate să plătească pentru acea umilire.

Fraţii Salvini erau morţi - Bailey James. Proştii pe care el îi angajase să recupereze a doua Stea erau morţi - M.J. O'Leary. Omul pe care el îl trimisese cu instrucţi-uni pentru a dobândi cea de-a treia Stea cu orice preţ era mort - Grace Fontaine.
Şi zâmbi. Fusese lipsit de tact, întrucât se descotoro-sise el însuşi de prostul acela mincinos. Să-i spună lui că fusese un accident, că femeia luptase cu el, fugise de el şi căzuse mortal. Să-i spună lui că cercetase fiecare colţ al casei, fără să găsească piatra. Numai eşecul acela, şi fusese suficient de iritant. Dar apoi, să descopere că murise femeia greşită şi că prostul furase bani şi bijuterii fără să le raporteze... Ei bine, o astfel de lipsă de loialitate din partea unui partener de afaceri era greu de tolerat.

66
'Nora Hoberts
Zâmbind visător, scoase din buzunar un cercel cu un diamant strălucitor. Grace Fontaine îl purtase pe lobul încântător al urechii ei, se gândi el. Acum îl păstra ca pe o amuletă norocoasă în timp ce analiza ce măsuri să ia în continuare.
Rămăseseră doar câteva zile până când Stelele aveau să fie la muzeu. Sustragerea lor din acele săli impresionante ar dura luni, dacă nu cumva chiar ani de planificare. El nu intenţiona să aştepte. Poate că dăduse greş pentru că fusese prea prudent, păstrase distanţa faţă de evenimente. Poate că zeii cereau un risc mai personal. O implicare mai intimă.
Era timpul să iasă din umbră, să le întâlnească faţă în faţă pe femeile care ţinuseră proprietatea lui departe de el, hotărî el. Zâmbi din nou, entuziasmat de gândul acesta, încântat de posibilităţi. Când se auzi un ciocănit la uşă, el răspunse cu mare bucurie şi bună dispoziţie.
- Intră.
Majordomul, îmbrăcat în negru formal, strict, nu se aventură mai departe de prag. Vocea lui era lipsită de inflexiuni.
- îmi cer scuze, domnule ambasador. Sosesc oaspeţii dumneavoastră.

- Foarte bine. Sorbi ce-i mai rămăsese din vin şi aşează paharul gol din cristal pe o masă. Cobor imediat.
Când uşa se închise, se duse la oglindă, îşi examină fracul impecabil, strălucirea butonilor din diamant, sclipirea ceasului subţire din aur, de la încheietura mâinii. Apoi, îşi analiză faţa - contururile netede, pielea îngrijită, de un auriu palid, nasul aristocrat, gura fermă, oarecum subţire. îşi trecu mâna peste coama perfect îngrijită de păr negru, cu nuanţe argintii.
Apoi, încet, zâmbind, îşi întâlni propria privire. Un zâmbet palid, de un albastru aproape translucid îi răs-punse. Invitaţii lui vor vedea doar cum era el, un om perfect îngrijit de cincizeci şi doi de ani, erudit şi edu-cat, manierat şi fermecător. Ei nu aveau de unde şti ce planuri şi intrigi adăpostea în inima lui. Nu vor vedea nici o urmă de sânge pe mâinile lui, deşi trecuseră doar

douăzeci şi patru de ore scurte de când le folosise pen-tru a ucide.
Simţea doar plăcere în acea amintire, doar încântare ştiind că va lua masa în curând cu elita şi cu oamenii influenţi. Şi îl putea ucide pe fiecare dintre ei doar cu un gest, bucurându-se de imunitatea perfectă. Chicoti ca pentru sine - un sunet scăzut, seducător, cu subînţe-lesuri cutremurătoare. Vârând cercelul înapoi în buzu-nar, ieşi din cameră. Ambasadorul era nebun.
capitolul 5
Primul gând al lui Seth când intră în încăpere fu că serviciul funerar lăsa mai mult impresia unei petreceri plictisitoare. Oamenii stăteau în picioare sau aşezaţi, în grupuri mici şi exclusiviste, mulţi dintre ei ciugulind aperitive sau sorbind vin. Peste acordurile în surdină ale unui studiu de Chopin, se auzeau vocile murmurând. Ocazional, răsuna un hohot de râs sau un chicot subţire. Nu văzu deloc lacrimi.
Luminile erau estompate în mod respectuos, subliniind splendoarea şi strălucirea pietrelor preţioase şi ale aurului. Mireasma florilor se amesteca şi se îmbina cu parfumurile bărbaţilor şi ale femeilor. Seth văzu chipuri, atât elegante, cât şi plictisite. Nu văzu deloc durere.

Dar o zări pe Crace. Ea stătea în picioare privind în sus, spre faţa unui bărbat înalt, subţire, al cărui bronz îi punea în evidenţă părul auriu şi ochii albaştri, lumi-noşi. El îi ţinea o mână într-ale lui şi zâmbea cuceritor. Părea că vorbeşte repede, convingător. Ea clătină din cap o dată, îi puse o mână pe piept, apoi se lasă atrasă într-un hol.
Buza lui Seth schiţă un gest de dispreţ instantaneu. O înmormântare era un loc groaznic pentru un flirt.
- Buchanan. Jack Dakota se îndreptă spre el. Privind lung prin încăpere, îşi vârî mâinile în buzunarele sacou- lui pe care dorea cu ardoare să-l aibă încă în şifonier, şi nu pe spatele său. Ce mai petrecere.
Seth urmări cum două femei se sărutară protocolar.

68
'bfora 'Roberts
- Aşa se pare.
- Nu pare o petrecere la care un om normal ar vrea să apară neinvitat.
- Am treabă, spuse el lapidar.
Care ar fi putut aştepta până dimineaţă, îşi aminti sieşi. Ar fi trebuit să o lase să aştepte. îl enerva faptul că făcuse un ocol, că se tot gândise la Crace - mai mult, că fusese incapabil să şi-o scoată din minte. Scoase din buzunar o copie a unei fotografii făcute de poliţie şi io întinse lui Jack.
- II recunoşti?
Jack cercetă atent fotografia, cântărindo din priviri. „Pare şmecher tipul", se gândi el. „Vag european la înfăţişare, cu părul negru, lucios, ochii negri şi trăsă- turi rafinate."
-Nu. Arată ca un băiat dintr-un poster pentru o apă de colonie de proastă calitate.
- Nu l-ai văzut în timpul aventurilor tale uimitoare de la sfârşit de săptămână?
Jack aruncă o ultimă privire, mai intensă, şi-i înapoie fotografia.
-Nu. Ce legătură are una cu alta?
-Amprentele lui erau peste tot în casa din Potomac.
Afirmaţia îi stârni interesul lui Jack.
- El e cel care a uciso pe verişoară?
Seth îl privi cu calm.
- Lucrul acesta nu a fost încă dovedit.

- Nu-mi veni cu atitudinea asta de poliţist, Buchanan. Ce-a spus tipul? A trecut pe-acolo să vândă aspiratoare?
- N-a spus nimic. Era prea ocupat să plutească cu faţa în jos în râu.
Cu o înjurătură, privirea lui Jack scrută din nou în-căperea. Se relaxă parţial când o zări pe M.J. ghemuită lângă Cade.
- Probabil că morga devine aglomerată. Ai un nume?
Seth dădu să ignore întrebarea. Nu dădea doi bani pe profesiile celor care suflau în ceafa poliţiştilor. Dar nu putea nega faptul că vânătorul de recompense şi detectivul particular erau implicaţi. Iar legătura nu avea cum să fie evitată, îşi spuse el.
Steaua secretă
69
- Carlo Monturri.
-Nu-mi spune nimic numele ăsta.
Seth nu se aştepta să îi spună ceva, dar poliţia - de pe câteva continente - îl cunoştea bine.
- Problema te depăşeşte, Dakota. Genul lui ţine un avocat de lux pe-aproape şi nu foloseşte agenţi locali de garantare a cauţiunii pentru a ieşi în evidenţă.
în timp ce vorbea, privirea lui Seth dădea roată prin încăpere, scrutând-o dintr-un colţ într-altul, reţinând detalii, limbajul trupului, atmosfera.
- înainte să înoate pentru ultima oară, era un tip cu muşchi angajat pe bani buni. Lucra singur, pentru că nu-i plăcea să împartă distracţia cu cineva.
- Are legături în zonă?
- Suntem pe cale să aflăm.
Seth o văzut pe Grace venind de pe hol. Bărbatul care era cu ea o ţinea cu braţul pe după umeri. Apoi o trase aproape de el într-o îmbrăţişare finală şi o sărută. Flacăra furiei se aprinse în abdomenul lui Seth şi îl săgetă până în inimă.
- Scuză-mă.
Grace îl văzu în momentul în care porni spre ea, din partea opusă a încăperii. Murmură ceva către bărbatul acela, se dezlipi de el, apoi îl lăsă să plece. îndreptân- du-şi coloana, afişă un zâmbet nepăsător.
- Domnule locotenent, nu te aşteptam.

-îmi cer scuze că am venit nepoftit la... - aruncă o privire spre băiatul cu păr auriu, care îşi turna un pahar de vin - priveghiul vostru.
Sarcasmul o atinse ca o palmă peste obraz, dar ea nu clipi.
- Presupun că există un motiv pentru care ai trecut pe aici.
- Desigur.
Se întoarse să-l conducă spre ieşire şi se trezi faţă în faţă cu mătuşa ei.
- Mătuşa Helen.
- Dacă ai putea lua o pauză de la a-ţi distra pretendenţii, spuse Helen cu răceală, aş vrea să vorbesc cu tine.

- Scuză'ină, îi spuse Grace lui Seth, şi păşi din nou pe holul de la intrare.
Seth se gândi dacă ar fi cazul să se îndepărteze, ca să le ofere intimitate. Dar rămase acolo unde era, la doi paşi de uşă. îşi spuse că ancheta unor crime nu permi-tea astfel de manifestări de sensibilitate. Deşi vorbeau cu voce scăzută, el le auzi pe ambele femei suficient de clar.
-Presupun că ai lucrurile Melissei acasă la tine, în-cepu Helen. _
- Nu ştiu. încă nu am apucat să caut amănunţit prin toată casa.
Pentru o clipă, Helen nu spuse nimic, ci pur şi sim-plu îşi studie nepoata cu ochii ei albaştri, reci. Faţa ei era netedă şi nu arăta devastarea produsă de durere cu machiajul atent aplicat. Părul ei era lins, deschis la culoare, vopsit într-un blond cenuşiu, cu gust. Mâinile ei aveau manichiura proaspăt făcută şi străluceau de la verigheta cu diamant pe care ea continua să o poarte, deşi nu prea împărtăşise altceva decât numele cu soţul ei în mai mult de un deceniu, şi un safir tăiat în formă pătrată, care-i fusese oferit de cel mai recent amant.
- Sincer, mă îndoiesc că Melissa a venit la tine acasă fără o geantă. Vreau lucrurile ei, Grace. Toate lucrurile ei. Nu-ţi va rămâne nimic de la ea.
- Nu am vrut niciodată nimic de-al ei, mătuşă Helen.

- Serios? Vocea ei se auzi trosnind, ca un pocnet de bici. Credeai că nu-mi va spune despre aventura ta cu soţul ei?
Grace oftă doar. Era un teritoriu nou, dar bolnăvi-cios de familiar. Căsătoria Melissei eşuase, în mod pu-blic. Prin urmare, trebuia să fie vina altcuiva. Trebuia să fie vina lui Grace.
-Nu am avut o aventură cu Bobbie. înainte, în timpul sau după căsătoria lor.
-Şi pe cine îţi imaginezi că aş crede? Pe tine sau pe propria mea fiică?
Grace îşi înclină capul şi afişă un zâmbet srâmb.
- Păi, pe propria ta fiică, desigur. Ca întotdeauna.

-întotdeauna ai fost o mincinoasă şi o ticăloasă. Mereu ai fost nerecunoscătoare, o povară pe care mi-am asumat-o dintr-o datorie de familie şi care niciodată nu mi-a oferit nimic în schimb. Ai fost o răsfăţată şi o încăpăţânată când ţi-am deschis uşa, şi nu te-ai schim-bat niciodată.
Stomacul lui Grace o chinuia groaznic. în semn de apărare, ea zâmbi, ridicând din umeri. Voit indiferentă, îşi netezi cu mâna părul prins într-un coc răsucit la ceafă.
-Nu, probabil că nu am făcut asta. Va trebui doar să rămân o dezamăgire pentru tine, mătuşă Helen.
- Fiica mea ar fi în viaţă dacă nu ai fi fost tu.
Grace îşi dori ca inima să-i amorţească. Dar o durea şi îi ardea în piept.
- Da, ai dreptate.
-Am avertizat-o în legătură cu tine, i-am spus de nenumărate ori ce eşti. Dar tu ai ademenit-o mereu îna-poi, jucându-te cu afecţiunea ei.
-Afecţiune, mătuşă Helen? Cu o jumătate de zâmbet, Grace apăsă cu degetele unde simţea durerea din tâmpla stângă. Bineînţeles, nici măcar tu nu crezi că a avut vreodată vreun dram de afecţiune pentru mine. Ţi-a urmat exemplul, la urma urmei. Şi a făcut-o bine.
- Cum îndrăzneşti să vorbeşti despre ea pe tonul ăsta, după ce ai omorât-o?! Pe faţa ei bine întreţinută, ochii lui Helen ardeau de dezgust. Toată viaţa ai invidiat-o, ţi-ai

folosit tertipurile ca să o influenţezi. Acum stilul tău de viaţă inconştient a ucis-o. Ai adus din nou scandal şi ruşine asupra numelui familiei.
Grace încremeni locului. Aceasta nu era durere, se gândi ea. Poate că durerea era acolo, îngropată adânc, dar ceea ce era la suprafaţă era venin. Iar ea obosise să mai fie lovită de aşa ceva.
- La asta se rezumă totul, nu-i aşa, mătuşă Helen? Numele Fontaine, reputaţia familiei Fontaine. Şi, bineînţeles, averea familiei Fontaine. Fiica ta este moartă, dar pe tine te înfurie scandalul.

Grace primi palma fără să tresară, deşi lovitura îi lăsă întipărită roşeaţa pe obraz şi aduse sângele pulsând la suprafaţă. Trase adânc aer în piept.
- Gestul acesta ar trebui să termine lucrurile în mod corespunzător între noi două, spuse ea cu un glas lipsit de emoţie. Voi aranja ca lucrurile Melissei să-ţi fie trimi-se cât mai curând posibil.
- Vreau să pleci de aici. Vocea lui Helen tremură pentru prima dată, de durere sau de furie, Grace nu-şi putu da seama. Nu este loc pentru tine aici.
- Ai dreptate din nou. Nu este. Nu a fost niciodată.
Grace se retrase. Culoarea care i se scursese din obraji îi reveni uşor, când întâlni privirea lui Seth. Nu o putea descifra, căci se uitase la el doar în treacăt, şi nici nu dorea să facă asta. Fără să se oprească, trecu pe lângă el, continuându-şi drumul.
Ploaia măruntă care înceţoşa aerul era o uşurare. Ea primi cu bucurie căldura după aerul artificial, din inte-rior, răcit peste măsură, şi parfumul greu, sufocant, de flori funerare. Tocurile ei răsunară pe trotuarul ud în timp ce traversă parcarea spre maşina ei. Cotrobăia prin geanta ei după chei când Seth o atinse pe umăr.
La început nu spuse nimic, doar o întoarse şi îi stu-die faţa. Era albă din nou - cu excepţia urmei roşii de palmă -, iar ochii ei creau un contrast intens, fiind scăl-daţi în emoţie. El putea simţi fiorii acelei emoţii sub palma lui.
- Nu a avut dreptate.

Umilirea era încă o lovitură pentru psihicul ei sures-citat. îşi smuci umărul, dar mâna lui rămase tot acolo.
-Asta face parte din tehnica ta de investigaţie, domnule locotenent? Să tragi cu urechea la conver-saţiile private?
Oare îşi dădea seama că vocea ei era răguşită, iar privirea devastată? se întrebă el. îşi dori foarte mult să ridice o mână spre urma aceea de pe faţa ei şi să o răco-rească. Să o şteargă.
-Nu a avut dreptate, spuse el din nou. Şi a fost cru-dă. Nu tu eşti responsabilă.
- Bineînţeles că sunt.

Grace se răsuci, împingând cheia în încuietoarea uşii. După trei încercări vagi, renunţă, iar cheile căzură cu un zornăit zgomotos pe pavajul ud, iar ea se întoarse în braţele lui.
- O, Doamne. Tremurând, îşi lipi faţa de pieptul lui. O, Doamne.
Seth nu voia să o ţină în braţe, voia să refuze rolul de persoană pe umărul căreia putea plânge. Dar braţele lui se strânseră în jurul ei înainte ca el să le poată opri, iar o mână se întinse în sus să-i netezească unduirea lină a părului.
- Nu meritai asta, Grace. Nu ai făcut nimic ca să meriţi aşa ceva.
-Nu contează.
- Ba da, contează. Seth se trezi că îşi pierde din îndârjire, că o trage mai aproape de el, încercând să o facă să nu mai tremure. întotdeauna contează.
- Sunt doar obosită. Ea rămase la adăpostul braţelor lui în timp ce ploaia îi stropea, fin, părul. Simţea forţă acolo, era singurul lucru la care se putea gândi Grace. Un paradis. Un răspuns. Sunt doar obosită.
Ridicându-şi privirea, gurile lor se întâlniră, înainte ca vreunul din ei să-şi dea seama că dorinţa era acolo. Sunetul surd din gâtul ei era unul de uşurare şi de recunoştinţă. îşi deschise inima rănită spre sărutul ace-la, ^cuprinzându-l cu braţele, îndemnându-l s-o accepte.
îl aşteptase şi, prea ameţită ca să se întrebe de ce, i se oferi lui. Cu siguranţă confortul, plăcerea şi această nevoie

devoratoare erau motive suficiente. Buzele lui erau hotărâte - cele pe care ea şi le dorise mereu peste ale ei. Trupul lui era tare şi impunător - potrivindu-se perfect cu al ei.
„Iată-1, e aici“, se gândi ea oftând, istovită, cu bucurie. Continua să tremure, iar el îşi simţea propriii muşchi înfiorându-se, drept răspuns. Voia să o ia în braţe şi să o ducă din ploaie într-un loc liniştit şi misterios, unde să fie doar ei doi. Să petreacă împreună ani întregi într-un loc în care să fie doar ei doi.
Bătăile inimii îi răsunau în cap, acoperind sunetul alunecos al traficului de pe strada umedă de ploaie,

de dincolo de parcare. Ritmul ei rapid, intens, înăbuşea avertismentul care se estompase în colţul creierului său, spunându-i să facă un pas înapoi, să se dezlipească de ea. Nu îşi dorise nimic mai mult în viaţa lui, decât să se îngroape în ea şi să uite de consecinţe.
Copleşită de emoţii şi de dorinţă, ea îl ţinu aproape.
-Du-mă acasă, murmură ea aproape de buzele lui. Seth, du-mă acasă, fă dragoste cu mine. Am nevoie să mă atingi. Vreau să fiu cu tine.
Buzele ei le întâlniră din nou pe ale lui, într-o implo-rare disperată de care nu se ştia capabilă.
Fiecare celulă din corpul lui ardea pentru ea. Toate dorinţele pe care le avusese vreodată se topiseră într-una singură - s-o aibă. Concentrarea aproape violentă asupra acestei dorinţe îl făcu vulnerabil şi nesigur. Şi furios, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o trase la o parte.
- Sexul nu este soluţia pentru toată lumea.
Vocea lui nu fusese pe cât de distantă îşi dorise să fie, dar fusese suficient de rigidă pentru a o opri să se întindă spre el. Sex? se gândi ea în timp ce mintea ei uluită lupta să se limpezească. Oare el chiar credea că ea se referise la ceva atât de simplu ca sexul? Apoi, se concentră asupra feţei lui, văzu încleştarea dură a gurii lui, iritarea uşoară din ochii lui, şi-şi dădu seama că exact la asta se referise.
Poate că mândria ei era zdrenţe, dar ea reuşi să se agaţe de câteva fire.

-Ei bine, se pare că nu e pentru tine. Intinzând mâna, ea îşi netezi părul, ştergându-l de ploaie. Sau, dacă este, tu eşti genul care insistă să fie iniţiatorul. Ea îşi arcui buzele, deşi le simţea reci şi înţepenite. Ar fi fost intr-adevăr bine şi elegant, dacă ai fi făcut tu prima mişcare. Dar să preiau eu iniţiativa mă face... care ar fi termenul? Destrăbălată?
- Nu cred că este un termen pe care l-am folosit eu.
-Nu, tu eşti mult prea controlat pentru a insulta.
Grace se aplecă, îşi luă cheile ude, apoi stătu zornăin- du-le în mână, în timp ce îl analiza. Dar şi tu m-ai vrut imediat, Seth. Nu eşti suficient de stăpân pe tine cât să fi mascat acest mic detaliu.

- Eu nu cred că trebuie să iau tot ce vreau.
-De ce naiba nu? Ea râse scurt, cu tristeţe. Suntem în viaţă, nu-i aşa? Şi tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii cât de dureros de scurtă poate fi viaţa.
-Nu trebuie să-ţi ofer explicaţii despre cum îmi tră-iesc viaţa.
-Nu, nu trebuie. Dar e evident că eşti perfect dispus să pui la îndoială felul în care eu mi-o trăiesc pe a mea.
Privirea ei alunecă în treacăt pe lângă el, înapoi spre luminile care sclipeau în casa unde avea loc priveghiul.
-Sunt destul de obişnuită cu asta. Eu fac exact ce doresc, fără a ţine seama de consecinţe. Sunt egoistă, narcisistă şi neglijentă. Ridică din umăr în timp ce se întoarse şi descuie portiera. în ceea ce priveşte sentimentele, de ce ar trebui să mi se cuvină?
Se strecură în maşina ei şi îi aruncă o ultimă privire. Poate că gura ei se arcui cu o lejeritate seducătoare, dar zâmbetul arogant nu i se reflectă şi în privire şi nici nu mască nefericirea din ochii ei.
- Ei bine, poate altă dată, frumosule.
El o privi cum se îndepărtează cu maşina prin ploaie. Avea să mai existe şi o altă dată, recunoscu el, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nu îi arătase fotografia. Nu îl lăsase inima să-i sporească nefericirea în noaptea asta, se gândi el.
Sentimente, medită el, în timp ce se îndreptă spre propria maşină. Ea le avea, din plin. Iar el îşi dorea să le poată

înţelege. Intră în maşină şi închise portiera cu o smucitură. îşi dorea doar foarte mult să le poată înţe-lege pe ale sale. Pentru prima dată în viaţa lui, o femeie se strecurase şi îi apucase inima în mâna ei. Şi o strângea foarte tare.
Seth îşi spuse că nu amâna din nou întâlnirea cu Grace. Dimineaţa de după serviciul funerar fusese extrem de ocupată cu treburi ce ţineau de munca sa. Iar când într-adevăr îşi făcuse timp să plece de la birou, se îndreptase spre casa lui M.J. Era adevărat că ar fi putut atribui această activitate adiacentă unuia dintre oame-nii lui. în ciuda faptului că şeful poliţiei îi ordonase

să conducă investigaţia şi să acorde fiecărui detaliu atenţia lui personală, Mick Marshall - detectivul care preluase iniţial cazul - s-ar fi putut ocupa de interogarea lui M.J. O'Leary. Seth fu nevoit să recunoască faptul că el voia să vorbească cu ea personal, sperând să scoată câteva detalii de la ea despre Grace Fontaine.
M.J.'s era un pub confortabil şi primitor de cartier, decorat cu lemn de culoare închisă, alamă strălucitoare, tabureţi căptuşiţi bine şi separeuri. Clientela era puţină, dar constantă, pe la amiază. Doi bărbaţi care păreau a fi la vârsta studenţiei stăteau într-un separeu, cu două halbe de bere şi un joc intens de şah. Un bărbat mai în vârstă stătea la bar dezlegând cuvinte încrucişate din ziarul de dimineaţă, şi un trio de femei cu pungi de cumpărături care aglomerau podeaua în jurul lor stăteau aplecate peste băuturi, râzând.
Barmanul se uită în treacăt la insigna lui Seth şi îi spuse că o va găsi pe şefa lui la etaj, în biroul ei. Seth o auzi înainte de a o vedea.
- Uite ce e, prietene, dacă aş fi vrut bomboane de mentă, aş fi comandat bomboane de mentă. Eu am comandat alune pentru bere. Le vreau aici până la ora şase. Da, da. Eu îmi cunosc clienţii. Fă-mi rost de neno-rocitele alea de alune, imediat.
M.J. se aşează în spatele unui birou ticsit, cu tăblia ponosită. Părul ei scurt, roşu, stătea ridicat în ţepi. Seth o privi cum îşi trece degetele prin el, din nou, în timp ce închise

telefonul şi dădu la o parte o grămadă de facturi. Dacă aceea era ideea ei de îndosariere, se gândi el, se potrivea cu restul încăperii. Abia dacă era suficient de mare cât să se mişte prin ea, plină de cutii, dosare, documente şi un scaun mizerabil, pe care stătea o poşe-tă enormă, care dădea pe afară de încărcată ce era.
- Domnişoară O'Leary?
Ea ridică privirea, cu o sprânceană încă ridicată în semn de iritare. Aceasta nu coborî când femeia îşi recu-noscu vizitatorul.
-Exact ce aveam nevoie pentru a-mi face ziua per-fectă. Un poliţist. Ascultă, Buchanan, sunt în urmă

cu lucrul aici. După cum ştii, am pierdut câteva zile de muncă de curând.
-Atunci, voi încerca să fiu rapid. El păşi înăuntru, scoase fotografia din buzunar şi o aruncă pe birou, sub nasul ei. Iţi pare cunoscut?
Ea îşi ţuguie buzele şi studie încet, cu atenţie, chipul nemaipomenit de arătos din faţa ei.
- E individul despre care mi-a spus Jack? Cel care a ucis-o pe Melissa?
- Cazul Melissa Fontaine este încă deschis. Acest bărbat este un posibil suspect. II recunoşti?
Ea îşi dădu ochii peste cap şi împinse fotografia îna-poi în direcţia lui Seth.
-Nu, pare a fi un ciudat. Grace l-a recunoscut?
El îşi înclină uşor capul - singurul semn de interes.
- Cunoaşte mulţi bărbaţi care arată ca nişte ciudaţi?
- Prea mulţi, murmură M.J. Jack zicea că ai venit la serviciul funerar seara trecută pentru a-i arăta lui Grace această fotografie.
- Era... ocupată.
- Da, a fost o noapte grea pentru ea. M.J. se frecă la ochii.
-Aşa se pare, cu toate că părea să facă faţă situaţiei destul de bine, la început. El privi din nou, în jos, la fotografie şi se gândi la bărbatul pe care o văzuse săru- tându-1. Acesta pare a fi genul ei.

M.J. îşi lăsă mâna în jos şi îşi miji ochii.
- Adică?
-Atât. Seth puse înapoi fotografia. Dacă vrei să cauţi după gen, la prima vedere acesta nu pare departe de cel cu care ea s-a simţit bine la priveghi.
-S-a simţit bine? Ochii ei îngustaţi şi plini de furie păreau să se fi transformat în torţe verzi şi fierbinţi. Grace nu s-a simţit bine cu nimeni.
- Peste 1,80 înălţime, aproape 80 de kilograme, părul blond, ochi albaştri şi un costum italienesc de cinci de mii de dolari, dantură impecabilă.
îi luă doar o clipă. în orice altă situaţie, ar fi izbucnit în râs. Dar dispreţul rece de pe faţa lui Seth o făcu să îl repeadă cu agresivitate:

- Ticălos prost ce eşti, ăla era vărul ei, Julian, care îi cerea bani, aşa cum face întotdeauna.
Seth se încruntă, dădu înapoi, derulă din nou scena în mintea lui.
-Vărul ei... Asta înseamnă că e...?
- Fratele vitreg al victimei. Fratele vitreg al Melissei - fiul tatălui ei, dintr-o căsătorie anterioară.
- Şi fratele vitreg al decedatei îi cerea bani lui Grace la serviciul funerar organizat pentru sora sa vitregă?
De data asta ea aprecie dispreţul din cuvintele lui.
-Da. E un nenorocit. Aşa că de ce l-ar fi oprit îm-prejurările s-o stoarcă de bani? Majoritatea rudelor ei o uşurează de fonduri din când în când. Ea se ridică şi se puse în mişcare. Iar tu ai un tupeu incredibil să vii aici cu atitudinea ta şi etica ta superioară, expertule. Grace i-a scris nenorocitului ăluia cu faţă de fătălău un cec în valoare de câteva mii ca să scape de el, aşa cum obişnuia să-i dea bani Melissei şi altor câteva persoane.
- Eu aveam impresia că familia Fontaine e bogată.
- Bogăţia este relativă - mai ales dacă trăieşti o viaţă luxoasă şi alocaţia ta din fondul fiduciar este fără acoperire, sau dacă ai pierdut prea mult la jocuri de noroc în Monte Carlo. Iar Grace are mai mulţi verzişori decât majoritatea lor, deoarece părinţii ei nu au risipit banii.

Lucrul acesta pur şi simplu le-a transformat în cerşetori pe rudele sale, murmură ea. Cine crezi tu că a plătit pentru serviciul funerar de noaptea trecută? Nu au fost mămica sau tăticul fetei dragi plecate dintre noi. Vrăji-toarea de mătuşă a lui Grace a pus-o să plătească, apoi a dat vina pe ea. Iar ea şi-a asumat-o, fiindcă e de părere că e mai uşor să-şi asume vina şi să-şi vadă de drumul ei. Tu nu ştii nimic despre ea.
El credea că o cunoaşte, dar detaliile pe care le aduna puţin câte puţin nu i se aşezau cum voia în minte.
- Ştiu că nu e de vină pentru ce s-a întâmplat cu verişoara ei.
- Da, încearcă să-i spui ei asta. Ştiu doar că, atunci când ne-am dat seama că ea a plecat şi ne-am întors acasă la Cade, era în camera ei plângând, şi nici unul dintre noi nu putea face nimic pentru a o ajuta. Şi toate

astea pentru că nemernicii cu care ea are ghinionul de a fi înrudită se străduiesc din răsputeri să o facă să se simtă groaznic.
Nu doar rudele ei, se gândi el cu un junghi rapid de vinovăţie. Avusese şi el un rol în toată povestea aia.
- Se pare că e mai norocoasă în ceea ce priveşte prietenii decât familia.
-Asta pentru că nu suntem interesaţi de banii ei sau de numele ei. Pentru că noi nu o judecăm. Pur şi simplu o iubim. Acum, dacă asta e tot, am de lucru.
-Trebuie să vorbesc cu domnişoara Fontaine. Vocea lui Seth era la fel de rigidă, pe cât de înflăcărată fusese cea a lui M.J. Ştii unde aş putea-o găsi?
Ea îşi ţuguie buzele. Ezită o clipă, ştiind că Grace nu ar aprecia ca informaţia aceasta să fie divulgată altcuiva. Dar impulsul de a vedea cum sunt dărâmate ideile preconcepute ale poliţistului fu pur şi simplu prea tentant.
- Sigur. încearcă la spitalul Saint Agnes. La Pediatrie sau Maternitate. Sună telefonul, iar ea se repezi să răspundă. O vei găsi, adăugă repede. Da, O'Leary, răcni ea în telefon şi se întoarse cu spatele la Seth.

Presupusese că ea se afla acolo pentru a vedea copilul unei prietene, dar când întrebă de Grace Fontaine la biroul asistentelor, feţele acestora se luminară.
- Cred că este la salonul de Terapie intensivă pentru sugari. Asistenta care era de gardă se uită la ceas. La ora asta, de obicei e acolo. Ştiţi drumul?
Dezorientat, Seth clătină din cap.
-Nu.
Ascultă instrucţiunile, în timp ce mintea lui întoarse pe toate părţile o duzină de motive pentru care Grace Fontaine ar putea petrece regulat timp în secţia de Terapie intensivă pentru sugari. Deoarece nici unul dintre motivele acelea nu se încadra în mod confortabil în vreun tipar, îşi croi drum pe coridoare. Putea auzi plân- setul bebeluşilor de după ecranul protector din sticlă.

Şi poate că se şi opri o clipă în faţa ferestrei de la maternitatea obişnuită, şi ochii lui poate că se înduioşară, doar un pic, în timp ce priveau bebeluşii în paturile lor cu margini transparente. Feţe mici, unele relaxate, în somn, altele ca nişte mingi încreţite de furie.
Un cuplu stătea lângă el, bărbatul ţinându-şi braţul peste umerii femeii îmbrăcate în halat.
-Al nostru e al treilea din stânga. Joshua Michael Delvecchio. Trei kilograme şi şapte sute de grame. Are o zi.
- E o frumuseţe, spuse Seth.
- Care este al dumneavoastră? întrebă femeia.
El clătină din cap şi mai aruncă o privire prin panoul de sticlă.
- Eu sunt doar în trecere. Felicitări pentru fiul dumneavoastră.
Merse mai departe, rezistând impulsului de a se uita înapoi la fericiţii părinţi, pierduţi în propriul miracol personal. La două cotituri depărtare de sărbătoarea în familie, se afla o încăpere mai mică. Aici aparatele bâzâiau, iar asistentele medicale umblau în linişte. Iar în spatele panoului de sticlă erau şase pătuţuri goale.
Grace stătea lângă unul dintre ele, ţinând în braţe un bebeluş mic, care plângea. Ea şterse lacrimile de pe chipul

cel mic şi palid, odihnindu-şi obrazul lângă capul cu piele catifelată în timp ce se legăna.
Priveliştea aceasta îl străpunse până în miezul fiinţei. Părul ei era împletit la spate, lăsându-i faţa liberă, şi purta un halat verde, fără formă, peste costumul ei. Faţa îi era relaxată în timp ce liniştea copilul agitat. Atenţia ei era în totalitate concentrată asupra ochilor care priveau fix, înlăcrimaţi, într-ai ei.
- Scuzaţi-mă, domnule, interveni grăbită o asistentă. Aceasta este o zonă restricţionată.
Neatent, fără să-şi ia ochii de la Grace, Seth întinse mâna spre insigna lui.
- Sunt aici să vorbesc cu domnişoara Fontaine.
-înţeleg. Ii voi spune că sunteţi aici, domnule locotenent.

-Nu, nu o deranjaţi. Nu voia în ruptul capului să strice imaginea aceea. Pot să aştept. Ce problemă are bebeluşul pe care îl ţine în braţe?
- Peter e un bebeluş cu SIDA. Domnişoara Fontaine a aranjat ca el să primească îngrijire aici.
- Domnişoara Fontaine? Simţi de parcă un pumn l-ar fi lovit în stomac. E copilul ei?
-Biologic? Nu. Chipul asistentei se înmuie puţin. Cred că îi consideră pe toţi ai ei. Sincer, nu ştiu ce-am face fără ajutorul ei. Nu doar al fundaţiei, ci al ei înseşi.
- Ce fundaţie?
-Fundaţia Steaua Căzătoare. Domnişoara Fontaine a înfiinţat-o în urmă cu câţiva ani pentru a ajuta copiii bolnavi, în stare critică şi terminală, precum şi familiile lor. Dar faptul că e fizic lângă ei contează cu adevărat. Făcu semn înapoi spre geam, cu o mişcare a capului. Oricât de mare ar fi, nici o sumă de bani nu poate cum-păra o atingere iubitoare, nici nu poate cânta un cântec de leagăn. El urmări cum copilul se calmează şi adoarme încet în braţele lui Grace.
-Vine des aici?
- Ori de câte ori poate. Ea e îngerul nostru. Va trebui să mă scuzaţi, domnule locotenent.

- Mulţumesc.
In timp ce asistenta se îndepărtă, Seth veni mai aproape de panoul de izolare din sticlă. Grace se îndreptă spre pătuţ. In momentul acela îi întâlni privirea.
El observă mai întâi reacţia de şoc din ochii ei. Până nici ea nu era suficient de pricepută încât să mascheze diversitatea de emoţii care i se întipăreau pe chip. Surpriză, jenă, enervare. Apoi, faţa i se relaxă. Uşor, puse copilul înapoi în pat şi îl mângâie pe obraz. Se îndreptă spre o uşă laterală şi dispăru.
Peste câteva minute ieşi pe coridor. Halatul dispă-ruse. Acum era o femeie încrezătoare, într-un costum roşu aprins, cu buzele rujate cu grijă încât să se potri-vească cu nuanţa costumului.
-Ei bine, domnule locotenent, ne întâlnim în cele mai ciudate locuri.

înainte de a-şi termina salutul relaxat pe care îl exer-sase în timp ce îşi retuşase machiajul, el îi prinse bărbia cu fermitate în mână. Ochii lui o fixară cu intensitate, cercetând-o atent.
- Eşti un fals. O spuse încet, apropiindu-se mai mult. Eşti o impostoare. Cine naiba eşti?
- Sunt oricine vreau să fiu. O intimida - acea analiză îndelungată, intensă şi mult prea personală, cu ochii lui căprui-aurii. Şi nu cred că acesta este locul pentru un interogatoriu. Aş vrea să-mi dai drumul acum, spuse ea fără ezitare. Nu vreau vreo scenă pe-aici.
- Nu am de gând să fac o scenă.
Ea ridică din sprâncene.
- S-ar putea să fac eu una. îi împinse mâna la o parte şi o porni pe coridor. Dacă vrei să discuţi cazul cu mine sau dacă ai întrebări cu privire la caz, vom face lucrul acesta afară. Nu accept să-l aduci aici.
-Ţi se rupea inima, murmură el. Ţi se rupea inima să ţii copilul în braţe.
- E inima mea. Aproape cu ranchiună, Grace apăsă puternic cu un deget butonul liftului. Şi e o inimă dură, Seth. întreabă pe oricine.

- Genele tale sunt încă umede.
-Asta nu e treaba ta. Vocea ei era scăzută şi vibra de furie. Categoric nu e treaba ta.
Grace intră în liftul aglomerat, privind drept în faţă. îşi promise că nu va vorbi cu el despre partea aceasta din viaţa ei. Doar ce îşi deschisese sufletul în faţa lui, cu o seară înainte, şi fusese dată la o parte, refuzată. Nu avea de gând să-şi mai împărtăşească din nou sentimentele şi, cu siguranţă, nu sentimentele în legătură cu ceva atât de vital pentru ea cum erau copiii.
El era un poliţist, doar un poliţist. Oare nu-şi petre-cuse câteva ore nefericite, cu o noapte în urmă, convin- gându-se că el nu era sau nu putea fi decât atât pentru ea? Orice ar fi stârnit Seth în interiorul ei trebuia oprit - sau, dacă nu oprit, cel puţin suprimat. Nu va împărtăşi nimic cu el, nu va avea încredere în el, nu îi va ceda.
Până când ajunse la uşile din capătul culoarului, era mai stăpână pe sine. Sperând să scape repede de el,

porni spre parcare. Seth o luă pur şi simplu de braţ şi o îndemnă să meargă intr-o parte.
-Aici, spuse el, şi se îndreptă spre o zonă cu iarbă, unde erau două bănci.
-Nu am timp.
- Fă-ţi timp. Oricum, eşti prea supărată să conduci.
-Nu-mi spune tu mie cum sunt.
- Se pare că tocmai asta am tot făcut. Şi se pare că am ratat câţiva paşi. Şi nu-mi stă în fire să fac aşa ceva. Aşază-te.
-Nu vreau...
- Aşază-te, Grace, repetă el. îmi cer scuze.
Enervată, ea se aşeză pe bancă, îşi găsi ochelarii de soare în geantă şi şi-i puse la ochi.
- Pentru ce?
El se aşeză lângă ea, îi scoase ochelarii sub care se ascundea şi o privi în ochi.
- Pentru că nu mi-am dat voie să trec de aparenţă. Pentru că nu am vrut să mă uit. Şi pentru că am dat vina pe

tine fiindcă nu sunt capabil să mă opresc din a-mi dori să fac asta.
îi cuprinse faţa cu mâinile şi îi pecetlui buzele cu ale lui.
capitolul 6
Ea nu reacţionă. Nu de data asta. Emoţiile ei erau pur şi simplu prea fragile pentru a risca. Deşi buzele ei cedară sub ale lui, ea ridică o mână şi i-o puse pe piept, ca şi cum ar fi vrut să se ţină la o distanţă sigură. Şi to-tuşi inima ei se poticni.
De data asta, ea dădea înapoi. El o simţi, în apăsarea mâinii ei pe pieptul lui. Nu îl refuza, ci i se opunea. Şi, cu o înţelegere ce venea dintr-un loc prea adânc ca să poată fi măsurat, el îmblânzi sărutul, căutând nu doar să seducă, ci să şi aline.
Şi totuşi inima ei şovăi.
- Nu face asta.
O făcea să o doară gâtul, îi înceţoşa mintea şi-i făcea corpul să tânjească. Şi totul era prea mult. Se îndepărtă

de lângă el şi rămase privind în gol spre peticul mic de iarbă până când crezu că poate respira din nou.
- De ce nu ne sincronizăm? se întrebă Seth cu voce tare. Asta face să fie atât de greu să meargă lucrurile?
-Nu ştiu.
Grace se întoarse atunci să se uite la el. Era un bărbat atrăgător, hotărî ea. Părul de culoare închisă şi faţa dură, nuanţa ciudată de auriu din ochii lui. Dar ea cunoscuse mulţi bărbaţi atrăgători. Ce avea acesta încât schimbase totul pentru ea şi îi răscolise lumea?
- Mă zăpăceşti, domnule locotenent Buchanan.
El îi răspunse cu unul dintre rarele lui zâmbete - lent, plin şi intens.
-Asta este o problemă reciprocă, domnişoară Fon- taine. Tu mă ţii treaz noaptea. Ca un puzzle din care nu lipseşte nici o piesă, dar care îşi schimbă forma chiar în faţa ochilor tăi. Şi, chiar şi atunci când le pui pe toate laolaltă - sau crezi că ai făcut-o - nu rămâne la fel.
- Eu nu sunt un mister, Seth.

-Eşti cea mai fascinantă femeie pe care am întâi- nit-o vreodată. Gura lui se arcui din nou, când ea ridică din sprâncene. Ăsta nu e în totalitate un compliment, împreună cu fascinaţia, vine frustrarea. Se ridică în pi-cioare, dar nu făcu pasul spre ea. De ce ai fost atât de supărată că te-am găsit aici, că te-am văzut aici?

- E o chestiune personală. Tonul ei era din nou rigid, nepăsător. Mă străduiesc suficient de mult s-o păstrez personală.

- De ce?

- Pentru că prefer să fie aşa.

- Familia ta nu ştie despre implicarea ta aici?

Furia care îi pârjoli privirea fu de o răceală arzătoare.

-Familia mea nu are nimic de-a face cu asta. Nimic. Acesta nu este un proiect Fontaine, una dintre acţiunile caritabile făcute special pentru articole favorabile şi pentru o deducere de impozit. E proiectul meu.

- Da, văd asta, spuse eî calm.

Familia ei o rănise chiar mai mult decât ghicise el. Şi mai mult decât recunoscuse ea, se gândi el.

- De ce copii, Grace?

- Pentru că sunt nevinovaţi. Rosti cuvintele acestea înainte de a-şi da seama că intenţionase să le spună. Apoi, închise ochii şi oftă. Inocenţa este un bun preţios şi perisabil.

- Da, este. Steaua Căzătoare? Fundaţia ta. Aşa le vezi tu,^ca pe stele care ard şi cad prea repede?

îi atingea inima prin simplul fapt că înţelegea, că ve-dea ce era în sufletul ei.

- Nu are nimic de-a face cu cazul. De ce insişti să vorbim despre asta?

- Pentru că sunt interesat de tine.

Ea îi răspunse cu un zâmbet - pe jumătate ispititor, pe jumătate sarcastic.

- Chiar eşti? Nu păreai să fii când te-am chemat în pat. Dar mă vezi că ţin un bebeluş bolnav în braţe şi îţi schimbi brusc atitudinea. Se îndreptă spre el, încet, şi coborî cu vârful degetului în jos de-a lungul fermoarului. Ei bine, dacă te provoacă genul matern, domnule locotenent...

-Nu-ţi face asta. Din nou, vocea lui era liniştită, con-trolată. O luă de mână, oprindu-i gestul E o prostie. Şi e enervant. Nu te jjucai acolo înăuntru. îţi pasă.
- Da, îmi pasă. îmi pasă enorm. Şi asta nu mă face o eroină, nu mă face diferită de ceea ce am fost aseară. Ea îşi trase mâna la o parte şi rămase neclintită. Te vreau. Vreau să mă culc cu tine. Asta te irită, Seth. Nu senti-mentul, ci francheţea cuvintelor mele. Ai prefera să te joci, nu-i aşa? Eu să mă prefac că sunt reticentă, iar tu să cucereşti?
El îşi dorea să fie ceva atât de obişnuit.
- Poate că vreau să ştiu cine eşti înainte de a ajunge în pat. Am petrecut o lungă perioadă de timp uitându-mă îa chipul tău - la portretul tău din casă. Şi, privindu-1, m-am întrebat cum eşti. Acum, te vreau. Dar vreau şi ca toate acele piese să se potrivească.
- S-ar putea să nu-ţi placă produsul finit.
- Nu, încuviinţă el. S-ar putea să nu-mi placă.
„Dar, pe de altă parte11, se gândi ea... îşi lăsă capul într-o parte, cântărind posibilităţile.
-Am un eveniment în seara asta. O petrecere găzdui-tă de un sponsor foarte important pentru spital. Nu-mi

pot permite să o ratez. Ce-ar fi să mă duci tu acolo, şi apoi vom vedea ce se întâmplă în continuare?
Seth cântări argumentele pro şi contra. Era conştient că acest pas va avea urmări pe care era foarte posibil ca el să nu fie în măsură să le gestioneze fără probleme. Ea nu era pur şi simplu o femeie, iar el nu era doar un bărbat. Orice exista între ei era intens şi durabil.
- întotdeauna analizezi totul atât de atent? întrebă ea în timp ce-l privea.
- Da. Dar în cazul ei nu părea să conteze, îşi dădu el seama. Nu pot garanta că serile mele vor fi libere până când se închide acest caz. întoarse pe toate părţile, în minte, orele, întâlnirile şi munca de birou. Dar dacă reuşesc să aranjez lucrurile, vin să te iau.
- E bine la ora opt. Dacă n-ajungi până la opt şi un sfert, îmi voi da seama că eşti prins cu lucrul.

Fără nemulţumiri, se gândi el, fără pretenţii. Majo-ritatea femeilor pe care le cunoscuse se îmbufnau auto-mat când munca lui avea prioritate.
-Te sun dacă nu ajung.
- Cum vrei. Se aşeză din nou, acum relaxată. Nu-mi imaginez că ai trecut pe aici să descoperi viaţa mea secretă sau pentru a fixa o întâlnire de probă la o petrecere, îşi puse din nou ochelarii de soare şi se lăsă pe spate. De ce eşti aici?
Seth căută în haină după fotografie. Grace văzu cu coada ochiului tocul de la umăr şi arma, în siguranţă, în interiorul acestuia. Şi se întrebă dacă el avusese vreodată ocazia să-l folosească.
- îmi imaginez că timpul îţi este ocupat în principal cu atribuţii administrative. Ea luă poza de la el, dar continuă să se uite la faţa lui Seth. Nu ai timp să participi la prea multe, hm... arestări?
I se păru că vede o sclipire slabă de amuzament în ochii lui, dar gura lui rămase serioasă.
- îmi place să nu-mi pierd îndemânarea.
- Da, murmură ea, imaginându-şi-l cu uşurinţă cum scoate arma. Presupun că aşa e. îşi mută privirea şi analiză figura din fotografie. De data aceasta, amuzamentul

se citi în ochii ei. Ah, Joe Cool. Sau, mai degrabă, Juan sau Jean-Paul Cool.
- îl cunoşti?
- Nu personal, dar, cu siguranţă, cunosc genul. Pro-babil rosteşte cuvintele potrivite în trei limbi, joacă dur bacara, îi face plăcere să bea coniac şi poartă lenjerie de mătase, neagră. Rolexul lui, împreună cu butonii de aur, cu monogramă, şi inelul cu diamant de pe degetul mic, probabil că sunt cadouri de la admiratoare.
Curios, Seth se aşeză din nou lângă ea.
- Şi care sunt cuvintele potrivite?
- Eşti cea mai frumoasă femeie din încăpere. Te ador. Inima mea cântă când mă uit în ochii tăi. Soţul tău este un prost, şi, dragă, trebuie să te opreşti din a-mi mai cumpăra cadouri.
-Ţi s-a întâmplat şi ţie aşa ceva?

- Cu diferite variaţii. Doar că eu nu am fost nicioda-tă căsătorită şi nu cumpăr doze pentru consumatori de droguri. Ochii lui sunt reci, adăugă ea, dar o mulţime de femei, femei singure, văd doar poleiala. Asta e tot ce vor să vadă. Grace inspiră scurt, rapid. El este bărbatul care a ucis-o pe Melissa, nu-i aşa?
Seth dădu să-i ofere răspunsul standard, dar ea pri-vi în sus în momentul acela, iar el fu destul de aproape pentru a-i citi ochii prin nuanţa de chihlimbar a ochelarilor.
- Cred că da. Amprentele lui erau peste tot în casă. Unele dintre suprafeţe erau şterse, dar i-au scăpat foarte multe, ceea ce mă face să cred că a intrat în panică. Fie pentru că ea a căzut, fie pentru că nu a fost în stare să găsească ceea ce căuta.
- Iar tu înclini să crezi a doua variantă, pentru că acesta nu este genul de bărbat care să se panicheze pentru că a omorât o femeie.
- Nu, nu este.
- Ea nu avea cum să-i dea lucrul pentru care venise. Nu avea de unde să ştie despre ce vorbea el.
-Nu. Asta nu te face pe tine responsabilă. Dacă te consolezi crezând contrariul, atunci ar trebui să o învi-novăţeşti şi pe Bailey.

88
‘bfora rRod>erts
Grace deschise gura, o închise din nou, respiră adânc.
- Asta e logică inteligentă, domnule locotenent, spu-se ea după o clipă. Aşa că mă căiesc amarnic şi dau vina pe acest om. L-ai găsit?
- E mort. El luă înapoi fotografia şi o puse la loc. Şi logica mea inteligentă mă face să cred că oricine l-a an-gajat a hotărât să-l concedieze, permanent.
- înţeleg. Grace nu simţi nimic, nici o satisfacţie, nici o uşurare. Deci, nu am ajuns nicăieri.
- Cele Trei Stele sunt sub pază permanentă. Tu, M.J. şi Bailey sunteţi în siguranţă, iar muzeul îşi va recupera proprietatea în câteva zile.
- Şi o mulţime de oameni au murit. Sacrificii pentru zeu?

- Din tot ceea ce am citit despre Mithra, el nu vrea sânge.
- Dragoste, cunoaştere şi generozitate, spuse ea încet. Elemente puternice. Diamantul pe care l-am ţinut eu în mână are vitalitate. Poate că e aceeaşi putere. El le vrea pentru că sunt frumoase, nepreţuite, străvechi sau pentru că crede cu adevărat în legendă? Crede că dacă le are pe toate în triunghiul lor, va poseda puterea zeului şi nemurirea?
- Oamenii cred ceea ce aleg să creadă. Oricare ar fi motivul pentru care le vrea, a ucis pentru ele.

Privind în gol, dincolo de peticul de iarbă, Seth îşi încălcă una dintre propriile sale reguli şi îşi împărtăşi gândurile cu ea:

-Banii nu sunt forţa care îl propulsează. A scos la bătaie mai mult de un milion deja. Vrea pur şi simplu să fie ale lui, să le ţină în mâini, indiferent cât îl costă. Este mai mult decât dorinţă, spuse el încet, în timp ce o scenă tulbure îi apăru în minte.

Un altar de marmură, un triunghi de aur cu trei puncte de un albastru strălucitor. Un bărbat misterios, cu ochii palizi şi o sabie însângerată.

-Iar tu nu crezi că el se va opri acum. Crezi că va încerca din nou.

Derutat şi neliniştit din cauza viziunii, el şi-o şterse din faţa ochilor şi se întoarse la logică şi instinct.

-O, da. Seth făcu ochii mici, aproape închizându-i. Va încerca din nou.

Seth ajunse la reşedinţa lui Cade la opt şi paisprezece minute. întâlnirea finală din ziua aceea, cu şeful poliţiei, se prelungise până după şapte, ceea ce abia dacă îi lăsase timp să ajungă acasă, să se schimbe şi să iasă din nou cu maşina. îşi spusese în repetate rânduri că i-ar fi mai bine dacă ar sta acasă, să pună rapoartele şi dosarele deoparte şi să petreacă o seară liniştită pentru a-şi relaxa mintea. Conferinţa de presă stabilită pentru ora nouă fix a doua zi dimineaţă urma să fie o probă de foc, iar el tre-buia să aibă mintea limpede. Cu toate astea, se afla aici, stând în

maşina lui, simţindu-se ridicol de agitat şi de tulburat. Urmărise un drogat criminal printr-o afurisită de casă închiriată fără să îl treacă transpiraţiile, interoga- se cu sânge-rece criminali groaznici, dar acum, în timp ce discul alb al soarelui dispărea de pe cer, era agitat ca un şcolar. Ura petrecerile. Conversaţiile fără noimă, mâncarea proastă, feţele lucioase, toate simulând entuziasmul sau plictiseala, în funcţie de stilul lor. Dar nu perspectiva câtorva ore de socializare cu persoane necunoscute îl irita. Ci faptul că petrecea timp cu Grace fără a avea între ei siguranţa pe care i-o ofereau îndatoririle lui de serviciu. Niciodată nu îl tulburase o femeie aşa cum o făcea ea. Şi nu putea nega - cel puţin faţă de sine însuşi - că fusese profund, straniu influenţat, din momentul în care îi văzuse portretul.
Nu îl ajuta cu nimic să îşi spună că era superficială, răsfăţată, o femeie obişnuită ca bărbaţii să-i cadă la picioare. Nu îl ajutase nici înainte de a descoperi că ea era mult mai mult de-atât, şi cu siguranţă nu îl ajuta cu nimic acum. Nu putea pretinde că o înţelege, dar înce-puse să descopere toate acele straturi şi contraste care o făceau cine şi ceea ce era. Şi ştia că vor fi iubiţi înainte ca noaptea să se termine.

90
‘liora ‘Roberts
O văzu ieşind din casă, cu o scânteiere de albastru electric în rochia scurtă, fără bretele, turnată pe corpul ei, părul lung şi plin de senzualiate, de culoarea abano-sului, picioarele interminabile şi perfecte.
Oare era un şoc pentru trupul fiecărui bărbat, şi doar dacă se uita la ea? se întrebă Seth. Sau era el deosebit de vulnerabil? Hotărî că ar fi greu să trăiască cu oricare dintre răspunsuri şi coborî din maşină.
Ea întoarse capul auzind portiera, şi pe faţa aceea care îţi făcea inima să se oprească înflori un zâmbet.
-Nu credeam că o să mai ajungi. Grace se îndreptă spre el, fără grabă, şi îşi atinse buzele de ale lui. Mă bu-cur că ai făcut-o.
- Am spus că voi suna dacă nu vin.

- într-adevăr. Dar Grace nu contase pe asta. Lăsase adresa înăuntru, pentru orice eventualitate, dar se resemnase să-şi petreacă seara fără el. Zâmbi din nou, mângâindu-l pe reverul costumului. Eu nu aştept niciodată lângă telefon. Mergem în Georgetown. Să luăm maşina mea sau a ta?
-Conduc eu.
Ştiind că se aştepta ca el să facă unele comentarii despre felul în care arăta, Seth tăcu în mod intenţionat, în timp ce ocoli maşina ca să-i deschidă portiera.
Grace îşi strecură picioarele în maşină, cu o aluneca-re de mătase. El îşi dorea să-şi ducă mâinile acolo, chiar unde tivul ridicat al rochiei îi săruta coapsele. Unde pie-lea îi era fragedă precum o piersică coaptă şi netedă ca satinul alb. închise portiera, după care ocoli maşina şi urcă la volan.
- Unde în Georgetown? fu tot ce spuse.
Era o casă veche, frumoasă, cu tavane foarte înalte, antichităţi impunătoare şi culori intense, calde. Lumi-nile ardeau puternic, proiectate asupra unor oameni importanţi, oameni cu influenţă şi avere, care purtau mirosul puterii dincolo de parfumurile scumpe.

Ea aparţinea acelei lumi, se gândi Seth. Se contopise cu întregul din momentul în care păşise pe uşă şi schimbase cu gazda un sărut afectat pe obraz.
Cu toate acestea, ea ieşea în evidenţă. în mijlocul tuturor costumelor negre, elegante, a pastelurilor înzor-zonate, ea era o flacără albastră strălucitoare, provocând pe toată lumea să atingă şi să se ardă. „Ca diamantele", se gândi el. „Unică, puternică... irezistibilă."
- Domnul locotenent Buchanan, nu-i aşa?
Seth îşi desprinse privirea de la Grace şi se uită la bărbatul scund, cu început de chelie, care avea statura unui boxer şi se îmbrăca de la Savile Row.
-Da. Domnul Rossi, avocatul apărării. Dacă apăra-rea are buzunare suficient de adânci.
Fără să se simtă ofensat, Rossi chicoti.
-Mi s-a părut că vă recunosc. V-am chestionat de câteva ori în boxa martorilor. Sunteţi un om greu de înduplecat. întotdeauna am crezut că l-aş fi scos basma curată pe

Tremaine, sau cel puţin că aş fi împiedicat juraţii să ajungă la o decizie majoritară, dacă aş fi fost capabil să vă demontez mărturia.
- Era vinovat.
- Fără doar şi poate, consimţi Rossi imediat, dar eu aş fi modificat voturile juraţilor.
In timp ce Rossi începu să discute din nou despre proces, Seth se resemnă să discute chestiuni profesionale. De cealaltă parte a încăperii, Grace luă un pahar de la un chelner în trecere şi ascultă cu o jumătate de ureche bârfele gazdei. Ştia când să râdă pe înfundate, când să ridice din sprânceană, când să se bosumfle, când să facă unele comentarii interesante. Totul era rutină.
Ceea ce îşi dorea era să plece imediat. îşi dorea să-l scoată pe Seth din costumul lui negru şi să-l atingă peste tot. Dorinţa trupească i se întindea pe piele ca o erupţie fierbinte. înghiţiturile de şampanie nu o ajutară deloc să-şi răcorească gâtul, reuşind doar să îi intensifice senzaţia că îi clocoteşte sângele în vene.
- Draga mea Sarah.
- Gregor, cât mă bucur să te văd.

Grace se întoarse, sorbi din şampanie, zâmbi către bărbatul elegant, brunet, cu vocea catifelată, care se aplecă galant peste mâna gazdei lor. Mediteranean, se gândi ea, după farmecul accentului său, pe la vreo cincizeci de ani, dar în formă.
-Araţi minunat în seara asta, spuse el, fără să-i eli-bereze mâna. Iar ospitalitatea ta, ca întotdeauna, este incomparabilă. La fel ca şi invitaţii tăi. Se întoarse, zâmbindu-i lui Grace cu ochii lui albaştri-argintii. Perfecţi.
- Gregor. Sarah râse prosteşte, deveni agitată, apoi se întoarse spre Grace. Nu cred că l-ai cunoscut pe Gregor, Grace. Este fatal de fermecător, deci ai mare grijă. Domnule ambasador DeVane, aş vrea să ţi-o prezint pe Grace Fontaine, o prietenă dragă.
- Sunt onorat. îi ridică mâna lui Grace, iar buzele lui se simţiră calde şi moi. Şi fermecat.

- Ambasador? Grace îşi intră uşor în rol. Am crezut că ambasadorii sunt bătrâni şi plictisitori. Toţi cei pe care i-am întâlnit au fost aşa. Până acum.
- Te las cu Grace, Gregor. Văd că avem nişte musafiri întârziaţi.
-Sunt sigur că sunt lăsat pe mâini încântătoare. Cu o reticenţă evidentă, dădu drumul degetelor lui Grace. Sunteţi cumva o rudă de-a lui Niles Fontaine?
- Este unchiul meu, da.
-Ah. Am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe unchiul dumneavoastră şi pe soţia lui fermecătoare pe insula Capri, acum câţiva ani. Avem un hobby comun: monedele.
-Da, unchiul Niles are o colecţie impresionantă. E nebun după monede. Grace îşi dădu părul pe spate, lăsându-şi umărul dezgolit. Şi de unde sunteţi, domnule ambasador DeVane?
-Gregor, te rog, în astfel de împrejurări amicale. Atunci mie mi s-ar putea permite să îţi spun Grace.
- Desigur.
Zâmbetul ei deveni mai cald pentru a se potrivi cu intimitatea nou creată.

- Mă îndoiesc că ai fi auzit de mica mea ţară. Suntem doar un punctişor în mare, cunoscut mai ales pentru uleiul nostru de măsline şi pentru vin.
- Terresa?
-Acum sunt flatat din nou că o femeie atât de super-bă îmi cunoaşte umila ţară.
-E o insulă frumoasă. Am fost acolo pentru scurt timp, acum doi ani, şi mi-a plăcut foarte mult. Terresa este o mică bijuterie în mijlocul mării, cu stânci specta-culoase la vest, vii bogate în est şi plaje nisipoase, fine ca zahărul.
El îi zâmbi şi îi luă din nou mâna. Conexiunea era la fel de neaşteptată ca şi femeia, şi simţi nevoia s-o atingă. Şi să nu-i mai dea drumul.
-Trebuie să-mi promiţi că te vei întoarce, ca să-mi dai voie să-ţi arăt ţara aşa cum ar trebui să fie văzută. Am o vilă

mică în vest, iar priveliştea aproape că s-ar ridica la nivelul frumuseţii tale.
- Mi-ar plăcea să o văd. Cât de dificil trebuie să fie să-ţi petreci vara în zăpuşeala din Washington, când te-ai putea bucura de briza mării din Terresa.
- Deloc dificil. Acum. îşi trecu uşor degetul mare de la mână peste articulaţiile degetelor ei. Găsesc comorile din ţara ta din ce în ce mai atrăgătoare. Poate că ai vrea să-mi ţii companie într-o seară. îţi place opera?
- Foarte mult.
-Atunci, trebuie să-mi permiţi să te însoţesc. Poate...
Se opri, o scânteie de iritare umbrindu-i trăsăturile fine în timp ce Seth se apropie de ei.
- Domnule ambasador Gregor DeVane din Terresa, permite-mi să ţi-l prezint pe locotenentul Seth Buchanan.
- Eşti militar, spuse DeVane, întinzându-i mâna.
- Poliţist, spuse Seth scurt.
Nu-i plăcu înfăţişarea ambasadorului. Câtuşi de puţin. Când îl văzuse pe DeVane cu Grace, avusese impulsul rapid şi necontrolat de a pune mâna pe armă. Dar, în mod ciudat, mişcarea lui instinctivă nu fusese în sus, spre armă, ci mai în jos, în lateral. în locul în care un bărbat ar purta o sabie.

-Ah, poliţia. DeVane clipi surprins, deşi avea deja un dosar complet despre Seth Buchanan. Cât de fas-cinant. Sper că o să mă ierţi dacă spun că dorinţa mea cea mai puternică este aceea de a nu-ţi solicita niciodată serviciile. Uşor, DeVane luă un pahar de pe o tavă din apropiere, i-l întinse lui Seth, apoi luă şi el unul. Dar poate că ar trebui să bem pentru fărădelege. Fără ea, ai fi desuet.
Seth îl privi calm. Avu un sentiment inexplicabil de recunoaştere, şi cu totul antagonic, când privirile lor rămaseră înlănţuite, argintiu-pal cu auriu-închis.
- Prefer să beau pentru dreptate.
-Desigur. Pentru balanţa justiţiei, să spunem? Gre- gor bău, apoi îşi înclină capul. Scuză-mă, domnule locotenent Buchanan, nu am reuşit să-mi salut cum trebuie gazda, am fost... Se întoarse spre Grace şi-i sărută din nou mâna. Am fost plăcut distras de la datoria mea.

- A fost o plăcere să te cunosc, Gregor.
- Sper să te revăd. Se uită adânc în ochii ei şi stărui asupra gestului. Foarte curând.
în momentul în care se întoarse cu spatele, Grace se cutremură. Fusese ceva aproape posesiv în acea ultimă privire lungă.
- Ce bărbat ciudat şi fermecător, murmură ea.
Seth se simţi străbătut de o energie ciudată, ce adu-cea cu sine nevoia de a porni la luptă. Ai fi zis că ieşeau scântei din el.
- De obicei îi laşi pe bărbaţii ciudaţi şi fermecători să saliveze după tine în public?
Era josnic din partea ei, presupuse Grace, dar se bu-cură simţind iritarea din tonul lui Seth.
- Desigur. Din moment ce îmi displace atât de mult să saliveze peste mine în intimitate. Se întoarse spre el, astfel încât trupurile lor se atinseră uşor. Apoi îi aruncă o privire piezişă de sub perdeaua de gene dese. Tu nu intenţionezi să salivezi, nu-i aşa?
Ar fi putut să o blesteme că îi făcuse corpul să treacă intr-o clipă de la starea de ardere lentă la aceea de flăcări sfârâitoare.

- Termină-ţi băutura, spuse el brusc, şi ia-ţi la revedere. Plecăm.
Grace scoase un oftat exagerat.
-O, chiar îmi place să fiu dominată de un bărbat puternic.
-Suntem pe cale să testăm această preferinţă a ta. li luă paharul care mai era pe jumătate plin şi îl puse deoparte. Să mergem.
DeVane îi privi cum pleacă, studie felul în care Seth îşi aşează palma pe talia lui Grace pentru a o conduce prin mulţime. Va trebui să-l pedepsească pe poliţist pentru că o atingea. Grace era proprietatea lui acum, se gândi DeVane în timp ce îşi încleşta maxilarul până la durere pentru a-şi suprima furia. Ea îi era menită lui. Ştiuse lucrul acesta din momentul în care îi luase mâna şi privise în ochii ei. Era perfectă, fără cusur. Nu doar cele Trei Stele îi erau

predestinate, ci şi femeia care ţinuse în mână una, poate chiar o şi mân- gâiase. Ea ar înţelege puterea lor. Ea ar spori această putere. împreună cu cele Trei Stele ale lui Mithra, îşi promise DeVane, Grace Fontaine va fi comoara colecţiei sale. Ea îi va aduce Stelele. Şi apoi îi va aparţine. Pentru totdeauna.

în timp ce ieşea din încăpere, Grace simţi un alt fior străbătându-i şira spinării. Se scutură uşor şi se uită înapoi. Prin ferestrele înalte pe care se revărsa lumina, văzu oaspeţii discutând. Şi îî văzu pe DeVane, destul de clar. Pentru o clipă, ar fi putut jura că privirile lor se întâlniseră, dar, de data aceasta, nu găsea nici un farmec într-un astfel de gest. Un sentiment iraţional de frică i se instală în stomac şi o făcu să-şi întoarcă repede capul. Când Seth deschise portiera, ea intră fără să facă vreun comentariu. îşi dorea să plece, să se îndepărteze de acele ferestre care străluceau şi de bărbatul care părea că o urmăreşte de dincolo de ele. Brusc, îşi frecă braţele, simţind o senzaţie de frig.

- Nu ţi-ar fi frig, dacă ai fi avut haine pe tine.

Seth vârî cheia în contact. Singura remarcă, rostită cu un control rece şi sălbatic, o făcu să chicotească şi să nu mai simtă răcoarea.

- Ei, domnule locotenent, şi eu care mă întrebam cât o să mă mai laşi să port ce am pe mine.
- Nu al naibii de mult, promise el, şi ieşi pe şosea.
- Bine. Hotărâtă să vadă dacă îşi ţine promisiunea, se apropie de el, foindu-se, şi începu să îl muşte uşor de ureche. Hai să încălcăm nişte legi, şopti ea.
- Deja aş putea să mă declar vinovat de intenţie.

Grace râse din nou, rapid, rămânând fără suflare, ceea ce-l făcu să devină tare ca piatra.

Seth nu era sigur cum reuşise să stăpânească maşi-na, cu atât mai puţin să o conducă prin traficul de la ieşirea din Washington şi înapoi în Maryland. Grace îi desfăcuse cravata şi jumătate din nasturii de la cămaşă. Mâinile ei erau peste tot, şi gura ei îi tachina urechea, gâtul, maxilarul, în timp ce îi şoptea promisiuni şi pro-puneri cu o

voce răguşită. Fanteziile pe care ea le punea în practică cu o pricepere desăvârşită îi făceau sângele să-i pulseze dureros în vintre.
Opri cu o smucitură pe aleea din faţa casei lui, apoi o trase în sus de pe scaun. Ea îşi pierdu un pantof în maşină şi celălalt la jumătatea aleii, în timp ce el o ducea pe sus. Râsul ei, întunecat, sălbatic, copleşitor, îi vuia în minte. Aproape că îşi sparse uşa de la intrare ca să pătrundă cât mai repede cu ea în casă. In clipa în care erau înăuntru, el o împinse cu spatele proptit de perete şi îi luă cu asalt buzele.
Nu gândea. Nu putea gândi. Totul era dorinţă primară, violentă. în holul întunecat, îi ridică fusta cu mâinile nerăbdătoare, găsi bariera subţire din dantelă de dedesubt şi o rupse. Apoi, se eliberă şi el, o prinse de şolduri, şi se cufundă în ea, acolo unde stăteau, în picioare.
Ea strigă, nu în semn de protest, nici din pricina şo-cului unui comportament aproape brutal. Ci din plăcere pură, copleşitoare. Se încleştă în jurul lui, lăsându-l să o conducă, fără milă, în valuri succesive de plăcere furtunoasă. Şi îi simţi împingerile lacome, disperate. Totul

era lipsit de raţiune, încins şi violent. Şi era tot ceea ce conta. Nevoie animalică pură. Eliberare animalică violentă. Apoi Grace îşi simţi trupul vlăguit, în timp ce el îşi vărsa sămânţa în ea.
El se propti cu palma de perete pentru a nu-şi pierde echilibrul, se chinui să-şi încetinească respiraţia, să-şi răcorească creierul febril. îşi dădu seama că nu se aflau la mai mult de un pas de uşă, iar el se suise pe ea ca un taur în călduri. Se gândi că nu avea nici un sens să-şi ceară scuze. Amândoi îşi doriseră să se întâmple repede şi urgent. Nu, „îşi doriseră" erau nişte cuvinte prea blânde, îşi dădu el seama. Râvniseră, la fel cum animalele înfometate râvneau după carne.
Dar el nu tratase niciodată o femeie cu mai puţină grijă şi nici nu ignorase în totalitate consecinţele cum făcuse acum.

-Voiam să-ţi dau jos rochia aia, reuşi el să îngaime, şi fu mulţumit când o văzu râzând.
- Ne descurcăm noi cu ea.
-Mai e ceva ce n-am reuşit să fac. Se dădu uşor înapoi şi îi studie chipul în lumina slabă. Asta va fi o problemă?
Ea înţelese.
-Nu. Şi deşi era o imprudenţă şi o prostie, simţi o tresărire de regret că nu va exista nici o licărire de viaţă în interiorul ei ca urmare a neglijenţei lor. Mă protejez.
- Nu am vrut să se întâmple asta. îi atinse bărbia cu mâna. Ar fi trebuit să fiu în stare să-mi ţin mâinile de-parte de tine.
Ochii ei licăreau în întuneric - încrezători şi amuzaţi.
- Sper că nu te aştepţi să-mi pară rău că nu ai făcut-o. Le vreau din nou pe mine. Şi vreau ca şi mâinile mele să fie peste tot pe tine.
- în timp ce sunt acolo, continuă el, ridicându-i băr-bia puţin mai sus, nu am să le accept şi pe ale altcuiva. Nu-mi place să împart.
Buzele ei se arcuiră încet în sus, fără ca privirea să i se dezlipească de a lui.

-Nici mie.
El încuviinţă, acceptând.
- Să mergem sus, spuse şi apoi o ridică în braţe.

capitolul 7

Seth aprinse lumina în timp ce o duse la el în cameră. De data aceasta simţea nevoia să o vadă, să ştie când privirea i se înnegura sau i se întuneca, să fie martor la acele licăriri de plăcere sau de şoc.
De data aceasta urma să îşi aducă aminte avantajul omului asupra animalului şi faptul că mintea şi inima puteau juca şi ele un rol.
Grace se uită prin camera de mărime medie, cu per-dele simple, de culoare galben-închis, mobilier cu linii drepte fără culoare, un pat mare cu o cuvertură bleuma-rin întinsă cu o rânduială precisă, militară.
Erau picturi pe pereţi pe care îşi propuse să le studi-eze mai târziu, când n-avea să-i mai sară inima în piept. Scene

atât urbane, cât şi rurale erau descrise în acuarele ceţoase, fanteziste, creând un contrast personal cu aspectul practic al încăperii.

Dar toate gândurile legate de artă şi decor îi dispăru-ră când el o lăsă în picioare lângă pat. Ea întinse mâna şi-i desfăcu ultimii nasturi de la cămaşa, în timp ce el îşi dădu jos sacoul. Ea ridică mirată din sprâncene când observă pe umărul lui tocul de armă.

- Chiar şi la o petrecere!

- Din obişnuinţă, spuse el simplu, apoi îl dădu jos şi îl atârnă pe un scaun. Surprinse privirea din ochii ei. E o problemă!

- Nu. Mă gândeam că ţi se potriveşte. Şi mă întrebam dacă atunci când ţi-l pui arăţi la fel de sexy ca atunci când îl dai jos. Apoi se întoarse şi îşi dădu părul pe spate. Mi-ar prinde bine puţin ajutor.

El îşi lăsă privirea să rătăcească pe spatele ei. In loc să întindă mâna după fermoar, el o trase aproape de el şi îşi coborî buzele spre umărul ei gol. Ea oftă şi îşi lăsă capul pe spate.

- Asta e chiar mai bine.

-Runda întâi a mai atenuat din impact, murmură el, apoi îşi lăsă mâinile să alunece în jurul taliei ei şi în sus, până când îi cuprinseră sânii. Vreau să te aud cum gemi, plină de dorinţă, lipsită de vlagă.

Degetele lui mari de la mâini mângâiară formele pe deasupra mătăsii albastre, îndrăzneţe. Concentrată asupra senzaţiei respective, Grace se lăsă pe spate şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului său. Trupul ei începu să se mişte în ritmul atingerilor lui, dar, când ea încercă să se întoarcă, el o ţinu pe loc.

Ea gemu şi se mişcă neliniştită când degetele lui se strecurară sub sutienul ei, cu partea din spate a lor provocându-i sfârcurile, făcându-le să se încălzească şi să devină dureroase.

- Vreau sa te ating.

- Să gemi, repetă el şi îşi coborî repede mâinile spre tivul rochiei, apoi sub aceasta. Să fii plină de dorinţă. O cuprinse cu palmele. Lipsită de vlagă.
O pătrunse.
Orgasmul o inundă, un val lung, lent, care îi copleşi simţurile. Geamătul pe care îl aşteptase el îi ieşi tremu- rat printre buze.
Seth îşi scoase pantofii cu degetele de la picioare, apoi îi desfăcu fermoarul centimetru cu centimetru. Degetele lui abia dacă îi atinseră pielea în vreme ce el dădea la o parte materialul desfăcut şi îl lăsă să se prelingă de pe corpul ei, până când îi căzu la picioare. O întoarse şi făcu un pas înapoi.
Grace purta doar jartiere, în aceeaşi nuanţă de al-bastru înflăcărat ca rochia, cu ciorapi atât de transpa-renţi, încât păreau a fi doar puţin mai denşi decât ceaţa. Corpul ei era o fantezie de forme generoase şi avea pielea ca de satin. Părul îi cădea pe umeri ca o ploaie neagră, sălbatică.
- Prea mulţi bărbaţi ţi-au spus că eşti frumoasă ca să mai conteze dacă ţi-o spun şi eu.
- Spune-mi doar că mă vrei. Asta contează.
-Te vreau, Grace.

Păşi din nou spre ea, o luă în braţe, dar, în loc de sărutul lacom la care ea se aşteptase, el îi dădu unul în care ea se lăsă atrasă încetişor. Ea îl cuprinse strâns cu braţele, apoi se înmuie la acest nou asalt al simţurilor.
- Sărută-mă din nou, murmură ea când buzele lui se îndreptară către gâtul ei. Exact aşa. încă o dată.
Gura lui o întâlni pe a ei şi o lăsă să se cufunde a doua oară. Cu un murmur seducător, de plăcere, ea îi îndepărtă cămaşa, îşi lăsă mâinile să exploreze. Era minunat să fii savurată, să i se ofere darul unei flăcări care se aprinde lent, să simtă controlul cum alunecă din mâinile ei intr-ale lui. Şi să aibă încredere.
El îşi permise să îi înveţe corpul centimetru cu centi-metru, pe îndelete. Oferi plăcere amândurora luând în stăpânire sâniţ aceia plini, fermi, mai întâi cu mâinile, apoi cu gura. Îşi lăsă mâinile mai jos, îi scoase repede agăţătoarele

ciorapilor una câte una - auzindu-i respira-ţia întretăiată de fiecare dată. Apoi îşi strecură mâinile sub materialul transparent până îi atinse pielea. Caldă, fină. O lăsă în jos pe pat, îi simţi corpul predându-se. Moale, plin de dorinţă. Buzele ei răspunseră buzelor lui. Nerăbdătoare, generoase. Se priviră în întuneric. Se mişcară deodată. Mai întâi un oftat, apoi un geamăt. îi descoperi muşchii, pielea dură a unei cicatrici vechi şi gustul de bărbat. Schim- bându-şi poziţia, ea îi scoase pantalonii şi se desfătă pri- vindu-i pieptul în timp ce îl dezbrăca. Când el îi apucă din nou sânii, o trase mai aproape să îi sugă, braţele ei tremurară, iar părul i se revărsă în faţă, acoperindu-i pe amândoi. Grace simţi fierbinţeala intensificându-i-se în corp, alunecându-i prin sânge ca o febră, până când respiraţia îi deveni întretăiată şi superficială. Se putea auzi cum îi pronunţă numele, o dată şi încă o dată, în timp ce el o conduse cu răbdare spre limita plăcerii.
Ochii ei căpătară nuanţa cobaltului, fascinându-1. Buzele ei moi tremurau, corpul ei splendid se cutre-mura. Chiar şi când nevoia de eliberare deveni stringen-tă, el continuă să savureze. Până când în cele din urmă o întoarse pe spate şi, cu privirea aţintită asupra ei,

se strecură în interiorul ei. Ea se arcui în sus, agăţân- du-se de cearşafuri, cu trupul fascinat de plăcere.
- Seth. Simţi că răsuflarea ei grăbită îi ardea plămâ-nii. Nu e niciodată... Nu aşa. Seth...
înainte de a putea vorbi din nou, el îi acoperi gura cu a lui şi o acapară.
Când veni somnul, Grace visă că era în grădina ei din munţi, cu pădurile — dese, verzi şi reci — împresu-rând-o. Florile de nalbă se conturau mai înalte decât capul ei şi înfloreau în nuanţe de roşu bogat, intens şi alb clar, strălucitor. Un colibri de culoarea safirului şi smaraldului sclipitor bău dintro floare-trompetă. Flori cosmos şi ruji galbeni, dalii şi cârciumărese alcătuiau un amestec vesel de culori combinate. Panseluţele îşi întorceau feţele lor mici, exotice, spre soare şi zâmbeau.

Aici ea era fericită, împăcată cu sine. Singură, dar nu singuratică. Aici nu se auzea nici un sunet, decât cân-tecul brizei printre frunze, zumzetul albinelor, muzica slabă a pârâului agitându-se printre pietre.
Privea căprioarele cum ieşeau în linişte din pădure să bea din pârâul care curgea lent, copitele lor pierdute în ceaţa joasă care îmbrăţişa pământul. Lumina zorilor licărea ca argintul, scânteia pe rouă cea fină, prindea curcubeie în ceaţă.
încântată, ea se plimba printre florile ei, mângâind inflorescenţele, parfumurile ridicându-se pentru a-i încânta simţurile. Văzu sclipirea printre flori, albastrul strălucitor, care o ademenea, şi, aplecându-se, ridică piatra de la sol. Puterea licărea în mâna ei. Era o senzaţie curată, flu-idă, pură ca apa, viguroasă ca vinul. Pentru o clipă, ea rămase cât se poate de nemişcată, cu mâna deschisă. Piatra care i se odihnea în palmă dansa cu lumina dimineţii. Era a ei să o păzească. Să o protejeze şi să o ofere.
Când auzi foşnetul în pădure, se întoarse, zâmbind. Trebuia să fie el, era sigură. îl aşteptase toată viaţa, îşi dorise cu atât de multă disperare să-l întâmpine, să meargă în braţele lui şi să ştie că ele aveau să se strângă în jurul ei.

Făcu un pas în faţă, cu piatra încălzindu-i palma, vibraţiile slabe din aceasta călătorind ca muzica în sus pe braţ şi spre inima ei. Urma să i-o dea lui, se gândi ea. Avea să-i dea lui tot ce avea, tot ce era. Pentru că dragostea nu avea limite.
Dintr-odată, lumina se schimbă, se înceţoşă. Aerul deveni rece de la vântul care sufla. Lângă pârâu, căprioarele îşi ridicară capul, agere, alarmate, apoi se întoarseră toate deodată şi fugiră la adăpostul copacilor. Zumzetul albinelor se stinse intr-un huruit de tunete, iar fulgerul şerpui pe cerul întunecat.
Acolo, în pădurea întunecată, aproape, prea aproape de locul unde florile ei erau deschise, ceva se mişcă pe furiş. Degetele i se strânseră din reflex, închizându-se repede deasupra pietrei. Şi, printre frunze, ea văzu nişte ochi

strălucitori, lacomi. Ochi care o priveau. Umbrele se desfăcură şi deschiseră cărarea spre ea.
-Nu. înnebunită, Grace împinse mâinile care o ţi-neau. Nu ţi le voi da. Nu sunt pentru tine.
- Uşor. Seth o opri, îi mângâie părul. E doar un coş-mar. Lasă-l să dispară.
-Mă urmărea... Ea gemu, îşi ascunse faţa în umărul lui puternic, gol, îi inspiră mirosul şi se simţi alinată. Se uită la mine. In pădure, se uită la mine.
-Nu, eşti aici cu mine.
Inima ei bătea suficient de tare cât să-i ofere motive reale de îngrijorare. Seth o strânse mai puternic în bra-ţe, ca şi cum ar fi vrut să îi încetinească bătăile inimii şi să-i oprească tremurul.
- E un vis. Nu e nimeni aici în afară de mine. Eşti în braţele mele.
-Nu-l lăsa să mă^ atingă. Voi muri dacă mă atinge.
-Nu-l voi lăsa. Ii înălţă uşor capul. Eşti în braţele mele, repetă el şi îi atinse buzele tremurânde.
- Seth. O străbătu un sentiment de uşurare în timp ce se ţinea strâns de el. Te aşteptam. In grădină.
- Bine. Acum sunt aici.
Ca s-o protejeze, se gândi el. Şi apoi ca s-o preţuiască. Zguduit de profunzimea acelui gând, el o lăsă uşor pe spate şi-i mângâie părul căzut care-i acoperise faţa.

- Trebuie să fi fost un vis urât. Ai multe coşmaruri?
-Ce?
Dezorientată, prinsă între vis şi prezent, ea doar se uită fix la el.
-Vrei să aprind lumina? Nu aşteptă un răspuns, ci întinse mâna pe după ea pentru a aprinde veioza de pe noptieră. Grace îşi întoarse faţa de la strălucirea veiozei şi îşi apăsă pumnul încleştat în dreptul inimii. Relaxea- ză-te acum. Haide.
El o luă de mână şi începu să-i deschidă degetele.
- Nu. Ea tresări din nou. El o vrea.
- Ce vrea?

- Steaua. Vine după ea, şi după mine. Vine.
- Cine?
-Nu... nu ştiu.
Nedumerit acum, se uită în jos la mâna ei şi i-o des-chise încet.
- Ţineam piatra în mână. Grace încă îi simţea căldura, greutatea. Am avuto. Am găsit-o.
- A fost un vis. Diamantele sunt închise într-un seif. Sunt în siguranţă. Ii ridică bărbia cu vârful unui deget, până când privirile lor se întâlniră. Eşti în siguranţă.
-A fost un vis. Aceste cuvinte rostite cu voce tare o făcură să se simtă deopotrivă uşurată şi stânjenită. îmi pare rău.
- E în regulă.
El o studie, văzu că faţa ei era albă, iar ochii - fragili. Ceva se mişcă în interiorul lui, se schimbă, îl îndemnă să întindă mâna şi să-i mângâie obrazul palid.
- Ai avut câteva zile dificile, nu-i aşa?
Simpla înţelegere liniştită din vocea lui /u de-ajuns pentru a-i face ochii să se umple de lacrimi. îi închise ca să-şi reprime lacrimile şi inspiră atentă. Presiunea din pieptul ei era de nesuportat.
- Mă duc să aduc nişte apă.
Seth întinse mâna după ea şi o trase aproape de el. Ea îşi ascunsese foarte bine teama, durerea şi oboseala, îşi dădu el seama. Până acum.
- De ce nu treci peste?
Respiraţia ei şovăi, se întrerupse.

-Trebuie doar să...
-Treci peste, repetă el şi îi sprijini capul de umărul lui.
Ea se cutremură o dată, după care se lipi de el. Apoi plânse. El nu îi adresă nici un cuvânt. Pur şi simplu o ţinu în braţe.
La ora opt, în dimineaţa următoare, Seth o lăsă acasă la Cade. Grace protestase în privinţa orei la care o trezise din somn, încercase să se ghemuiască în pat. El rezolvase situaţia ridicând-o pur şi simplu din pat, ducând-o la duş şi dând drumul la apă. Rece. Ii dăduse exact treizeci de minute să se adune, apoi o pusese în maşină.

- Gestapoul ar fi putut lua lecţii de la tine, comentă ea în timp ce el parcă în spatele maşinii lui M.J. Părul meu e încă ud.
-Nu am avut de pierdut o oră, ca să aşteptăm să se usuce în întregime.
- N-am avut timp nici măcar să mă machiez.
-Nu ai nevoie de machiaj.
- Bănuiesc că acesta e un compliment, în concepţia ta.
- Nu, e doar un adevăr.
Ea se întoarse spre el, arătând atrăgătoare, bulversată şi sexy în rochia fără bretele.
- Tu, pe de altă parte, eşti îmbrăcat la dungă.
-Nu am stat douăzeci de minute la duş.
Ea cântase la duş, îşi aminti el. Incredibil de fals. Zâmbi când îşi aduse aminte de asta.
- Du-te. Am de lucru.
Ea se bosumflă, apoi se întinse după poşetă.
- Ei bine, mulţumesc că m-ai adus cu maşina, domnule locotenent.
Apoi râse când o lipi de spătarul scaunului şi îi dădu sărutul lung, profund la care sperase ea.
-Asta aproape compensează pentru ceaşca de cafea amărâtă pe care mi-ai dat voie să o beau în această dimineaţă.
Ea îi prinse buza de jos cu dinţii, şi ochii ei străluciră privindu-i pe ai lui.
- Vreau să te văd în seara asta.

- Voi veni eu pe la tine. Dacă pot.
-Voi fi aici. Grace deschise portiera şi îi aruncă o privire peste umăr. Dacă pot.
Incapabil să se abţină, el îi urmări fiecare pas alene înspre casă. In clipa în care închise uşa de la intrare în urma ei, Seth închise ochii. Dumnezeule, era îndrăgostit de ea, îşi dădu el seama. Şi era categoric imposibil.
înăuntru, Grace aproape că dansă de-a lungul ho-lului. Era îndrăgostită. Şi era un sentiment magnific. Era nou şi proaspăt - şi se întâmpla pentru prima oară. Era ceea ce

aşteptase întreaga ei viaţă. Faţa îi strălucea când intră în bucătărie şi îi găsi pe Bailey şi pe Cade la masă, bând cafea împreună.
- Bună dimineaţa.
Aproape că fredonă aceste cuvinte în timp ce se în-dreptă spre ibricul cu cafea.
- Bună dimineaţa. Cade împinse cu limba în obraz, îmi place pijamaua ta.
Râzând, ea îşi duse cana cu cafea la masă, apoi se aplecă şi îl sărută pe gură.
-Pur şi simplu te ador. Bailey, îl ador pe bărbatul acesta. Ai face bine să-l înhaţi repede, înainte de a-mi veni mie nişte idei.
Bailey zâmbi visătoare privind la cafeaua ei, apoi se uită în sus, cu ochii strălucitori şi umezi.
- Ne căsătorim peste două săptămâni.
- Ce? Grace îşi mişcă brusc cana, făcând cafeaua să se ridice periculos de aproape de marginea acesteia. Ce? repetă ea, şi se trânti pe scaun.
- El nu vrea să aştepte.
- De ce ar trebui să aştept? întinzându-se peste masă, Cade îi luă mâna lui Bailey. Te iubesc.
-Vă căsătoriţi. Grace privi în jos la mâinile lor împre-unate. „O potrivire perfectă1', se gândi ea şi scoase un oftat. E minunat. E incredibil de minunat. Punându-şi o mână peste ale lor, se uită fix în ochii lui Cade. Şi văzu exact ceea ce avea nevoie să vadă. Te vei purta frumos cu ea. Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. După ce îi strânse scurt mâna, ea se lăsă pe spate. Ei bine, avem de planificat o nuntă, şi două săptămâni întregi pentru

a face acest lucru. Asta ar trebui să ne facă pe toţi s-o luăm razna.
-Va fi doar o ceremonie mică, începu Bailey. Aici, acasă.
- Voi spune doar trei cuvinte. Cade adăugă o nuanţă imploratoare în voce. Fugă pe furiş.
- Nu. Scuturând din cap, Bailey se dădu înapoi şi îşi luă cana. Nu am de gând să ne începem viaţa împreună insultându-ţi familia.

- Ei nu sunt oameni. Nu poţi insulta fiinţele neomeneşti. Muffy va aduce fiarele cu ea.
-Nu spune că nepoata şi nepotul tău sunt nişte fiare.
-Stai puţin. Grace ridică o mână şi se încruntă. Muffy? Muffy Parris Westlake? Ea e sora ta?
- M-ai prins.
Grace reuşi, în mare parte, să îşi stăpânească impul-sul de a pufni în râs.
- Asta înseamnă că Doro Parris Lawrence este cealaltă soră a ta.
Ea îşi dădu ochii peste cap, imaginându-şi-le pe cele două amfitrioane enervante şi înfumurate ale petreceri-lor din Washington.
-Bailey, fugi să-ţi salvezi viaţa. Du-te în Las Vegas. Tu şi Cade puteţi fi căsătoriţi de către un judecător dră-guţ, care seamănă cu Elvis, şi puteţi trăi o viaţă minuna-tă şi liniştită în deşert. Schimbaţi-vă numele. Nu vă mai întoarceţi niciodată.
- Vezi? Mulţumit, Cade lovi cu mâna în masă. Ea le cunoaşte.
- încetaţi, amândoi. Bailey refuză să râdă, deşi abia se putea stăpâni. Vom avea o ceremonie mică, respec-tabilă, cu familia lui Cade. Ea zâmbi către Grace. Şi cu familia mea.
- Nu renunţa să încerci să o convingi. Cade se ridică. Am câteva lucruri de făcut înainte de a pleca în birou.
Grace îşi luă din nou cafeaua.
- Eu nu îi cunosc bine familia, îi spuse ea lui Bailey. Am reuşit să evit această mică plăcere, dar îţi pot spune că, din ceea ce ştiu, ai nimerit cireaşa de pe tort.

- îl iubesc atât de mult, Grace. Ştiu că totul s-a întâmplat repede, dar...
- Ce are timpul de-a face cu asta? Ştiind că amândouă erau cu lacrimi în ochi, ea se aplecă în faţă. Trebuie să discutăm despre aspectele importante, vitale ale acestei situaţii, Bailey. Inspiră adânc. Când mergem la cumpărături?

M.J. apăru chiar când râsetele erau în toi şi se încruntă deodată.
- Urăsc oamenii care sunt veseli dimineaţa.
îşi turnă cafea, încercă să inspire profund, apoi se întoarse să o studieze pe Grace.
-Ei, ei, spuse ea sec, se pare că tu şi poliţistul aţi ajuns să vă cunoaşteţi noaptea trecută.
- Suficient de bine încât să ştiu că el înseamnă mai mult decât o insignă şi o atitudine anume. Iritată, îşi împinse cana la o parte. Ce ai împotriva lui?
- în afară de faptul că e distant şi arogant, superior şi rigid, nimic altceva. Jack spune că e poreclit Robotul. Nu e de mirare.
-Mi se pare interesant, spuse Grace cu răceală, că oamenii se grăbesc să judece pe cineva pe care abia l-au întâlnit. Toate acele trăsături pe care tocmai le-ai enu-merat descriu un bărbat pe care tu nu îl cunoşti.
-M.J., bea-ţi cafeaua. Bailey se ridică să aducă frişca. Ştii că nu eşti o companie plăcută până când nu bei vreo doi litri.
M.J. clătină din cap şi lovi cu pumnul în şoldul aco-perit de un tricou zdrenţuit şi de pantaloni scurţi, la fel de zdrenţuiţi.
- Doar pentru că te-ai culcat cu el nu înseamnă că îl şi cunoşti. De obicei eşti mult mai prudentă, Grace. S-ar putea să îi laşi pe alţii să presupună că te vâri în pat cu un tip nou o dată la două nopţi, dar noi ştim mai bine. La ce naiba te gândeai?
- Mă gândeam la mine, ripostă ea. L-am vrut. Am avut nevoie de el. E primul bărbat care m-a atins vreodată cu adevărat. Şi nu am de gând să te las să stai acolo şi să transformi ceva frumos în ceva de doi bani.

O clipă, nimeni nu spuse nimic, Bailey stătea lângă masă, cu o cană cu frişcă într-o mână. M.J. îşi îndreptă încet spatele şi scoase un fluierat.
-Te îndrăgosteşti de el. Stupefiată, ea îşi trecu o mână prin păr. Chiar te îndrăgosteşti de el.
- Deja sunt până peste cap îndrăgostită. Şi ce?

- îmi pare rău. M.J. se străduí să se adapteze la situaţie. îşi spuse că nu era nevoie ca ei să-i placă de bărbatul acela — era de-ajuns că o iubea pe Grace. Trebuie să fie ceva cu el, dacă a ajuns la tine. Eşti sigură că nu te deranjează situaţia?
- Nu, nu sunt sigură. Se pierdu cu firea şi începu să aibă îndoieli. Nu ştiu de ce s-a întâmplat sau ce să fac în legătură cu chestia asta. Ştiu doar că e o chestiune reală. Nu a fost vorba doar despre sex. îşi aminti cum o ţinuse în braţe când plânsese. Cum lăsase lumina aprinsă pentru ea, fără ca ea să fie nevoită să-i ceară acest lucru. L-am aşteptat toată viaţa.
- Ştiu ce înseamnă asta. Bailey lăsă jos cana cu frişcă şi o luă pe Grace de mână. Cu precizie.
-Şi eu. Cu un oftat, M.J. făcu un pas în faţă. Ce se în-tâmplă cu noi? Suntem trei femei raţionale şi, dintr-oda- tă, păzim pietre mitice, străvechi, fugim de băieţi răi şi ne aruncăm cu capul înainte în legături amoroase cu bărbaţi pe care abia i-am cunoscut. E o nebunie.
- E ceea ce trebuie să fie, spuse Bailey încet. Simţi şi tu că aşa e firesc.
-Da. M.J. îşi puse mâna peste ale lor. Bănuiesc că aşa este. Nu fu uşor pentru Grace să se întoarcă acasă la ea. Totuşi, de data aceasta, nu era singură. M.J. şi Jack o încadrară de-o parte şi de alta.
-Dumnezeule! Analizând cu atenţie epava în care fusese transformat livingul, M.J. răsuflă şuierat. Şi eu care credeam că au făcut ravagii acasă la mine. Desigur, tu ai mult mai multe obiecte cu care s-au putut juca. Apoi privirea ei se concentră asupra balustradei rupte.

Şi asupra peisajului de jos. Nu cred că vrei să faci asta acum, Grace.
- Poliţia a eliberat locaţia. Trebuie să încep să fac asta la un moment dat.
M.J. clătină din cap.
- De unde?

-Voi începe din dormitor. Grace reuşi să schiţeze un zâmbet. Curăţătoria chimică cu care lucrez va fi milionară.
-Voi vedea ce pot face cu balustrada, îi spuse Jack. Voi improviza ceva, ca să fie sigură până când o reconstruieşti.
- Ţi-aş fi recunoscătoare.
- Du-te sus, sugeră M.J. Aduc eu o mătură. Şi un buldozer. Aşteptă până când Grace fu sus şi abia apoi se întoarse spre Jack. Eu voi lucra aici jos. Voi scăpă de... lucruri. Privirea ei rătăci spre conturul unde fusese cadavrul. Grace nu ar trebui să fie nevoită să se ocupe de asta.
El se aplecă să o sărute pe frunte.
-Eşti o prietenă de nădejde, M.J.
- Da, aşa sunt eu, recunoscu şi trase brusc aer în piept. Să vedem dacă putem găsi casetofonul sau televizorul prin dezastrul ăsta. Mi-ar prinde bine puţin zgomot aici.
Fu nevoie de cea mai mare parte a după-amiezii pentru ca Grace să fie îndeajuns de mulţumită de modul în care arăta locuinţa ei şi abia apoi apelă la o firmă de curăţenie. Voia ca fiecare încăpere să fie foarte atent curăţată, înainte ca ea să locuiască din nou acolo.
Iar ea era hotărâtă să facă asta. Să trăiască. Să fie acasă, să înfrunte orice fantome rămase. Pentru a-şi dovedi sieşi că putea, se despărţi de M.J. şi de Jack şi merse la cumpărături după primele obiecte care trebuiau înlocuite. Apoi, pentru că după o asemenea zi se simţea cam iritată se opri pe la Salvini. Simţea nevoia să o vadă pe Bailey. Şi simţea nevoia să vadă Stelele.
După ce intră, o găsi pe Bailey sus în biroul ei, la telefon. Cu un zâmbet, Bailey îi făcu semn să intre.
- Da, doctore Linstrum, vă trimit raportul prin fax acum şi vă voi aduce originalul personal înainte de ora cinci. Pot finaliza mâine testele pe care le-aţi cerut.

Ascultă un moment în timp ce îşi plimba un deget pe elefantul de saponit de pe biroul ei.
-Nu, sunt în regulă. Apreciez grija şi înţelegerea dumneavoastră. Stelele sunt prioritatea mea. Voi avea copii

ale tuturor rapoartelor pentru compania dumnea-voastră de asigurare până la sfârşitul zilei de vineri. Da, mulţumesc. La revedere.
- Lucrezi foarte repede, comentă Grace.
- în ciuda tuturor celor întâmplate, abia dacă s-a pierdut vreun moment. Şi toată lumea se va simţi mai confortabil când pietrele vor fi la muzeu.
-Vreau să le văd din nou, Bailey. Grace râse scurt. E o prostie, dar chiar simt nevoia. Am avut un vis noaptea trecută - un coşmar, mai degrabă.
- Ce fel de vis?
Grace se aşeză pe marginea biroului şi îi povesti. Deşi vocea ei era calmă, degetele băteau uşor, cu nervozitate.
- Şi eu am avut vise, murmură Bailey. încă le mai am. La fel şi M.J.
Grace se foi neliniştită.
- Ca al meu?
-Suficient de asemănător pentru a fi mai mult decât o coincidenţă. Se ridică şi întinse mâna spre Grace. Să mergem să aruncăm o privire.
- Nu încâlci vreo lege, nu-i aşa?
în timp ce coborâră împreună la parter, Bailey o privi amuzată.
- Cred că, după ceea ce-am făcut deja, aceasta este o infracţiune minoră.
încercă să îşi oprească un fior, dar acesta o străbătu în timp ce coborî ultimul şir de trepte, sub care se ascunsese ea odată de un criminal.
- Vei fi în siguranţă aici? Instinctiv, Grace îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Bailey. Nu-mi place să îmi aduc aminte ce s-a întâmplat, iar acum să mă gândesc la tine lucrând aici, amintindu-ţi...
- Este din ce în ce mai bine. Grace, am cerut ca fraţii mei vitregi să fie incineraţi. Sau, mai degrabă, Cade s-a ocupat de aranjamente. Nu a vrut să mă lase să mă ocup de nimic.

-Bine a făcut. Nu le datorezi nimic, Bailey. Niciodată nu le-ai datorat. Noi suntem familia ta. întotdeauna vom fi.

- Ştiu.
Ea intră în camera seifului şi se apropie de uşile ma-sive din oţel armat. Sistemul de securitate era complex şi complicat, şi, chiar şi cu naturaleţea dată de practica îndelungă, îi luă trei minute întregi lui Bailey pentru deblocare.
-Poate că ar trebui să-mi instalez aşa ceva acasă la mine, spuse Grace uşor. Nenorocitul ăla mi-a spart seiful din bibliotecă de parcă ar fi fost din gumă de mestecat. Sunt convinsă că a vândut repede bijuteriile. Mi-e ciudă că am pierdut piesele pe care le-ai făcut pen-tru mine.
- îţi fac altele. De fapt - Bailey ridică o cutie pătrată, de catifea -, să începem acum.
Curioasă, Grace deschise cutia şi văzu o pereche de cercei grei, din aur. Aurul fin, în formă de semilună, avea încastrate pietre în nuanţe intense, întunecate, de smarald, rubin şi safir.
- Bailey, sunt frumoşi.
- I-am terminat chiar înainte de... ei bine, înainte. De îndată ce au fost gata, am ştiut că sunt pentru tine.
-Nu e ziua mea de naştere.
-Am crezut că ai murit. Vocea lui Bailey şovăi, apoi prinse putere când Grace ridică privirea. Am crezut că nu te voi mai revedea. Aşa că hai să le considerăm o sărbătorire a restului vieţii noastre.
Grace îşi scoase cerceii simpli din urechi şi îi puse în loc pe cei făcuţi cadou de Bailey.
- Când nu îi voi purta, îi voi ţine cu bijuteriile ma-mei mele. Lucrurile care contează cel mai mult.
- Arată perfect la tine în urechi. Ştiam că aşa va fi.
Bailey se întoarse şi luă cutia grea, căptuşită, de pe raftul din seif. Ţinând-o între eîe, o deschise. Grace scoase un oftat lung, tremurat.
-Chiar am crezut că a dispărut una. M-am dus cu maşina la munte şi am găsit-o în grădina mea, stând pe pământ, sub flori. A fost atât de real, Bailey.

întinzând mâna, Grace luă o piatră. Piatra ei.

-Am simţit'O în mână, exact la fel cum o simt acum. Pulsa în mâna mea ca o inimă. Râse puţin, dar sunetul era gol. Inima mea. Aşa părea. Nu mi-am dat seama de asta până acum. Era ca şi cum mi-aş fi ţinut în palmă inima.

- Există o legătură. Uşor palidă, Bailey luă o altă piatră din cutie. Nu o înţeleg, dar ştiu că este. Aceasta este Steaua pe care am avut-o eu. Dacă M.J. ar fi fost aici, ea ar fi ales-o pe a ei.

- N-aş fi zis vreodată că voi crede în genul acesta de lucruri. Grace răsuci piatra în mână. M-am înşelat. Este incredibil de uşor să crezi. Să ştii. Noi le protejăm pe ele, Bailey, sau ele ne protejează pe noi?

- îmi place să cred că amândouă variantele sunt adevărate. Ele mi l-au adus pe Cade. Cu grijă, ea îşi puse piatra la loc şi atinse cu vârful degetului a doua Stea în adâncitura ei. I-a adus-o pe M.J. lui Jack. Trăsăturile feţei i se îndulciră. Am deschis showroomul pentru ei cu puţin timp în urmă, îi spuse ea lui Grace. Jack a convins-o cu greu să intre şi i-a cumpărat un inel.

-Un inel? Grace îşi duse o mână în dreptul inimii, care părea să îi crească de bucurie. Un inel de logodnă?

-Un inel de logodnă. Ea s-a opus tot timpul, îi tot spunea să nu fie un nemernic. Că ea nu are nevoie de nici un inel. El a ignorat-o doar şi a arătat cu degetul spre această minunată piatră turmalină verde - tăiată în formă de pătrat, cu baghete de diamant. Eu l-am creat în urmă cu câteva luni, gândindu-mă că va fi un inel de logodnă splendid, neconvenţional, pentru femeia potrivită. Dakota a ştiut că ea era femeia potrivită.

- E perfect pentru ea. Grace îşi şterse o lacrimă de pe gene şi zâmbi. Am ştiut asta din momentul în care i-am văzut împreună.

- Mi-aş fi dorit să-i vezi azi. Ea stătea acolo, bombă-nind, dându-şi ochii peste cap, insistând că toată această agitaţie este o pierdere de timp şi de energie. Apoi el i-a pus inelul acela pe deget, şi pe chipul ei a apărut zâmbetul ăla strengăresc, confuz. Ştii tu despre ce vorbesc.

- Da. Mai că şi-l putea imagina. Sunt atât de fericită pentru ea, pentru tine. E ca şi cum toată dragostea a fost acolo, aşteptând, şi pietrele... Se uită din nou, în jos, la ele. Ele au deschis uşa pentru dragoste.
- Dar tu, Grace? Au deschis uşa şi pentru tine?
- Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta. Simţi brusc un freamăt ce i se întinse până în vârful degetelor. Puse piatra la loc. Seth cu siguranţă nu ar fi. Nu cred că el s-ar lăsa convins de vreun fel de magie. Iar în ceea ce priveşte iubirea... chiar dacă acea uşă este larg deschisă şi oportunitatea există, el nu este un bărbat care să se îndrăgostească uşor.
- Uşor sau nu - Bailey închise capacul şi puse cutia înapoi la loc -, când îţi este scris să te îndrăgosteşti, se întâmplă şi gata. E al tău, Grace. Am văzut asta în ochii tăi azi-dimineaţă.
- Ei bine... Grace îşi stăpâni agitaţia. Cred că s-ar putea să mai aştept o vreme până îi voi împărtăşi asta.

capitolul 8

Când se întoarse acasă la Cade, pe Grace o aştepta un buchet de flori. O vază superbă, de cristal, era plină de trandafiri cu tulpină lungă, albi ca hârtia. Inima îi bubuia prosteşte în gât când înhăţă felicitarea şi rupse plicul să-l deschidă.

Apoi, inimii i se tăie avântul şi entuziasmul îi pieri.

Nu era de la Seth, observă ea. Bineînţeles, fusese o prostie din partea ei să creadă că el ar fi făcut un ase-menea gest romantic şi extravagant. Pe felicitare era scris, simplu:

Până când ne vom întâlni din nou,

Gregor

Ambasadorul cu ochii lui ciudat de convingători, se gândi ea şi se aplecă să miroasă florile fragede, abia deschise. Fusese un gest drăguţ din partea lui, îşi spuse ea.

Un pic exagerat, deoarece erau de departe trei duzini de trandafiri în vază, dar drăguţ.

Grace fu iritată când îşi dădu seama că, dacă ar fi fost de la Seth, ea ar fi gravitat în jurul lor ca o adolescentă fascinată şi cu siguranţă ar fi presat unul între paginile unei cărţi, ba

poate chiar ar fi lăcrimat puţin. Se mustră că era de şase ori o proastă.
Dacă aceste stări îngrozitoare, extreme, erau efectele secundare ale faptului de a fi îndrăgostit, Grace se gândi că ar fi putut aştepta chiar şi mai mult pentru a experimenta senzaţia. Era pe punctul de a arunca felicitarea pe masă, când sună telefonul.

Ezită, deoarece atât maşina lui Cade, cât şi cea a lui Jack erau pe aleea din faţă, dar, când telefonul sună a treia oară, ea ridică receptorul.
- Reşedinţă Parris.
-Aş putea vorbi cu Grace Fontaine? Ii sună în ureche tonul clar al unei secretare bine instruite. Ambasadorul De Vane e cel care o caută.
- Da, eu sunt la telefon.
- Un moment, vă rog, domnişoară Fontaine.
Strângând din buze gânditoare, Grace lovi uşor mu-chia felicitării de palma. Bărbatul acesta cu siguranţă nu întâmpinase nici o dificultate în a o găsi, se gândi Grace. Şi oare cum avea să reuşească ea să-i facă faţă?
- Grace. Vocea lui se auzi puternic în telefon. Cât de mult mă bucur să vorbesc cu tine din nou.
- Gregor. Ea îşi dădu părul pe spate, peste umăr, şi se sprijin cu un şold de masă. Cât de extravagant din partea ta. Tocmai am intrat şi am găsit trandafirii. Aplecă unul în jos şi-l mirosi din nou. Sunt extraordinari.
-Doar un mic dar. Am fost dezamăgit că nu am petrecut mai mult timp cu tine aseară. Ai plecat atât de devreme.
Grace se gândi la plecarea precipitată acasă la Seth şi la sexul nebunesc.
-Am avut... un angajament anterior.
- Poate avem cum să recuperăm mâine-seară. Am o lojă la teatru. Tosca. E un tragedie atât de frumoasă.

Nimic nu m-ar bucura mai mult decât să o văd alături de tine, apoi o cină târzie, poate.
-Sună minunat. Ea îşi dădu ochii peste cap înspre flori.
„Oh, Doamne", se gândi ea. Aşa ceva nu s-ar că-dea

niciodată. îmi pare teribil de rău, Gregor, dar nu sunt liberă. Fără nici o urmă de regret, puse felicitarea deoparte. De fapt, sunt implicată într-o relaţie, e destul de serios.
„Cel puţin pentru mine", se gândi ea. Apoi se uită prin panourile de sticlă ale uşii de la intrare, şi faţa i se lumină de surprindere şi plăcere când văzu oprin- du-se maşina lui Seth.
- înţeleg.
Fu prea ocupată încercând să-şi domolească bătăile nebuneşti ale inimii pentru a observa cum se răcise vo-cea lui.
- însoţitorul tău de aseară.
- Da. Mă simt extrem de flatată, Gregor, şi, dacă nu aş fi atât de implicată, aş accepta fără ezitare invitaţia ta. Sper că mă vei ierta şi mă vei înţelege.
Chinuindu-se să nu se agite prea tare de bucurie, făcu un gest prin care îl invită pe Seth înăuntru când acesta se apropie de uşă.
- Desigur. Dacă situaţia se schimbă, sper că vei reveni asupra hotărârii.
- Cu siguranţă. Cu un zâmbet senzual, îşi plimbă degetele în sus pe pieptul lui Seth. Şi îţi mulţumesc din nou, Gregor, atât de mult, pentru flori. Sunt divine.
- A fost plăcerea mea, spuse el, şi mâinile i de albiră de cât de tare le strânsese în pumni.
Fusese umilit, îşi dădu el seama, încleştându-şi maxilarul, scrâşnind din dinţi cu putere. Respins pentru un pachet de muşchi şi o insignă.
Luând fotografia ei din dosar şi lovind-o uşor cu un deget, cu manichiura frumos făcută, îşi promise că ea avea să plătească pentru asta. Urma să plătească scump. Şi asta curând.
Uitând complet de ambasador în momentul în care încheie convorbirea cu el, Grace îşi ridică privirea spre Seth.

- Bună, frumosule.
El nu îi răspunse, ci se uită la flori, apoi la felicitarea pe care ea o aruncase indiferentă lângă ei.

- O altă cucerire?
- Aşa pare. Ea sesiză răceala din tonul lui şi nu fu si' gură dacă să se simtă flatată sau iritată. Alese o cu totul altă abordare şi spuse mieros: Ambasadorul era interesat de o seară la operă şi... Nu are importanţă.
Puseul de gelozie îl înfurie. Era o senzaţie nouă, pe care o detesta. îl făcea să se simtă neajutorat, îl făcea să-şi dorească să o tragă de păr, afară spre maşina lui, să o ducă cu forţa şi să o închidă într-un loc unde numai el o putea vedea, atinge şi gusta.
Dar, mai mult, îi era frică, pentru ea. Simţea până în măduva oaselor un sentiment de pericol.
-Se pare că ambasadorul... şi tu vă mişcaţi rapid.
Nu, îşi dădu ea seama, începea să-l cuprindă un acces de furie. Nu avea cum să-l oprească. Se îndepărtă de lângă masă, zâmbetul ei fiind o provocare glacială.
- Eu fac ceea ce doresc. Ar trebui să ştii asta.
- Da. El îşi vârî mâinile în buzunare pentru a le ţine departe de ea. Ar trebui. Ştiu.
Zdrobită, ea îşi mişcă uşor capul şi privi direct în ochii aceia albaştri.
-Ce sunt acum, domnule locotenent? Destrăbălată sau zeiţa? Prinţesa de fildeş de pe piedestal sau uşura-tica? Am fost de toate - depinde doar de bărbat şi de felul în care el alege să privească lucrurile.
-Mă uit acum la tine, spuse el calm, şi nu ştiu ce văd.
-Anunţă-mă când te hotărăşti. Ea începu să îl oco-lească, dar se opri când el o luă de braţ. Nu mă forţa.
Făcu o mişcare din cap, astfel încât părul i se clătină, aşezându-i-se pe umeri.
-Aş putea spune acelaşi lucru, Grace.
Ea inspiră o dată intens, adânc şi-i împinse mâna la o parte.
-Dacă te interesează, i-am transmis ambasadorului regretele mele ^i i-am spus că sunt implicată într-o relaţie cu cineva. îi aruncă un zâmbet glacial şi porni

cu pas legănat înspre scări. Asta, se pare, a fost gre-şeala mea.

El se încruntă în urma ei şi se gândi să urce repede scările unei case care nu era a lui şi să termine con-fruntarea - într-un fel sau altul. îngrozit, îşi prinse şaua nasului între degetul mare şi cel arătător şi încercă să îşi alunge durerea de cap care îl chinuia.
Avusese o zi istovitoare care se încheiase la zece ore lungi după ce începuse, cu el holbându-se la setul de fotografii de pe panou. Fotografii ale celor morţi, care parcă îl implorau să găsească legătura.
Şi era deja furios pe el însuşi deoarece începuse să caute date despre Gregor DeVane. Nu era sigur dacă făcuse acest lucru datorită bănuielilor lui ca poliţist sau instinctului teritorial caracteristic unui bărbat. Ori din cauza viselor. Era o întrebare — şi un conflict — căreia nu fusese nevoit să-i facă faţă până atunci.
Dar un răspuns era limpede precum cristalul. Fuse-se impertinent cu Grace. încă stătea în picioare lângă masa de pe hol, încruntându-se la trepte şi cântărind opţiunile, când veni Cade din spatele casei.
- Buchanan. Foarte surprins să-l vadă pe locotenentul de la Omucideri stând pe holul lui şi încruntându-se, Cade se opri şi îşi scărpină falca. Ah, nu am ştiut că eşti aici.
Nu avea nici un motiv să fie acolo, îşi reaminti Seth.
- îmi cer scuze. Grace m-a lăsat să intru.
- Oh. După o clipă, Cade identifică sursa arşiţei care persista în aer. Oh, spuse el, din nou, şi, cu înţelepciune, îşi controlă un rânjet răutăcios. Bine. Te pot ajuta în vreun fel?
-Nu. Eu tocmai plecam.
- V-aţi certat?
Seth întoarse capul şi întâlni privirea evident amuzată a lui Cade.
- Poftim?
-M-am dat şi eu cu presupusul. Ce-ai făcut de a-i enervat-o?
Deşi Seth nu răspunse, Cade observă că privirea lui se îndreptă brusc spre trandafiri. Oh, da. Bănuiesc că nu i-ai trimis tu, nu-i aşa? Dacă vreun tip

i-ar trimite lui Bailey trei duzini de trandafiri albi, pro-babil m-aş vedea nevoit să i-i îndes pe gât, unul câte unul.
Sclipirea aceea de apreciere care apăru scurt în ochii lui Seth îl făcu pe Cade să hotărască să-şi revizuiască atitudinea. S-ar putea să-l placă pe locotenentul Seth Buchanan, la urma urmei. Vrei o bere?
Invitaţia relaxată şi prietenoasă îl luă pe Seth prin surprindere.
- Eu... nu, eram pe punctul de a pleca.
-Vino afară, în spate. Eu şi Jack am deschis deja câ-teva sticle. Vom porni grătarul şi le vom arăta femeilor cum gătesc bărbaţii adevăraţi. Zâmbetul ştrengăresc al lui Cade deveni mai larg şi mai fermecător. In plus, dacă te încălzeşti cu vreo două beri, îţi va fi mai uşor să te căieşti. Te vei căi oricum, aşa că ai putea la fel de bine să te simţi confortabil.
Seth scoase un şuierat.
- De ce naiba nu?
Grace rămase cu încăpăţânare în camera ei timp de o oră. Auzea râsete, muzică şi loviturile de ciocan care lovea mingile de lemn în timpul unui joc entuziast de crochet. Ştia că maşina lui Seth era încă pe alee şi îşi promisese că nu avea să coboare decât după ce pleca el.
Dar se simţea ignorată şi flămândă. Deoarece deja se schimbase în pantaloni scurţi şi un tricou subţire din bumbac, se opri la oglindă doar cât să-şi împrospăteze rujul şi să se dea cu parfum. Doar pentru a-l face să sufere, îşi spuse ea, apoi coborî agale la parter şi ieşi în curtea interioară.
Fripturile fumegau pe grătar sub supravegherea lui Cade, care mânuia o furculiţă enormă. Bailey şi Jack se certau pentru meciul de crochet, iar M.J. stătea bosumflată la o masă de picnic în timp ce ciugulea nişte chipsuri.
-Jack m-a dat afară din joc, se plânse ea şi făcu semn cu berea. Eu încă sunt de părere că a trişat.
- De fiecare dată când pierzi, este din cauză că cineva a trişat, sublinie Grace în timp ce luă un chips.

Apoi privirea îi alunecă spre Seth. Observă că îşi scosese cravata şi sacoul. încă mai purta tocul de la armă. îşi imagină că asta era din cauza faptului că nu se simţea confortabil să-şi agaţe arma de creanga vreunui copac. Şi el avea o bere în mână şi urmărea jocul cu un interes evident.

- Eşti încă aici?

- Da. Băuse două beri, dar nu credea că asta avea să-l facă să se căiască. Am fost invitat la cină.

- Nu-i aşa că e convenabil pentru tine?

Grace observă cu coada ochiului ceea ce recunoscu a fi o carafă cu o mărgărită specială, cum ştia M.J. să facă, şi îşi turnă un pahar. Băutura era acrişoară, rece şi perfectă. Intr-un gest de respingere, ea merse să stea lângă grătar, pentru a da sfaturi nesolicitate.

- Ştiu ce fac, spuse Cade şi se puse în faţa lor ca să-şi apere teritoriul când li se alătură şi Seth. Am marinat personal acest kebab vegetarian. Du-te de aici şi lasă asta în grija unui bărbat.

- Eu doar mă întrebam dacă preferi ciupercile înnegrite.

Cade îi aruncă o privire distrugătoare.

-Ia-o de pe capul meu, Seth. Un artist nu poate lucra în timp ce criticii îi suflă în ceafă şi se iau de ciupercile lui.

- Hai să mergem acolo.

Seth o luă de cot şi se aşteptă ca ea să se smucească. O ţinu strâns şi o îndreptă cu forţa spre grădina de trandafiri.

- Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse Grace cu furie.

-Tu nu trebuie să vorbeşti. Voi vorbi eu.

Dar îi luă un minut. Scuzele nu-i veneau uşor unui bărbat care îşi făcuse o obişnuinţă din a nu comite greşeli.

- îmi cer scuze. Am reacţionat exagerat.

Ea nu spuse nimic - pur şi simplu stătea cu braţele încrucişate şi aştepta.

-Vrei mai multe? El încuviinţă din cap şi nu se de-ranja să ofteze. Am fost gelos, o reacţie^ atipică pentru mine, şi am reacţionat cum nu trebuie. îmi cer scuze.

Grace clătină din cap.

-Asta e cea mai jalnică scuză pe care am primit-o vreodată. Nu cuvintele, Seth, ci felul în care le-ai spus. Dar e în regulă, le voi accepta în aceeaşi manieră în care au fost oferite.
- Ce vrei de la mine? întrebă el, suficient de enervat cât să-şi ridice vocea şi să o prindă de braţe. Ce naiba vrei?
-Asta. îşi dădu capul pe spate. Doar asta. Puţină emoţie, puţină pasiune. Poţi să-ţi iei scuzele rigide şi să ţi le îndeşi undeva, la fel cum poţi să-ţi îndeşi şi scena aia rece, voită şi lipsită de trăire pe care ai făcut-o, legată de flori. Controlul acela detaşat nu merge cu mine. Dacă simţi ceva - orice naiba ar fi -, atunci spune-mi şi mie.
Ea inspiră adânc, uluită, când el o smuci lângă el şi o sărută cu pasiune, furie şi dorinţă. Se răsuci o dată, dar fu trasă cu asprime înapoi. Rămase apoi fără putere, pârjolită şi zguduită când el se retrase.
-Atât e suficient pentru tine? O ridică pe vârful pi-cioarelor, ţinând-o strâns cu mâinile. Privirea lui nu era acum lipsită de pasiune, nici glacială, ci clocotitoare. Umană. E suficientă emoţie, suficientă pasiune? Nu-mi place să pierd controlul. Nu-ţi poţi permite să-ţi pierzi stăpânirea de sine la locul de muncă.
Respiraţia ei deveni mai grea. Iar inima îi zbura.
- Aici nu eşti la locul de muncă.
rNu, dar ar fi trebuit să fiu.
îşi dorea ca el să mai slăbească strânsoarea.
-Tu ar fi trebuit să fii parte din munca mea. Nu mi te pot scoate din minte. La naiba, Grace! Nu te pot scoate.
Ea îi puse mâna pe obraz şi-i simţi muşchii feţei încordându-se.
- E la fel şi pentru mine. Poate că singura diferenţă este că eu vreau ca lucrurile să fie aşa.
„Pentru cât timp?“ se întrebă el, dar nu spuse cu voce tare.
-Vino acasă cu mine.
-Mi-ar plăcea foarte mult. Ea zâmbi şi-şi trecu de-getele prin părul lui. Dar cred că am face mai bine

să rămânem la cină, cel puţin. Altfel, i-am frânge inima lui Cade.

- După cină, atunci. Seth descoperi că nu era deloc dificil să-i aducă mâinile în dreptul buzelor lui, să stăruie asupra lor, apoi să se uite în ochii ei. îmi cer scuze. Dar, Grace...?
-Da?
- Dacă DeVane te sună din nou sau îţi trimite flori? Buzele ei zvâcniră.
-Da?
-Va trebui să îl ucid.
Cu un râset plin de încântare, ea se aruncă cu braţele în jurul gâtului lui Seth.
- Aşa mai merge.
-Ne-am simţit bine. Cu un oftat de mulţumire, Grace se trânti pe scaunul din maşina lui Seth şi privi luna care strălucea pe cer. îmi place să îi văd pe toţi patru împreună. Dar e ciudat. E ca şi cum aş fi clipit, şi toată lumea a făcut acest pas uriaş, colosal, în faţă.
- Roşu, verde.
Confuză, Grace întoarse capul să se uite la el.
-Ce?
-Jocul... jocul acela pentru copii? Ştii, unul dintre copii trebuie să spună „Verde“ şi să se întoarcă cu spa-tele. Toată lumea poate merge în faţă, dar apoi el spune „Roşu“ şi se întoarce. Dacă vede pe cineva că mişcă, acea persoană trebuie să se întoarcă de unde a pornit.
Când ea râse derutată, fu rândul lui să se uite ciudat.
-Tu nu ai jucat asemenea jocuri când ai fost copil?
-Nu. Mie mi s-au dat lecţii adecvate, mi s-au ţinut prelegeri despre etichetă şi am fost instruită să fac plim-bări zilnice, sprintene, pentru a-mi menţine condiţia fizică. Câteodată alergam, spuse ea încet, aducându-şi aminte. Rapid şi cu forţă, până când inima îmi bătea cu putere în piept. Dar bănuiesc că a trebuit mereu să mă întorc de unde am plecat. Enervată pe ea însăşi, ridică din umeri. Dumnezeule, nu-i aşa că a sunat patetic? Nu a fost, serios. A fost doar foarte organizat. îşi dădu

'frfora (Roderts
părul pe spate şi-i zâmbi. Deci, ce jocuri mai juca tână-rul Seth Buchanan?

- Cele obişnuite. Oare ea nu-şi dădea seama că lui i se sfâşia inima auzind acea melancolie din vocea ei, apoi observând acea ridicare din umeri, rapidă şi indiferentă? Nu ai avut prieteni?
-Ba da, bineînţeles. Apoi îşi feri privirea. Nu. Nu contează. Ii am acum. Cei mai buni prieteni.
-Voi sunteţi apropiaţi? întrebă ea.
-Suntem o familie, spuse el cu simplitate, apoi se gândi la familia ei şi îşi aduse aminte că asemenea lucruri nu erau neînsemnate. Erau chiar preţioase. Da, suntem apropiaţi. El era cel mai mare, se gândi ea. Probabil luase în serios rolul de frate mai mare şi, când murise tatăl lui, preluase şi responsabilităţile lui ca bărbat în casă cu aceeaşi seriozitate. Atunci nu era de mirare că autoritatea, responsabilitatea, datoria făceau parte, firesc, din fiinţa lui. Se gândi la arma pe care o purta şi atinse cu vârful unui deget breteaua^ din piele.
-Vreodată ai... îşi ridică privirea spre el. Ai fost nevoit vreodată să...?
- Da. Dar încă mă pot privi în ochi dimineaţa.
Ea acceptă răspunsul acesta fără a mai pune alte întrebări. Dar subiectul următor fu mai dificil.
-Ai o cicatrice, chiar aici. îşi aminti perfect de ea când îl atinse cu degetul chiar sub umărul drept. Ai fost împuşcat?
- Acum cinci ani. Se întâmplă. Nu avea sens să redea detaliile. Percheziţia care decursese prost, strigătele şi vibraţia electrizantă a terorii. Insulta glonţului şi durerea intensă, şocantă. Cea mai mare parte din munca de poliţist presupune rutină - acte, plictiseală, reiterare.
- Dar nu toată.
- Nu, nu toată. Seth îşi dorea să o vadă din nou zâmbind, să prelungească ceea ce evoluase într-un interludiu dulce şi intim în maşină, pe întuneric. Doar conversaţie, fără fierbinţeala sexului. Ai un tatuaj pe posteriorul tău incredibil de perfect.
Ea râse şi îşi dădu părul pe spate.

- M-am gândit că nu ai observat.

-Am observat. De ce ai un tatuaj cu un cal înaripat pe fund, Grace?
-A fost un impuls de moment, unul dintre lucrurile acelea nebuneşti pe care le fac fetele — şi pe care le-am convins şi pe M.J. şi pe Bailey să îl facă.
-Au şi ele cai înaripaţi pe...?
- Nu, iar ceea ce are fiecare este micul lor secret. Eu am vrut calul înaripat pentru că îmi inspira libertate. Nu ai cum să-l prinzi dacă nu vrea să fie prins. Ea ridică o mână în dreptul feţei lui şi-şi schimbă subtil starea. Eu nu am vrut niciodată să fiu prinsă. Până acum.
Seth aproape că o credea. Lăsându-şi capul în jos, îi întâlni buzele şi lăsă sărutul să îi facă să-şi piardă controlul. Fu liniştit, fără presiune. întâlnirea înceată a limbilor, schimbarea lentă de unghiuri şi adâncimi. Sorbituri fine. Muşcături uşoare.
Corpul ei se mişca fluid, mâinile ei alunecând în sus pe pieptul lui pentru a se prinde la ceafa lui. Un murmur răsună în gâtul ei.
- A trecut mult timp de când m-am sărutat cu cineva pe scaunul din faţă al unei maşini.
El îi împinse părul la o parte, astfel încât gura lui să găsească acea curbă dulce, sensibilă dintre gât şi umăr.
- Vrei să încercăm pe bancheta din spate?
Râsul ei fu profund şi plin de încântare.
- Categoric.
Dorinţa îl cuprinse pe neaşteptate, i se strecură în sânge pentru a-l înjunghia în inimă.
- Mergem înăuntru.
Respiraţia ei fu puţin nesigură când se lăsă pe spate şi râse răutăcios în lumina strălucitoare a lunii.
- Fricosule!
El miji ochii, şi zâmbetul îi deveni mai larg.
- Există un pat cât se poate de bun în casă.
Ea scoase un sunet uşor ca un cloncănit, apoi, chicotind, îşi frecă buzele de ale lui.
-Hai să ne prefacem, şopti ea, împingându-se cu trupul spre al lui, strecurându-se lângă el, că suntem

pe un drum întunecat, părăsit şi că mi-ai spus că s-a defectat maşina.
El îi rosti numele, un sunet exasperat în dreptul buzelor ei ispititoare. Era încă o provocare pentru ea.
-Mă prefac că te cred, pentru că vreau să rămân, vreau ca tu... să mă convingi. Tu vei spune că vrei doar să mă atingi, iar eu mă voi preface că te voi crede. Ea îi luă mâna, i-o puse pe un sân şi simţi fiorul brusc când degetele lui se curbară pe pielea ei. Cu toate că ştiu că nu vrei doar atât. Nu e tot ceea ce vrei, nu-i aşa, Seth?
Ceea ce el voia era acea alunecare misterioasă, lune-coasă şi uşoară în interiorul ei. Mâinile lui se mişcară sub cămaşa ei şi-i găsiră trupul.
- N-o s-o facem pe bancheta din spate, o avertiză el.
Ea doar râse.
Seth nu era sigur dacă se simţea mulţumit sau uluit de propriul lui comportament când deschise în cele din urmă uşa de la intrare. Fusese oare atât de excitat în adolescenţă? Atât de ridicol de nesăbuit? Sau doar Grace era cea care făcea o aventură dintr-o partidă înflă-cărată de amor pe aleea din faţa casei?
Ea păşi înăuntru, îşi ridică părul de pe gât, apoi îl lăsă să cadă cu un gest care făcu inima lui să înceteze a mai bate.
- Casa mea ar trebui să fie gata până mâine, poimâi-ne cel târziu. Va trebui să mergem acolo. Putem înota goi în piscină. E atât de cald afară acum.
- Eşti atât de frumoasă.
Grace se întoarse, surprinsă de amestecul de resenti-ment şi de dorinţă din vocea lui. El stătea chiar dincolo de pragul uşii, ca şi cum s-ar fi pregătit să se întoarcă din clipă în clipă şi să o lase singură.
- E o armă periculoasă. Letală.
Ea încercă să zâmbească.
- Arestează-mă!
-Ţie nu-ţi place să ţi se spună. Scoase un râset slab. Nu-ţi place să ţi se spună că eşti frumoasă.
- Nu am făcut nimic să merit felul în care arat.

El îşi dădu seama că o spusese ca şi cum frumuseţea ar fi mai mult un blestem decât un dar. Şi în acel mo- ment simţi că atingea un nou nivel de înţelegere. Făcu un pas înainte, îi cuprinse faţa cu mâinile şi o privi profund şi îndelung.

- Ei, poate ochii tăi sunt puţin prea apropiaţi.

Râsetul ei brusc veni ca o surpriză.

- Nu sunt.

-Şi gura ta... cred că este puţintel descentrată. Stai să verific. O măsură cu propria gură, stăruind asupra ei când buzele lui Grace se arcuiră. Da, doar vag, dar chiar te induce puţin în eroare, acum că mă uit cu atenţie. Şi să vedem. îi întoarse capul pe ambele părţi şi se opri să se gândească. Da. Profilul tău din stânga nu-i cel mai reuşit. Ţi se face bărbie dublă aici?

Ea îl plesni şi-i dădu mâna la o parte, ezitând dacă să se simtă insultată sau amuzată.

- Cu siguranţă nu.

- Chiar ar trebui să verific şi asta. Nu ştiu dacă vreau să duc relaţia asta mai departe dacă tu începi să ai bărbie dublă.

O prinse, trăgându-i uşor capul pe spate, astfel încât putu să-i muşte în voie partea de sub maxilar. Ea chi-coti - un sunet tineresc, prostesc - şi se agită să scape.

- Opreşte-te, prostule!

Scoase un ţipăt ascuţit când el o luă pe sus, ţinând-o în braţe.

-Apropo, nici uşoară nu eşti.

Crace îşi îngustă privirea.

- Bine, poliţistule, până aici. Eu plec.

Era o încântate să-l urmărească râzând şmechereşte - acea licărire bruscă de umor băieţesc.

-Am uitat să-ţi spun, zise el în timp ce se îndreptă spre scări. Maşina mea e stricată. Am rămas fără benzi-nă. Pisica mi-a mâncat tema. Am de gând să pun mâna pe tine.

Urcase deja două trepte, când sună telefonul.

- La naiba! Cu mintea în altă parte, îi sărută o sprânceană. Trebuie să răspund.

- Nu e nici o problemă. O să-mi aduc aminte unde ai rămas.
Deşi o aşeză jos, ei nu-i veni să creadă că picioarele ei atinseră podeaua. Dragostea era un amortizor plăcut. Dar zâmbetul ei păli când văzu cum lui i se schimbă expresia. Dintr-odată chipul îi era din nou imperturbabil, de nepătruns. înţelese în timp ce se îndreptă spre partea cealaltă a camerei, înspre el, că trecuse imperceptibil de la bărbat la poliţist.
- Unde? Vocea lui fu din nou rece, controlată. E securizat locul faptei? înjură încet, abia şoptit. Securizaţi zona. Vin imediat.
Când închise, se uită în treacăt înspre ea, cu o expre-sie de concentrare.
- îmi pare atât de rău, Grace, trebuie să plec.
Ea îşi umezi buzele.
- E grav?
- Trebuie să plec, repetă el. Voi suna după o maşină de poliţie, să te ducă înapoi acasă la Cade.
-Nu te pot aştepta aici?
- Nu ştiu cât durează.
-Nu contează. îi întinse mâna, dar nu era sigură că putea ajunge la el. Aş vrea să aştept. Vreau să te aştept.
Nici o femeie nu făcuse acest lucru vreodată. Gândul acela îi trecu repede prin minte, distrăgându-i atenţia.
-Dacă te plictiseşti de aşteptat, sună la secţie. Voi lăsa vorbă ca un echipaj să te conducă acasă dacă suni.
- în regulă.
Dar ea nu avea de gând să sune. Voia să aştepte.
- Seth. Se apropie de el şi îi atinse buzele cu ale ei. Ne vedem când te întorci.
capitolul 9
Rămasă singură, Grace porni telefonul şi se aşeză confortabil pe canapea. Cinci minute mai târziu, era în picioare şi hoinărea prin casă.
Lui Seth nu-i plăceau mărunţişurile, îşi dădu ea sea-ma. Probabil se gândea că nu fac altceva decât să adune

praf. Nu avea plante, nici animale de companie. Mo-bilierul din living era simplu, masculin şi de bună calitate. Canapeaua era confortabilă, de dimensiuni generoase, într-o nuanţă intensă de verde-închis. Ea ar fi înfrumuseţat-o cu perne. In nuanţe de vişiniu, bleuma-rin şi arămiu. Măsuţa de cafea avea formă pătrată, din stejar masiv, foarte bine lustruită şi fără fir de praf pe ea. Grace se gândi că avea o menajeră care venea săptă-mânal. Pur şi simplu nu şi-l putea imagina pe Seth cu o cârpă de praf în mână.
Era o bibliotecă sub geamul lateral, şi, ghemuindu-se, ea analiză în detaliu titlurile. Fu încântată să descopere că amândoi citiseră cam aceleaşi cărţi. Era chiar şi o carte de grădinărit pe care ea însăşi o studiase. In ipostaza asta şi-l putea imagina, conchise ea. Da, şi-l putea imagina pe Seth lucrând afară, în curte, săpând, plantând ceva care să dureze.
Erau şi obiecte de artă în această încăpere. Ea se apropie mai mult, sigură că portretele în acuarelă grupate pe perete erau opera aceluiaşi artist care realizase peisajul urban şi scena rurală din dormitorul lui. Ea căută mai întâi semnătura, şi găsi numele de Marilyn Buchanan scris cu bucle în colţul de jos.
„Soră, mamă, verişoară?“ se întrebă ea. Cineva iubit şi care îl iubise. îşi mută privirea şi studie prima pictură. Tatăl lui Seth, îşi dădu seama Grace, cu un şoc. Trebuia să fie. Asemănarea era acolo, în ochi - clari, intenşi, cafenii. Maxilarul pătrăţos, ca sculptat cu dalta. Artistul văzuse putere, o undă de tristeţe şi onoare. O notă de umor în jurul gurii şi o mândrie înnăscută în felul în care îşi ţinea capul. Toate erau evidente la profilul acela văzut doar trei sferturi, în care subiectul privea în gol la ceva ce numai el putea vedea.
Următorul portret înfăţişa o femeie, probabil pe la vreo patruzeci de ani. Avea un chip frumos, dar artistul nu ascunsese ridurile uşoare şi revelatoare care-i indi-cau vârsta, nuanţele de gri din întuneric, părul ondulat. Ochii căprui-verzui priveau drept în faţă, cu umor şi răbdare. Iar aceea era gura lui Seth, se gândi Grace, zâmbind uşor.

Mama lui, trase ea concluzia. Cât de multă putere se găsea în ochii aceia liniştiţi? De cât de multă era nevoie ca să reziste şi să accepte când toţi cei pe care îi iubeai se confruntau zilnic cu pericolul? De oricâtă putere ar fi fost nevoie, această femeie o avea.
Mai era un bărbat, tânăr, la vreo douăzeci de ani, cu un râs forţat, încrezut şi cu o privire de aventurier în ochii cu nuanţe mai întunecate decât ale ochilor lui Seth. Atrăgător, sexy, cu o claie întunecată de păr căzân- du-i neglijent pe frunte. Fratele lui, cu siguranţă.
Ultimul portret era al unei femei cu păr brunet, până la umeri, ochii căprui vioi, gura curbată intr-un început de zâmbet. Drăgălaşă, cu mai mult din seriozitatea lui Seth decât avea tânărul. Era sora lui.
Grace se întrebă dacă urma să îi întâlnească vreodată sau dacă avea să îi ştie doar prin intermediul acestor portrete. Seth urma să o ducă pe femeia pe care o iubea să le-o prezinte, se gândi ea, şi lăsă fiorul de durere scurtă să o străbată. El avea să-şi dorească - să simtă nevoia - să o ducă acasă la mama lui, să vadă cum reacţiona şi cum se integra în familie.
Era o uşă pe care el urma să fie nevoit să o deschidă de ambele părţi în semn de bun venit. Nu doar pentru că aşa cerea tradiţia, îşi dădu ea seama, ci pentru că era important pentru el. Dar o iubită? Nu, se împăcă ea cu gândul. Nu era necesar să-şi prezinte iubita familiei. El nu dusese niciodată vreo femeie cu care pur şi simplu făcea sex să o cunoască pe mama lui, acasă.
Grace închise ochii o clipă. „Nu îţi mai plânge de milă“, îşi ordonă ea brusc. „Nu poţi avea tot ce vrei sau tot ce ai nevoie, aşa că profită din plin de ceea ce ai.“
Deschise din nou ochii şi mai analiză o dată portre-tele. „Feţe frumoase", se gândi ea. O familie bună. Dar unde era portretul lui Seth? Trebuia să fie unul. Ce văzuse artista? îl pictase cu privirea aceea glacială de poliţist, cu zâmbetul acela surprinzător de frumos, cu strălucirea aceea mult prea rară a acelui zâmbet ştrengăresc?
Hotărâtă să afle, lăsă televizorul să meargă şi începu căutarea. în următoarele douăzeci de minute, desco-peri că Seth era ordonat, avea un telefon şi un carneţel

de notiţe în fiecare cameră, folosea al doilea dormitor ca o combinaţie între cameră de oaspeţi şi birou, transfor-mase al treilea dormitor, micuţ, într-o mică sală de sport şi îi plăceau culorile puternice şi scaunele confortabile.
Mai găsi şi alte tablouri, dar nici un portret de bărbat. Se învârti prin camera de oaspeţi, curioasă că aici, şi numai aici, Seth îşi permisese puţină fantezie. Nişte rafturi încastrate găzduiau o colecţie de figurine - unele sculptate în lemn, altele în piatră. Dragoni, grifoni, vrăjitori, unicorni, centauri. Şi un singur cal înaripat de alabastru, surprins în zbor la miezul nopţii.
Aici picturile reflectau magia - un peisaj ceţos în care un castel cu turnuri se înălţa argintiu pe un cer palid, trandafiriu, un lac presărat cu umbre din care se adăpa o singură căprioară albă. Erau cărţi despre regele Arthur, cu legende irlandeze, cu zeii din Olimp şi cu cei care domniseră peste Roma. Şi acolo, pe micul birou din lemn de cireş, era un glob de cristal albastru şi o carte despre Mithra, zeul luminii.
Vederea acestora o făcu să tremure şi să se strângă singură în braţe. Alesese oare cartea din cauza crimei? Sau o avusese deja aici? Atinse cu o mână volumul subţire şi fu convinsă că a doua variantă era cea corectă.
încă o legătură între ei, îşi dădu ea seama, o legătură creată înainte chiar ca ei să se fi cunoscut. Nu îi fu greu să accepte lucrul acesta, ba chiar se simţi recunoscătoare. Dar se întrebă dacă şi el simţea la fel.
Coborî la parter, simţindu-se straniu de acasă după turul pe care şi-l oferise. Zâmbi când văzu în chiuvetă ceştile lor de cafea din dimineaţa aceea - un strop de intimitate. Găsi o sticlă de vin în frigider, îşi turnă un pahar şi îl luă cu ea în living.
Se întoarse în bibliotecă, gândindu-se să se aşeze co-mod pe canapea cu televizorul şi o carte drept companie pentru a face timpul să treacă. Şi dintr-odată fu străbătută de un fior - atât de rapid, atât de intens, vinul i se urcă la cap. Se trezi că priveşte lung pe fereastră, cu răsuflarea întretăiată, ţinându-se strâns cu o mână de marginea bibliotecii.

„Cineva mă urmăreşte.“ îi răsuna în minte o voce înspăimântată, în şoaptă, o voce care ar fi putut fi a ei. „Cineva mă urmăreşte." Dar nu văzu nimic altceva decât întunericul, strălucirea dată de lumina lunii, casa liniştită de peste drum.
„încetează , îşi ordonă ea sieşi. „Nu e nimeni acolo. Nu e nimic acolo. Dar îşi îndreptă spatele şi trase per-delele. Mâinile îi tremurau. Sorbi din vin şi încercă să râdă de ea. Buletinul de ştiri de la televizor o făcu să se întoarcă încet. O familie cu patru membri din apropiere, din Bethesda, fusese ucisă. Acum ştia unde plecase Seth. Şi îşi putea imagina cu ce avea de-a face.
Era singură. DeVane stătea în camera lui cu comori, mângâind o statuie de fildeş a zeiţei Venus. Ajunsese să se gândească la ea ca la Grace. Pe măsură ce obsesia lui îl măcina şi căpăta proporţii, îşi imagina că el şi Grace erau împreună, nemuritori de-a lungul timpului. Ea avea să fie posesia lui cea mai de preţ. Zeiţa lui. Şi cele Trei Stele aveau să-i completeze colecţia de obiecte nepreţuite. Desigur, urma să o pedepsească mai întâi. El ştia ce trebuia făcut, ce avea să conteze cel mai mult pentru ea. Şi celelalte două femei nu erau fără nici o vină - ele îi complicaseră planurile, îl făcuseră să dea greş. Ele aveau să moară, desigur. După ce el punea mâna pe Stele şi pe Grace, ele aveau să moară. Şi moartea lor urma să fie pedeapsa ei.
Acum ea era singură. Ar fi atât de uşor să o ia acum. Să o aducă aici. Ei i-ar fi frică, la început. îşi dorea ca ei să-i fie frică. Era parte din pedeapsa ei. în cele din urmă, avea să o curteze, să o cucerească. Să o posede. Urmau să aibă,Ja urma urmei, mai multe vieţi pentru a fi împreună. Intr-una dintre ele avea s-o ducă înapoi la Terresa. Avea să o facă regină. Un zeu nu s-ar putea mulţumi decât cu o regină.
„Ia-o în seara asta.“ Vocea care vorbea în fiecare zi mai tare şi mai tare în capul lui îl tachina. Nu putea avea încredere în ea. DeVane îşi calmă respiraţia şi închise ochii. Nu avea de gând să se lase zorit. Fiecare detaliu trebuia

să fie pus la punct. Grace urma să vină la el când avea să se simtă el pregătit. Şi avea să îi aducă Stelele.
Seth dădu pe gât o ultimă ceaşcă de cafea mâloasă şi îşi masă ceafa, încercând să facă durerea să-i dispară. Stomacul lui era încă sensibil de la ceea ce văzuse în casa aceea îngrijită din suburbie. Ştia că civilii şi poliţiştii tineri credeau că veteranii deveneau imuni la efectele unei morţi violente - imaginile, mirosurile, risipa inutilă. Era o minciună. Nimeni nu se putea obişnui cu ceea ce văzuse el. Dacă ar putea, nu ar trebui să poarte o insignă. Legea trebuia să-şi păstreze sentimentul de dez-gust, de oroare faţă de crimă.
Ce determina un bărbat să ia viaţa propriilor copii, a femeii cu care îi făcuse şi apoi propria viaţă? Nu rămăsese nimeni în acel cămin îngrijit din suburbie care să răspundă la acea întrebare. Seth ştia că avea să-l bântuie.
îşi frecă faţa cu mâinile şi simţi nodurile de tensiune şi oboseală. îşi roti umerii o dată, de două ori, apoi se îndreptă de spate înainte de a trece prin încăperea comună către vestiar. Mick Marshakk era acolo, frecân- du-şi picioarele dureroase. Părul lui roşcat, sârmos, stătea ridicat ca un tufiş care avea nevoie de îngrijire, pe lângă o faţă brăzdată de oboseală. Ochii îi erau înceţoşaţi, gura tristă.
- Domnule locotenent.
îşi trase din nou ciorapii pe el.
-Nu trebuia să participi la aşa ceva, domnule detectiv.
- La naiba, am auzit focuri de armă din propriul living. îşi ridică un pantof, dar nu făcu apoi decât să-şi sprijine coatele pe genunchi. Două străzi distanţă. Iisu- se, copiii mei se jucau cu copiii ăia. Cum naiba le voi explica eu asta?
- Cât de bine îl cunoşteai pe tatăl lor?
- Nu l-am cunoscut, serios. E aşa cum se spune întotdeauna. Era un tip liniştit,, politicos, retras. Scoase un râset scurt, lipsit de umor. întotdeauna se spune aşa.
- Mulrooney preia cazul. îl poţi ajuta dacă vrei. Acum, du-te acasă şi dormi. Du-te şi sărută-ţi copiii.

- Da. Mick îşi trecu degetele prin păr. Ascultă, locotenente, am nişte informaţii despre tipul ăla, DeVane.
Seth simţi fiori pe şira spinării.
- Ceva interesant?
-Depinde ce te interesează. Are cincizeci şi doi de ani, nu a fost niciodată căsătorit, a moştenit o grămadă mare şi grasă de bani de la tatăl lui, inclusiv o plantaţie mare de vie pe acea insulă, Terresa. Cultivă măsline, creşte şi vite.
- Gentlemanul fermier?
-Oh, are el multe alte activităţi. Multe interese de afaceri, răspândite până la capătul lumii şi înapoi. Transport, comunicaţii, import-export. Multe degete în multe plăcinte care generează mult aluat. A fost făcut ambasador în SUA în urmă cu trei ani. Se pare că îi place aici. A cumpărat un loc elegant pe Foxhall Road, un conac mare, îi place să petreacă. Totuşi, oamenilor nu le place să vorbească despre el. Devin chiar agitaţi.
- Banii şi puterea fac ca unii oameni să devină agitaţi.
-Da. Nu am încă multe informaţii. Dar a existat o femeie cu aproximativ cinci ani în urmă. O cântăreaţă de operă. Destul de renumită, dacă eşti genul care merge la operă. Italiancă. Se pare că erau într-o relaţie destul de strânsă. Apoi ea a dispărut.
- A dispărut. Interesul în scădere al lui Seth îi reveni brusc. Cum?
- Tocmai asta e. A dispărut fără urmă. Poliţia italiană nu-şi dă seama ce s-a întâmplat. Avea o locuinţă în Milano, şi-a lăsat acolo toate lucrurile - haine, bijuterii şi alte lucruri. Ea cânta la opera de acolo, în mijlocul unei stagiuni, ştii? Nu a apărut la spectacol într-o seară. S-a dus la cumpărături în acea după-amiază şi şi-a trimis mai multe lucruri acasă. Dar ea nu s-a mai întors niciodată.
- S-au gândit la răpire?
- Da. Dar nu au primit nici un telefon de răscumpărare, nu a apărut nici un cadavru, nici o urmă de ea de aproape cinci ani. Avea... Mick făcu o grimasă, încer-când să-şi amintească. Avea treizeci de ani, se presupune că era

în formă maximă şi arăta bestial. A lăsat o mare avere în lire în conturile ei. E încă aici.

Steaua secretă
133

- DeVane a fost interogat?
- Da. Se pare că el era pe iahtul lui în Marea Ionică, desfătându-se sub razele soarelui şi bând ouzo, când s-a întâmplat totul. Erau şase invitaţi la bord cu el. Poliţistul italian cu care am vorbit - un mare fan al muzicii de operă, apropo - era de părere că DeVane nu părea atât de şocat sau de supărat cum ar fi fost de aşteptat. El a bănuit ceva, dar nu a putut face nimic să se lege. Totuşi, tipul a oferit o recompensă, cinci milioane de lire, pentru întoarcerea ei în siguranţă. Nimeni nu a pretins-o vreodată.

-Aş spune că ai aflat lucruri destul de interesante. Nu te opri din cercetări.

Şi, îşi propuse Seth, avea să înceapă el însuşi să facă cercetări.

- încă ceva. Mick îşi flexă gâtul într-o parte şi în alta. Iar mie mi s-a părut şi chestia asta interesantă - tipul e colecţionar. Are câte puţin din toate - monede, timbre, bijuterii, obiecte de artă, antichităţi, statui. îl interesează de toate. Dar este faimos şi pentru că are o colecţie unică şi vastă de pietre preţioase - rivalizează cu cea de la Smithsonian.
- Lui DeVane îi plac pietrele.
- Oh, da. Şi fii atent. în urmă cu doi ani, mai mult sau mai puţin, a plătit trei milioane pentru un smarald. O piatră mare, desigur, dar preţul ei a crescut vertiginos deoarece se presupunea că e o piatră magică. însăşi ideea aceasta îl făcu pe Mick să strângă din buze. Se presupune că, ştii tu, Merlin a fabricat-o pentru Arthur. Mi se pare că o persoană care face o asemenea achiziţie este destul de interesat de trei pietre mari, albastre, de zeul ăla şi de chestiile alea cu nemurirea care se aud în legătură cu ele.
- Pariez că e.

Şi nu era ciudat, se gândi Seth, că numele lui DeVane nu fusese pe lista lui Bailey? Un colecţionar a cărui reşedinţă în SUA era la doar câţiva kilometri de Salvini, şi cu toate

acestea el nu făcuse niciodată afaceri cu ei? Nu, treaba asta era prea ciudată pentru a fi credibilă.

134
'J'/ora 'Roberts
-Adu-mi ce-ai când intri în tură, Mick. Aş vrea să vorbesc şi eu personal cu poliţistul acela italian. Sunt recunoscător pentru timpul pe care bai petrecut făcând treaba asta.
Mick clipi surprins. Seth nu uita niciodată să le mulţumească oamenilor lui pentru eforturile depuse, dar în general făcea asta mecanic. De data asta, îi mulţumise din tot sufletul, la un nivel personal.
-Sigur, n-a fost mare lucru. Dar ştii, locotenente, chiar dacă îl poţi lega cumva pe tipul acesta de caz, el va scăpa. Imunitate diplomatică. Nu-l putem atinge.
- Hai să-l prindem mai întâi, apoi vom vedea.
Seth aruncă o privire, distras, în momentul în care un dulap fu deschis brusc lângă ei de un poliţist venit să îşi înceapă tura.
- Du-te să te culci..., începu el şi se opri brusc.
_ Acolo, lipită pe interiorul dulapului, era Grace — tânără, veselă şi dezbrăcată. Avea capul dat pe spate şi zâmbetul acela incitant, iar încrederea ei feminină şi puterea insinuantă îi străluceau în ochi. Pielea ei era precum marmura lustruită, avea formele generoase şi era acoperită doar de acea revărsare de păr, aranjat cu pricepere cât să înnebunească un bărbat.
Mick îşi întoarse capul, văzu posterul şi tresări. Cade îl anunţase de relaţia locotenentului cu Grace, şi Mick nu se putea gândi decât că acel cineva - foarte posibil poliţistul care stătea acum în dreptul dulapului fluierând ca un idiot - avea să moară.
-Ah, locotenente..., începu Mick cu un gând curajos de a-şi salva tovarăşul.
Seth ridică doar mâna, îl întrerupse pe Mick şi se în-dreptă spre dulap. Poliţistul care îşi schimba cămaşa se uită în treacăt.
- Locotenente.
- Bradley, spuse Seth şi continuă să analizeze fotografia lucioasă.

- E altceva, nu-i aşa? Unul dintre băieţii din schimbul de zi a spus că a fost pe aici şi arăta la fel de bine în carne şi oase.
- Aşa a spus?

-Normal. Am scos astea d intr-o grămadă de reviste din garajul meu. Nu a fost în zadar.
- Bradley.
Mick şopti numele bărbatului şi îşi îngropă capul în palme. Tipul era deja distrus. Seth inspiră adânc şi rezistă impulsului de a rupe posterul în două.
-Femeile poliţist folosesc vestiarul acesta cu voi, Bradley. Nu se cuvine. „Unde era tatuajul?11 se gândi Seth ca prin ceaţă. „Câţi ani avea când a pozat pentru posterul acesta? Nouăsprezece, douăzeci?11 Găsiţi-vă un alt loc unde să vă atârnaţi arta.
- Da, domnule.
Seth se întoarse, apoi mai aruncă o ultimă privire peste umăr.
- Şi e mai bună în realitate. Mult mai bună.
-Bradley, spuse Mick în timp ce Seth ieşi cu paşi mari, tocmai ai evitat un glonţ pe cinste.
Se iveau zorii când Seth intră în casă. Procedase regulamentar în cazul din Bethesda, care urma să se închidă când rapoartele criminalistice şi autopsiile confirmau ceea ce el deja ştia. Un bărbat de treizeci şi şase de ani, care îşi ducea viaţa liniştită ca programator, se ridicase de pe canapeaua pe care stătea şi se uita la televizor, îşi încărcase revolverul şi pusese capăt la patru vieţi într-un interval de aproximativ zece minute.
Pentru această infracţiune, Seth nu putea face dreptate. Ar fi putut să plece acasă cu două ore mai devreme. Dar folosise diferenţa de fus orar pentru a da telefoane, a strânge date. încet, îşi forma o imagine despre Gregor DeVane.
Un bărbat cu o avere pentru care nu muncise nicio-dată. O persoană care se bucura de prestigiu şi de pute-re, care se învârtea în cercuri înalte şi nu avea familie.

„Nu-i nici o crimă în aşa ceva“, se gândi Seth în timp ce închise uşa de la intrare în urma lui. Nu era nici o fărădelege să trimiţi trandafiri albi unei femei frumoase. Sau să fii cândva implicat într-o relaţie cu o femeie care

dispăruse. Dar nu era interesant şi faptul că DeVane avusese o relaţie cu o altă femeie — o franţuzoaică, o prim-balerină de o mare frumuseţe care fusese considerată cea mai rafinată dansatoare a ultimului deceniu7 Şi care fusese găsită moartă din cauza unei supradoze de droguri, acasă la ea, în Paris.
Verdictul fusese sinucidere, deşi apropiaţii ei insis-taseră că nu consumase niciodată droguri. Fusese ex-traordinar de disciplinată în ceea ce privea corpul ei DeVane fusese interogat şi în această chestiune, dar numai formal. Cinase la Casa Albă chiar la ora la care tânăra balerină intrase în comă şi apoi murise. Totuşi Seth şi detectivul italian conveniră că era, într-adevăr o coincidenţă fascinantă.
„Un colecţionar", se gândi Seth, stingând lumina.
Un achizitor de lucruri frumoase şi de femei frumoase De asemenea, un bărbat care ar plăti dublul valorii unui smarald pentru a avea în posesie o legendă. Avea să vadă câte alte fire mai putea să lege, şi hotărî că urma să poarte o discuţie oficială cu ambasadorul.
Intră în living şi dădu să apese întrerupătorul din apropiere, dar o văzu pe Grace ghemuită pe canapea. j Presupusese că plecase acasă. Dar iat-o, strânsă ghem, protejată, pe canapeaua lui, dormind. „Ce naiba caută aici?" se întrebă Seth. „Te aşteaptă pe tine. Exact cum a spus că va face." Aşa cum nici o femeie nu îl aşteptase înainte. Aşa cum îşi dorise să nu-l aştepte nici o femeie.
Emoţia îi răsună puternic în piept, îi inundă inima. Dragostea asta iraţională îl distrugea, îşi dădu seama. Inima lui nu era în siguranţă aici, nici măcar nu mai era a lui. O voia înapoi, îşi dorea cu disperare să fie capabil să se răsucească pe călcâie, să o părăsească şi să se întoarcă înapoi la viaţa lui.
II îngrozea faptul că nu făcea acest lucru. Nu putea.

Era sigur că ea avea să se plictisească în curând, să-şi piardă interesul faţă de o relaţie pe care el o considera alimentată de-un impuls de moment şi de sex din partea ei. Oare ea avea să plece pur şi simplu sau avea să pună capăt relaţiei cu eleganţă? A doua variantă, hotărî el.

Aşa îi stătea ei în fire. Ea nu era, după cum îşi dorise el odată să creadă, dură, rece sau prevăzătoare. Avea o inimă foarte generoasă, dar el credea că avea şi o inimă nestatornică.
înaintând, se aplecă asupra ei, îi studie chipul. Avea o cută mică între sprâncene. îşi dădu seama că nu dor-mea liniştită. Ce vise o urmăreau? Ce griji o necăjeau? „Biata mică fată bogată", se gândi el. „Să tot alergi până când rămâi fără suflare şi să nu ai altă opţiune decât să o iei de la capăt."
îşi trecu un deget peste una din sprâncenele ei, mângâind-o, apoi îşi strecură braţele sub ea.
- Hai, iubito, şopti el, e timpul de culcare.
-Nu. Ea îl împinse, opunându-i-se. Lasă-mă!
Alte coşmaruri? îngrijorat, o strânse la piept.
- Sunt eu, Seth. E în reguîă. Te ţin în braţe.
-Mă urmăreşte. îşi întoarse faţa spre umărul lui. Afară. Peste tot. Mă urmăreşte.
-Şşşştt... Nu e nimeni.
O purtă spre scări, înţelegând acum de ce erau aprinse toate luminile din casă. îi fusese teamă să stea singură în întuneric. Şi, cu toate acestea, rămăsese.
-Nimeni nu-ţi va face rău, Grace. îţi promit.
-Seth, spuse ea din nou. îl atinse cu mâna pe obraz, apoi îşi atinse buzele. Pari atât de obosit.
- Putem inversa rolurile. Mă poţi căra tu pe mine.
îl cuprinse cu braţele şi îşi apăsă obrazul cald de el.
- Am auzit, la ştiri. Familia din Bethesda.
- Nu era necesar să mă aştepţi.
- Seth.
Se linişti şi îi întâlni privirea.
-Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el categoric. Nu întreba.

- Nu vrei să vorbeşti despre asta pentru că te tulbu-ră sau pentru că nu vrei să-ţi împărtăşeşti acele griji cu mine?
El o aşează lângă pat, se întoarse şi îşi scoase cămaşa.
- Sunt obosit, Grace. Trebuie să fiu înapoi peste câteva ore. Simt nevoia să dorm.

- E în regulă. Ea îşi frecă dosul palmei în dreptul inimii, unde o durea mai tare. Eu deja am dormit puţin. Merg la parter şi-mi chem un taxi.
El îşi agăţă cămaşa de spătarul unui scaun şi se aşează să-şi scoată pantofii.
- Dacă asta vrei.
-Nu e ceea ce vreau eu, dar pare ceea ce vrei tu.
Ea abia de ridică dintr-o sprânceană când el îşi azvârli pantoful în cealaltă parte a camerei. Apoi se uită fix la acesta ca şi cum ar fi sărit acolo de unul singur.
- Eu nu fac lucrurile aşa, spuse el printre dinţi. Eu nu fac niciodată lucrurile aşa.
- De ce nu? Pe mine mă ajută să mă simt mai bine.
Şi, pentru că arăta atât de obosit şi atât de derutat de propriul comportament, ea se calmă. Apropi- indu-se de el, începu să-i frământe muşchii încordaţi ai umerilor.
- Ştii de ce ai nevoie aici, locotenente? Se aplecă să-i sărute creştetul capului. In afară de mine, bineînţeles. Iţi trebuie o cadă cu jacuzzi, ceva în care să te poţi cufunda şi care va scoate toată tensiunea din corpul tău. Dar acum voi vedea ce pot face eu în privinţa asta.
Mâinile ei aveau un efect fantastic, calmându-i muşchii încordaţi ai umerilor.
- De ce?
-Asta este una dintre întrebările tale preferate, nu-i aşa? Hai, întinde-te, lasă-mă să lucrez cu stânca asta pe care tu o numeşti spatele tău.
- Pur şi simplu am nevoie de somn.
- Mda.
Preluând controlul, ea îl înghionti să se întindă pe spate şi se urcă în pat să stea în genunchi lângă el.
- Intoarce-te, frumosule.

- îmi place mai mult priveliştea asta. Reuşi să zâmbească slab şi se jucă puţin cu vârfurile şuviţelor ei. De ce nu vii aici? Sunt prea obosit să mă împotrivesc.
-Voi ţine cont de asta. Ea îl împinse. Intoarce-te, băiete.
Cu un geamăt, el se întoarse pe burtă, apoi scoase un al doilea geamăt când ea se puse călare deasupra lui,

şi mâinile acelea minunate începură să apese, să mân-gâie şi să frământe.
-Tu, cu firea ta, ai considera o şedinţă regulată de masaj un răsfăţ. Dar tocmai aici greşeşti. Grace apăsă cu podul palmelor şi frământă cu vârfurile degetelor. Dacă îi oferi corpului tău destindere, el va funcţiona mai bine pentru tine. Mie mi se face săptămânal un masaj la club. Ştefan ar putea face minuni pentru tine.
- Ştefan.
închise ochii şi încercă să nu se gândească la un alt bărbat punând mâinile pe ea.
- îmi imaginez.
- Este un profesionist, spuse ea sec. Iar soţia lui este un terapeut pediatru. E minunată cu copiii la spital.
Se gândi la copii, şi asta îl făcu să se îmbuneze. Asta şi mâinile ei cu efect liniştitor, vocea ei domoală. Lumina soarelui, de un roşu cald, se odihnea pe pleoapele lui închise, dar el încă vedea.
- Copiii erau în pat.
Mâinile ei rămaseră nemişcate o clipă. Apoi, respi-rând lung, liniştit, ea le mişcă din nou, în susul şi în jo-sul coloanei lui vertebrale, peste omoplaţi, până înspre gât. Şi aşteptă.
-Fata cea mai mică avea o păpuşă - una din aceea Raggedy Ann. Una veche. încă o ţinea în braţe. Erau postere cu personaje Disney peste tot pe pereţi. Toate acele basme şi finaîuri fericite. Aşa cum trebuie să stea lucrurile când eşti copil. Fata cea mare avea una dintre revistele acelea pentru adolescenţi lângă pat - din cele pe care le citesc fetele de zece ani pentru că abia aşteaptă să împlinească şaisprezece. Nu s-au mai trezit niciodată. Nu au ştiut că nici una dintre ele nu va împlini şaisprezece ani.

Ea nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Dar, aple- cându-se, îi atinse cu buzele partea din spate a umărului şi îl simţi cum răsuflă lung, epuizat.

- Te răscoleşte când e vorba despre copii. Nu cunosc un poliţist care poate face faţă la aşa ceva fără să i se întoarcă stomacul pe dos. Mama copiilor era pe scări. Părea să fi auzit împuşcăturile şi o pornise în fugă, sus,

la copii. După aceea, el s-a întors în living, s-a aşezat pe canapea şi şi-a luat adio de la viaţă.

Ea se ghemui lângă el, îl cuprinse cu amândouă bra-ţele de spate şi pur şi simplu îl ţinu strâns.

- încearcă să dormi, murmură ea.
- Rămâi. Te rog.
- Bine. Grace închise ochii şi ascultă cum respiraţia îi devenea tot mai profundă. Voi rămâne.

Dar el se trezi singur. Pe măsură ce i se risipea som-nul, se întreba dacă visase întâlnirea din zori. Şi, cu toa-te acestea, simţea mirosul ei - în aer, pe propria lui piele unde se ghemuise ea, aproape de el. Era încă întins pe diagonală pe pat şi îşi înclină încheietura mâinii să se uite la ceasul pe care uitase să şi-l scoată.

Indiferent de ceea ce se petrecea în interiorul lui, cea-sul lui intern era încă în bună stare de funcţionare. îşi acordă două minute în plus la duş să înlăture oboseala şi, în timp ce se bărbierea, îşi promise să nu facă nimic altceva decât să trândăvească în următoarea lui zi liberă, în timp ce îşi lega cravata, îşi imagină că nu avea să fie o altă zi fierbinte, umedă, ceţoasă.

Apoi înjură, îşi trecu degetele prin părul abia pieptă-nat, amintindu-şi că neglijase să-şi fixeze alarma de la ca-fetieră. Minutele de care era nevoie ca să fiarbă cafeaua nu doar că aveau să-l scoată din minţi, ci să-i mănânce şi din program.

Dar singurul lucru pe care refuza categoric să îl facă era să înceapă ziua cu otrava aia de se vindea la ma-gazinul poliţiştilor. Mintea lui era atât de concentrată la cafea, încât, atunci când parfumul ei adie asemenea chemării

unei sirene în timp ce cobora scările, crezu că era doar o iluzie.
Nu doar că vasul era plin de lichidul negru, nemai-pomenit de bogat în arome, dar Grace stătea la masa lui din bucătărie, citind ziarul de dimineaţă şi ronţăind un covrig. Părul îi era dat pe spate, şi părea că nu poartă nimic altceva în afară de o cămaşă de-a lui.

- Bună dimineaţa. îi zâmbi, apoi clătină din cap. Eşti uman? Cum poţi să araţi atât de oficial şi de intimidant după mai puţin de trei ore de somn?
- Practica. Am crezut că ai plecat.
- Ţi-am spus că voi rămâne. Cafeaua este fierbinte. Sper că nu te superi că m-am servit.
- Nu. Seth rămase exact unde era. Nu mă supăr.
- Dacă nu te superi, mai zăbovesc la cafea puţin înainte de a mă îmbrăca. O să mă duc acasă la Cade să mă schimb. Vreau să trec pe la spital mai târziu, în această dimineaţă, apoi merg acasă. Este timpul să fac asta. Echipa de la curăţenie ar trebui să termine până spre după-amiază, aşa că m-am gândit... îşi coborî vocea în timp ce el se uita în continuare ţintă Ia ea. Ce e?
Ea îi zâmbi nesigură şi-şi frecă nasul. Ţinându-şi privirea aţintită asupra ei, el luă telefonul de pe perete şi tastă un număr din memorie.
-Buchanan la telefon, spuse el. Lipsesc vreo două ore. îmi iau puţin timp liber. închise şi întinse mâna. Vino înapoi în pat. Te rog.
Ea se ridică şi îşi puse mâna într-a lui.
Când hainele fură împrăştiate neglijent pe podea, cearşafurile răscolite, jaluzelele trase ca să atenueze lumina soarelui, el o acoperi. Avea nevoie să o ţină în braţe, să o atingă, să se răsfeţe timp de o oră cu fluxul de emoţie pe care ea îl stârnise în el. Doar o oră - şi, cu toate acestea, nu se grăbi. în schimb, se pierdu în săruturi lente, profunde, îmbătătoare, care durară eoni, rătăci în mângâieri lungi, fine, care se prelungeau în eternitate. Ea era acolo pentru el. Pur şi simplu acolo. Deschisă,

generoasă, oferind o abundenţă aparent nesfârşită de căldură.
Grace oftă, tremurând, în timp ce el o mângâie con-ducând-o spre un răspuns imposibil de oprit, mişcân- du-se cu tandreţe deasupra ei, dând dovadă de o răbdare infinită. De fiecare dată când gurile lor se întâlneau, cu acea alunecare lentă a limbii, inima i se cutremura în piept. Se auziră sunetele delicate, alunecoase ale intimităţii, şoaptele liniştite ale îndrăgostiţilor transformându-se

încet în oftaturi şi gemete. Amândoi erau pierduţi, împotmoliţi în straturi groase de senzaţii, aerul din jurul lor precum un sirop, făcând mişcarea să încetinească şi plăcerea să dureze.
Ea rămase fără suflu în timp ce el aluneca leneş de-a lungul corpului ei cu mâinile şi cu gura, iar mâinile ei îl mângâiau pe spate, apoi pe umeri. Se deschise pentru el, arcuindu-se în semn de bun venit, apoi cutremurăm du-se când limba lui îi aduse o explozie lungă, vălurită. Şi, pentru că şi el avea nevoie de explozia de plăcere la fel de mult ca ea, îşi lăsă mâinile să-i cadă fără vlagă, îl lăsă să o ducă unde alegea el. Sângele îi clocotea în trup şi căldura aduse picături de pasiune trezită pe pielea ei. Mâinile lui alunecară abil peste pielea ca mătasea.
- Spune-mi că mă vrei.
El depuse fără grabă săruturi pe pieptul ei.
- Da. Ea îl prinse de şolduri, chemându-1. Te vreau.
-Spune-mi că ai nevoie de mine, zise el şi-şi trecu limba peste unul din sfârcuri.
-Da, răspunse ea şi icni când el supse din nou cu blândeţe. Am nevoie de tine.
„Spune-mi că mă iubeşti." Dar lucrul acesta i-l ceru doar în gând, în timp ce îşi apropie gura din nou de a ei şi se cufundă în acea promisiune umedă, dornică.
-Acum.
El îşi ţinu ochii deschişi şi aţintiţi asupra ei.
- Da. Ea se ridică să-i întâlnească privirea. Acum.
Seth alunecă în interiorul ei, umplând-o atât de în-cet, atât de dureros, încât amândoi se cutremurară. El îi observă

ochii înotând în lacrimi şi găsi nevoia de blândeţe mai puternică decât orice altceva. O sărută din nou, încet, şi se mişcă în interiorul ei câte o mişcare lentă o dată. Gingăşia actului făcu să-i scape o lacrimă, care se prelinse pe obrazul ei strălucitor. Buzele îi tremurau, şi-şi simţi muşchii contractându-se şi ţinându-l strâns.
-Nu închide ochii, şopti el şi-i sorbi lacrima de pe obraz. Vreau să-ţi văd expresia când te împlinesc.
Ea nu se putu opune. Blândeţea o dezgoli. Vederea i se înceţoşă de lacrimi şi albastrul ochilor ei se intensifică

până la culoarea miezului de noapte. Ea îi rosti numele, apoi îl murmură din nou cu gura lipită de a lui. Şi corpul ei vibră în timp ce următorul val lung, undu- ios o copleşi.
-Nu pot...
- Lasă-mă să te am. El căzu, căzu, căzu şi îşi îngropă faţa în părul ei. Lasă-mă să te am toată.
capitolul 10
La incubator, Grace legăna un copil. Fetiţa abia dacă era suficient de mare pentru a-i umple scobitura braţu-lui de la cot la încheietura mâinii, dar micuţa o privea neobosită cu ochii de un albastru intens ai unui nou-năs- cut. Gaura din inima ei fusese reparată, iar prognosticul era optimist.
-Vei fi bine, Carrie. Mama şi tatăl tău sunt atât de îngrijoraţi pentru tine, dar vei fi foarte bine.
Mângâie obrazul copilei şi se gândi - speră - că fetiţa avea să zâmbească puţin.
Grace fu tentată să-i cânte ca să o adoarmă, dar ştia că asistentele îşi dădeau ochii peste cap şi chicoteau ori de câte ori ea încerca să cânte un cântec de leagăn. Totuşi, copiii rareori îi criticau vocea afonă, desigur, aşa că ea pe jumătate cântă, pe jumătate murmură, până când ochii ca de bufniţă ai lui Carrie se închiseră uşor.
Chiar şi după ce fetiţa adormi, Grace continuă să o legene. Ştia că acum făcea asta pentru propria alinare. Oricine care legănase vreodată un copil înţelegea că lu-crul acesta liniştea deopotrivă adultul şi copilul. Şi aici, cu un copil moţăindu-i în braţe şi cu pleoapele tot mai grele, ea îşi putea recunoaşte cel mai adânc secret.

Tânjea să aibă copiii ei. îşi dorea să îi poarte în pân-tece, să simtă greutatea lor, mişcarea dinăuntru, să-i îm-pingă la viaţă cu acel ultim efort, să îi ţină la piept şi să-i simtă cum se hrănesc din trupul ei. Voia să îi plimbe când erau agitaţi, să le vegheze somnul. Să se ocupe de ei şi să îi vadă crescând, se gândi ea, închizând ochii în timp ce o legăna. Să aibă grijă de ei, să-i mângâie noaptea,

chiar să îi vadă şi cum fac primul pas dureros de lângă ea. Să fie mamă era ceea ce îşi dorea cel mai mult, asta era cea mai secretă dorinţă a ei.
Când începuse să lucreze prima dată cu secţia de pediatrie, se îngrijorase că făcea lucrul acesta pentru a-şi calma durerea chinuitoare din interiorul ei. Dar ştia că nu era adevărat. Prima dată când ţinuse în braţe un copil bolnav şi îl liniştise, înţelesese că angajamentul său presupunea mult mai mult.
Avea atât de multe de oferit, o abundenţă de dragoste care trebuia să fie oferită. Iar aici putea fi acceptată fără întrebări, fără a fi judecată. Aici, cel puţin, putea face ceva care merita osteneala, ceva care conta.
- Carrie contează, şopti ea, sărutând fruntea bebeluşului care dormea, înainte de a se ridica să o aşeze în pătuţ. Şi, într-o zi, curând, vei merge acasă, puternică şi sănătoasă. Nu-ţi vei aduce aminte că odată te-am legănat în somn când mama ta nu a putut fi aici. Dar eu îmi voţ aminti.
Ii zâmbi asistentei care intră şi se dădu un pas în spate.
- Pare mult mai bine.
-E o micuţă luptătoare rezistentă. Vă pricepeţi de minune la bebeluşi, domnişoară Fontaine.
Asistenta ridică fişa medicală şi începu să noteze.
-Voi încerca să vă ofer o oră sau cam atât peste vreo două zile. Şi mă veţi putea găsi acasă, din nou, dacă va fi nevoie.
-Oh?
Asistenta îşi ridică ochii şi privi curioasă peste rama ochelarilor. Crima din casa lui Grace şi investigaţia ulterioară fuseseră principalele subiecte de discuţie în spital.

-Sunteţi sigură că vă veţi simţi... confortabil acasă?
-Voi lua toate măsurile să mă simt confortabil.
Grace o mai privi încă o dată pe Carrie, apoi ieşi pe hol. îşi dădu seama că avea timp să se oprească pe la secţia de pediatrie şi să-i viziteze pe copiii mai mari. Apoi, putea să sune la birou la Seth şi să vadă dacă era interesat de o cină în doi acasă la ea. Când se întoarse, aproape că se lovi de DeVane.

-Gregor? îşi întipări un zâmbet pe faţă pentru a-şi masca bătaia bruscă, ciudată, a inimii. Ce surpriză! E cineva bolnav?
El o privi fix, fără să clipească.
- Bolnav?
„Ce nu e în regulă cu ochii lui?“ se întrebă ea, deoarece păreau atât de decoloraţi şi de lipsiţi de concentrare.
- Suntem intr-un spital, spuse ea, păstrându-şi zâmbetul pe faţă şi, vag preocupată, îl atinse cu mâna pe braţ. Eşti bine?
El se dădu înapoi, şocat. Pentru o clipă, mintea lui părea să rătăcească aiurea. Nu era în stare decât să se uite la ea, să o adulmece.
- Foarte bine, o asigură el, cu atenţia încă distrasă. Nici eu nu mă aşteptam să te văd. Bineînţeles, era o minciună, căci planificase întâlnirea cu meticulozitate. O luă de mână, se aplecă asupra ei şi îi sărută degetele. Este, bineînţeles, o plăcere să te văd, oriunde. Am trecut pe aici fiindcă prietenii noştri comuni mi-au stârnit interesul faţă de îngrijirea pe care o primesc copiii aici. Copiii şi bunăstarea lor reprezintă un interes deosebit al meu.
-Serios? Zâmbetul ei se încălzi pe dată. Şi al meu. Ai vrea să faci un tur rapid?
-Cu tine ca ghid, cum să nu vreau?! Se întoarse şi le făcu semn celor doi bărbaţi care stăteau nemişcaţi la câţiva paşi în spate. Gărzi de corp, îi spuse el lui Grace, vârându-i mâna în îndoitura braţului său şi mângâind-o. Tulburător de necesare în lumea de azi. Spune-mi, cum de sunt atât de norocos să te găsesc azi aici?

Aşa cum făcea de obicei Grace, ascunse adevărul şi îşi păstră intimitatea.
-Familia Fontaine a donat sume semnificative de bani îndeosebi pentru această secţie. îmi place să mă opresc din când în când să văd ce face spitalul cu banii. Ii aruncă o privire strălucitoare. Şi pur şi simplu nu ştii niciodată când poţi să dai peste un doctor frumos sau peste un ambasador.
Grace străbătu holurile spitalului, prezentându-i diferite secţii şi întrebându-se câţi bani ar putea scoate de la el, cu puţin timp şi cu farmec, pentru copii.

- Pediatria generală este la etajul de deasupra Având in vedere că această secţie găzduieşte maternitatea nu este de dorit să alerge copii pe coridoare în timp ce’mamele sunt în travaliu sau se odihnesc.
- Da, copiii pot fi foarte gălăgioşi. El îi detesta. Faptul că nu am şi eu copii e unul dintre cele mai mari regrete ale mele. Dar cum nu am găsit femeia potrivită Făcu un semn cu mâna liberă. Pe măsură ce îmbătrânesc mă resemnez că nu am pe nimeni care să-mi poarte numele mai departe.
-Gregor, eşti în floarea vârstei. Un bărbat puternic Plm de vitalitate, care poate avea câţi copii îşi doreşte mulţi ani de acum înainte.
-Ah. O privi din nou în ochi. Dar încă trebuie să găsesc femeia potrivită.
Ea simţi o tresărire de stingherealã ca reacţie la afirmaţiile lui insinuante şi la privirea intensă.
- Sunt sigură că o vei găsi. Avem nişte bebeluşi prematuri aici. Grace se apropie de panoul de sticlă. Sunt atât de mici, spuse ea încet. Atât de lipsiţi de apărare.
- E păcat că au defecte.
Grace se încruntă auzind asemenea cuvinte.
- Unii au nevoie de mai mult timp petrecut într-un mediu atent controlat şi de grijă medicală sporită pentru a se ^dezvolta pe deplin. Dar nu aş spune că au defecte.
„încă o greşeală", se gândi el profund iritat. Părea incapabil să îşi ţină mintea ageră când parfumul ei îi invada simţurile.

-Ah, engleza mea este neinspirată uneori. Trebuie să mă ierţi.
Ea zâmbi din nou, vrând să îi atenueze disconfortul evident.
- Engleza ta este minunată.
~ Este destul de înţelept să te conving să luăm un prânz liniştit împreună? Ca prieteni, spuse el, adăugând o notă de regret zâmbetului său. Prieteni cu interese asemănătoare.
Ea aruncă o privire, la fel ca el, spre bebeluşi. Era tentant, îşi dădu ea seama. Era un bărbat fermecător - bogat şi cu influenţă. Ar putea, cu o campanie grijulie,

să îl convingă să o ajute la înfiinţarea unei organizaţii internaţionale a Stelei Căzătoare, o ambiţie care deve-nea tot mai puternică în ultima vreme.
-Mi-ar plăcea foarte mult, Gregor, dar chiar acum sunt pur şi simplu copleşită de treburi. Tocmai plecam spre casă când ne-am întâlnit. Trebuie să verific nişte... reparaţii - nu găsi un cuvânt mai bun. Dar mi-ar plăcea să o lăsăm pe altă dată. Sper să pot onora invitaţia cât de curând. Este ceva legat de interesele noastre ase-mănătoare în legătură cu care mi-ar plăcea să am sfatul tău — şi contribuţia.
- Mi-ar plăcea foarte mult să-ţi fiu de ajutor în orice fel.
Ii sărută din nou mâna. „Diseară“, se gândi el. Urma să fie a lui în acea seară - şi gata cu toată şarada asta.
- E foarte frumos din partea ta.
Fiindcă se simţea vinovată pentru dezinteresul şi răceala cu care reacţiona la atenţiile lui, îl sărută pe obraz.
-Chiar trebuie să fug. Insist să mă suni în legătură cu promisiunea asta amânată. Săptămâna viitoare, probabil, la prânz.
Cu un ultim zâmbet strălucitor, Grace plecă în mare grabă. In timp ce o privea, degetele lui încleştate i se înfip- seră adânc în palme. Străduindu-se să-şi păstreze stă-pânirea de sine, făcu un semn din cap către unul din bărbaţii tăcuţi care îl aşteptau.
-Urmăriţi-o doar pe ea, le ordonă el. Şi aşteptaţi instrucţiunile mele.

Cade nu se considera un plângăcios - şi, având în vedere cât de bine îşi tolera propria familie, el credea că era unul dintre cei mai răbdători şi cei mai amabili dintre oameni. Dar era sigur că, dacă Grace îl punea să schimbe încă o piesă de mobilier de la un capăt al zonei ei imense de living la altul, avea să cedeze nervos şi să izbucnească în plâns.
- Arată grozav.
-Hmm...

Ea stătea în picioare, cu o mână în şold şi cu deOPt,lP celeilalte atmgându-şi repetat buza. Sclipirea din^îbu ei reuşi să stârnească teroarea în inima lui Cade Ui făr muşchii, deja dureroşi, să strige în semn de protest
f - \nema'pomeni,:- Sută ia sută. Adu-ţi anai-atnl foto.Văd aici o copertă de la Casa şi gradina. t P
„ e hnguşeşti, Cade, spuse ea absentă. Poate că zona pentru discuţii şi relaxare arăta într-adevăr mal Sne în partea cealaltă. Dine in
dinGbuSătUl 1Ui fU jalniC’ dar Ca nU făCU decât să strângă
-Desigur, asta ar însemna ca măsuţa de cafea ci cele doua piese care o pun în evidenţă să fie mutate
sj Keacolo.n"'‘ “Şa Că ' ° frUmUSe(e! - ar trebui C&SK" de
- Eu încă mai am junghiuri, îi reaminti el.
Ah, ce sunt câteva junghiuri la un bărbat mare nu terme, ca tine? Ea flutură din gene, îl bătu pe obraz si privi cum egoul ui se războieşte cu durerile de SDai Cedând, ea rase lung, în hohote. Te-am prins. E în re-
nici o pernă6’ abs° Ut în regulă’ Nu mai trebuie să ridici „Ssr1 !Mteba e1' CU OChii Pltal d' sP«a„.
- Nu doar că ai terminat, dar te vei aşeza, îţi vei nune picioarele sus, în timp ce eu îţi aduc o bere rece pe care am pus-o deoparte în frigider, special pentru detectiv particulari înalţi şi frumoşi. Ct,vi
- Eşti o zeiţă.
imediat. ^ SpUS‘ Simte'te Ca acasă' Mă întorc
Când Crace reveni cu tava de bere, văzu că invitaţia ei fusese primită cu încântare. Cade stătea tolănit ne pernele

groase, de un albastru cobalt pe ansamblul de canapele în formă de U, cu picioarele proptite de suprafaţa strălucitoare ca oglinda a măsuţei de cafea din abanos, cu ochii închişi.
- Chiar te-am epuizat, nu-i aşa?

El mormăi şi deschise un ochi. Apoi îi deschise pe amândoi, plini de apreciere, când ea aşează tava încărcată pe masă.
- Mâncare, zise el şi sări spre tavă.
Ea nu-şi putu reţine amuzamentul când el se avântă asupra tăvii cu struguri verzi, lucioşi, brânză brie şi biscuiţi crocanţi, plus caviarul cu triunghiuri de pâine prăjită.
- Măcar atât pot face şi eu pentru un bărbat atrăgă-tor care m-a ajutat să mut mobila. Aşezându-se lângă el, ridică paharul cu vin pe care şi-l turnase. Iţi rămân datoare, Cade.
Cu gura pe jumătate plină, el cercetă livingul şi încu-viinţă din cap.
- Fără doar şi poate.
- Nu mă refer acum doar la munca fizică. Mi-ai oferit un refugiu când am avut nevoie. Şi, cel mai important lucru, îţi rămân datoare pentru Bailey.
- Nu-mi eşti datoare pentru Bailey. O iubesc.
-Ştiu. Şi eu. Nu am văzut-o niciodată mai fericită.
Ea pur şi simplu te aştepta. Aplecându-se, Grace îl sărută pe obraz. întotdeauna^ mi-am dorit un frate. Acum, cu tine şi Jack, am doi. într-o clipă mi-am găsit o familie. Se potrivesc şi ei, nu? comentă ea.
-M.J. şi Jack. De parcă au fost întotdeauna o echipă.
- Se ţin mereu unul pe celălalt în priză. E distractiv să-i urmăreşti.
-Este. Şi, apropo de Jack, m-am gândit că îţi va da şi el o mână de ajutor cu micul nostru proiect de redecorare.
Cade îşi puse caviar pe o felie de pâine prăjită.
- Avea un fugar de urmărit.
- Un ce?
- Un tip care s-a sustras de la plata cauţiunii. Nu credea că avea să-i ia mult timp. Cade înghiţi şi oftă. Nu ştie ce ratează.

- îi voi da ocazia să afle. Grace zâmbi. Mai am pla-nuri şi pentru vreo două camere de la etaj.
Remarca aceasta îi dădu şansa lui Cade să intervină:

- Ştii, Grace, mă întreb dacă nu cumva te grăbeşti puţin. Va dura ceva timp pentru a repune o casă de mărimea asta în ordine. Eu şi Bailey ne-am dori să stai acasă la noi o perioadă.
„Acasă la ei“, se gândi Grace. Deja aveau locul lor.
-Se poate locui foarte bine aici, Cade. Eu şi M.J. am vorbit despre asta, continuă ea. Ea şi Jack merg la apar-tamentul ei. E timpul să revină fiecare la viaţa lui.
„Dar M.J. nu are să fie singură", se gândi Cade şi sorbi gânditor din bere.
-Cineva încă face manevre. Cineva care vrea cele Trei Stele.
- Eu nu le am, îi reaminti Grace. Nu le pot obţine. Nu are nici un motiv să îşi bată capul cu mine în acest moment.
- Nu ştiu dacă chiar e cazul să căutăm motive în situaţia dată, Grace. Nu-mi place să fii aici singură. Iţi spun ca un frate.
încântată, ea îl strânse de braţ.
- Ascultă, Cade, am un nou sistem de alarmă şi mă gândesc să-mi cumpăr un câine mare, rău, urât. Vru să pomenească şi despre pistolul pe care îl avea în noptieră şi despre faptul că ştia cum să-l folosească, dar se gândi că lucrul acesta nu ar face decât să-l îngrijoreze şi mai mult. Voi fi în regulă.
- Buchanan ce crede?
-Nu l-am întrebat. Va trece pe aici mai târziu - deci nu voi fi cu adevărat singură.
Mulţumit de acel răspuns, Cade îi dădu un strugure.
- L-ai făcut să se îngrijoreze.
Ea îşi arcui buzele în timp ce muşcă din strugure.
- Serios?
- Eu nu-l cunosc bine - nu cred că îl cunoaşte cine-va. El e... bănuiesc că retras ar fi cuvântul. Nu lasă prea multe să se vadă. Dar, când am intrat ieri, după ce tu ai urcat la

etaj, el stătea acolo, uitându-se în sus după tine. Acum Cade râse şmechereşte. Atunci s-a putut vedea limpede. A fost destul de revelator. Seth Buchanan, o fiinţă umană. Apoi el se simţi ruşinat şi luă o gură de bere. Scuze, nu am vrut să...

- E în regulă. Ştiu exact la ce te referi. Are o capacitate de autocontrol aproape înspăimântătoare, plus aura aceea impenetrabilă de autoritate.
- Mi se pare că ai reuşit să îi străpungi armura. După părerea mea, este exact ceea ce îi trebuia. Avea nevoie de tine.
- Sper că şi el crede acest lucru. Se pare că şi el este ceea ce aveam eu nevoie. Sunt îndrăgostită de el. Râzând uşor, ea încuviinţă din cap şi îşi sorbi vinul. Nu-mi vine să cred că ţi-am spus asta. Rar le dezvălui bărbaţilor secretele mele.
- Fraţii sunt diferiţi.

Ea îi zâmbi.

- Da, sunt.
- Sper că Seth înţelege cât este de norocos.
- Părerea mea e că Seth nu crede în noroc.

Grace bănuia că Seth nu credea nici în cele Trei Stele ale lui Mithra. Şi îşi dăduse seama că ea credea. Intr-un timp foarte scurt, pur şi simplu îşi deschisese mintea, îşi pusese la lucru imaginaţia şi acceptase. Aveau magie şi putere. Fusese atinsă de amândouă - la fel cum fuseseră Bailey şi M.J., şi bărbaţii care aveau o legătură cu ele.

Grace nu se îndoia că, oricine era cel care îşi dorea acea magie, acea putere, nu avea să se lase oprit de ni-mic în încercarea de a le obţine. Nu ar avea importanţă că ar fi la muzeu. Acea persoană ar tânji totuşi după ele şi ar complota să le aibă.

Dar el nu mai putea să ajungă la pietre prin interme-diul ei. Partea aceea a legăturii ei, se gândi ea cu uşurare, se sfârşise. Ea era în siguranţă în propria ei casă şi avea să înveţe să locuiască din nou acolo. Începând de acum.

Se îmbrăcă într-o rochie lungă, albă, din mătase sub-ţire, care-i lăsa umerii goi şi îi dezgolea gleznele. Sub mătasea

vaporoasă avea doar pielea, dată cu cremă şi parfumată. Îşi lăsă părul liber, prins de o parte şi de alta cu piepteni de argint, şi-şi puse cerceii mici din safire ai mamei sale în urechi, strălucind precum nişte stele

gemene. într-un impuls de moment, îşi pusese o brăţară groasă din argint - o notă de păgânism. Când se privi în oglindă, simţi un şoc ciudat - ca şi cum se putea vedea pe ea însăşi, împreună cu imaginea estompată a altcuiva unindu-se cu a ei.
Dar ea îndepărtă această imagine râzând, o puse pe seama nervilor şi a anticipării şi îşi ocupă timpul cu finalizarea pregătirilor. Umplu camerele pe care le refăcuse cu lumânări şi flori, mulţumită de primirea pe care o ofereau. Pe masa de lângă fereastra care dădea spre grădina ei laterală aranjă porţelanurile şi cristalele pentru cina meticulos pregătită pentru două persoane. Şampania era răcită, muzica se auzea în surdină şi lu-minile erau estompate cât să creeze un aer romantic. Nu avea nevoie decât de el.
Seth văzu lumânările la ferestre când opri pe alee. Oboseala se adăugă frustrării şi îl făcu să se frece la ochi, în lumina slabă din maşină.
Dar chiar erau lumânări la ferestre.
Fu nevoit să recunoască faptul că, pentru prima dată în viaţa lui de adult, nu avea controlul asupra lui însuşi — sau asupra lumii din jurul lui. Cu siguranţă nu avea control asupra femeii care aprinsese acele lumânări şi care aştepta în acea lumină catifelată, scânteietoare.
începuse să se intereseze de DeVane din instinct - şi tot din pricina acelui instinct, ştia, era teritorial. Nimic nu ar fi putut fi mai contra firii sale. Poate de aceea se simţea uşor... nelalocul lui. Lipsit de control. Grace de-venise un punct central. Sau era o obsesie?
Nu venise oare el aici pentru că nu putea sta departe de ea? La fel cum investigase trecutul lui DeVane pen-tru că bărbatul acela îi stârnea un oarecare mecanism primar de apărare.

Poate că aşa începuse, recunoscu Seth, dar instinctele lui de poliţist erau încă ascuţite. DeVane era vinovat. Şi, cu un pic mai mult timp şi mai multe investigaţii, el avea să găsească legătura între omul acela şi moartea celor care avuseseră cumva de-a face cu diamantele.
Fără opreliştea diplomatică, avea deja suficiente do-vezi ca să-l aducă pe bărbatul acela la poliţie pentru

interogatoriu. Lui DeVane îi plăcea să colecţioneze - şi colecţiona obiecte rare, preţioase, dar şi din cele care aveau un strop de magie.
Cu un an în urmă, Gregor DeVane finanţase o expe-diţie pentru a căuta legendarele Stele. Un arheolog rival le găsise primul, şi muzeul de la Washington le achizi-ţionase. DeVane pierduse mai mult de două milioane de dolari cu ocazia acelei căutări, şi Stelele îi alunecaseră printre degete. Iar arheologul rival suferise un accident tragic şi fatal la trei luni după descoperirea pietrelor, în junglele din Costa Rica.
Seth nu credea în coincidenţe. Omul care îl împie-dicase pe DeVane să deţină diamantele era mort. Şi, la fel, descoperise Seth, era şi şeful expediţiei pe care o organizase DeVane.
Nu, el nu credea în coincidenţe.
DeVane locuise în Washington timp de aproape doi ani, fără să se întâlnească vreodată cu Grace. Acum, imediat după ce se făcuse legătura dintre Grace şi Stele, bărbatul acesta nu numai că apărea la acelaşi eveniment social ca ea, dar se întâmpla să o şi curteze? Viaţa pur şi simplu nu era atât de ordonată.
„Puţin mai mult timp“, îşi promise Seth, frecându-şi tâmplele ca să-şi înlăture durerea de cap. El găsise legătura solidă - să-l lege pe DeVane de Salvini, de proprietarul firmei de împrumuturi pentru cauţiuni, de bărbaţii care muriseră într-o dubă făcută praf, de Carlo Monturri. Mai avea nevoie de o singură legătură, iar apoi restul lanţului urma să prindă contur.
Dar, în acest moment, trebuia să iasă din maşina înăbuşitoare, să meargă înăuntru şi să vadă ce se întâmpla

cu viaţa lui personală. Cu un râs scurt, Seth coborî din maşină. O viaţă personală. Nu era asta parte a problemei? Nu avusese niciodată viaţă personală, nu îşi permisese să aibă aşa ceva. Acum, la câteva zile după ce o întâlnise pe Grace, situaţia ameninţa să-l copleşească.
Avea nevoie de timp şi în acea privinţă, îşi dădu el seama. Timp pentru a face un pas înapoi, să obţină o oarecare distanţă care să-i permită o perspectivă mai obiectivă. El lăsase lucrurile să se mişte prea repede,

să scape de sub control. Chestiunea asta trebuia îndreptată. Un bărbat care se îndrăgostea peste noapte nu pu-tea avea încredere în el însuşi. Era timpul să recurgă la un strop de logică.
Ei erau dinamic diferiţi - în privinţa mediului din care proveneau, a stilului de viaţă şi a ţelurilor urmă-rite. Atracţia fizică sigur urma să se estompeze sau, cu siguranţă, să se stabilizeze. El putea prevedea faptul că ea avea să dea uşor înapoi odată ce entuziasmul de la început atingea punctul culminant. Urma să devină tot mai neliniştită, mai iritată de cerinţele meseriei lui. El nu avea să fie nici dispus şi nici capabil să se lase purtat în vâltoarea socială care constituia o parte atât de complicată din viaţa ei.
Era sigur că ea avea să caute pe cineva care să fie dispus să facă aşa ceva. O femeie frumoasă, plină de viaţă, curtată, flatată la fiecare pas, nu putea să fie mulţumită să stea prea multe nopţi la rând singură la lumina lumânării aprinse la fereastră. El le-ar face amândurora o favoare lăsând-o mai moale, retrăgându-se. în timp ce ridică o mână spre ciocănelul de alamă strălucitoare de la uşă, refuză să asculte vocea batjocoritoare din capul lui, care spunea că era un mincinos şi un laş.
^ Ea răspunse repede, ca şi cum nu făcuse altceva de-cât să aştepte să-l audă. Rămase în prag, lumina blândă strecurându-se prin revărsarea lungă de mătase albă. Puterea ei, pură şi păgână, îl lăsă fără suflare.
Deşi îşi ţinea mâinile pe lângă corp, se apropie de el şi se lipi de pieptul lui, cu un sărut de bun venit.

-Mă bucur să te văd. Grace îşi trecu uşor degetele peste maxilarul lui, până sub ochii lui încercănaţi. Ai avut o zi lungă, locotenente. Intră şi relaxează-te.
- Nu am mult timp. Am de lucru.
Făcu o pauză - şi văzu licărirea de dezamăgire din ochii ei. Ar putea fi util să justifice ceea ce era hotărât să facă. Dar apoi ea zâmbi, îi luă mâna.
- Ei bine, să nu irosim timpul pe care îl ai la dispoziţie stând în hol. Nu ai mâncat, nu-i aşa?
,,De ce nu a vrut să ştie de ce nu pot sta?“ se întrebă el, iritat în mod iraţional. „De ce nu se plânge?11

Steaua secreta
155
-Nu.
- Bine. Aşază-te şi bea ceva. Poţi să bei ceva sau eşti tot în timpul serviciului? Ea intră în living în timp ce vorbea, apoi scoase şampania rece din frapiera de ar-gint. Presupun că un pahar nu ar conta, oricum. Iar eu nu voi spune nimănui. Grace scoase dopul de plută cu o mişcare de expert şi cu un pocnet înăbuşit, festiv. Tocmai am scos aperitivele, deci serveşte-te! Făcu un gest spre tava de argint de pe măsuţa de cafea înainte de a începe să toarne două cupe, cu un foşnet liniştit, alunecos, de mătase. Spune-mi ce crezi. L-am pus pe bietul Cade la lucru până şi-a dat duhul împingând mobila pe aici, dar am vrut să pun în ordine măcar partea asta a casei.
încăperea părea decupată dintr-o revistă cu poze despre viaţa perfectă. Nimic nu era nelalocul lui, totul era strălucitor şi minunat. Culorile îndrăzneţe se amestecau cu alb şi negru, mărunţişuri de bun-gust şi lucrări de artă care păreau să fi fost selectate cu mare atenţie de-a lungul anilor.
Şi totuşi, ea făcuse asta în câteva zile sau chiar ore. Aceea, presupunea Seth, era puterea bogăţiei şi a edu-caţiei. Cu toate acestea, încăperea nu părea scorţoasă sau rece. Părea generoasă şi primitoare. Peste tot puteai vedea suprafeţe fine, muchii delicate, în nuanţe care îi erau specifice lui Grace. Sticle antice în tonuri ca de bi-juterii, o pisică din porţelan ghemuită pentru a trage un pui de somn, o ferigă luxuriantă într-un vas de cupru. Şi flori,

lumina lumânărilor. El privi în sus, observă lus-trul lemnului balustradei care încercuia balconul.
-Văd că ai reparat-o.
„Ceva e în neregulă*1, asta îi veni ei în minte când înaintă şi îi dădu paharul.
- Da, am vrut să fac asta cât de curând posibil. Balustrada şi sistemul cel nou de securitate. Cred că îţi va plăcea.
- O să arunc o privire, dacă vrei.
- Mi-ar plăcea mai mult dacă te-ai relaxa. Ce-ar fi să aduc cina?
- Ai gătit?

Acum ea râse.
- Nu ţi-aş face aşa ceva, dar mă pricep de minune să comand mâncare acasă - şi mă pricep şi la prezentare, încearcă să te relaxezi. Mă întorc imediat.
In timp ce se strecură afară, el se uită în jos la tavă. Un bol de argint cu caviar negru, mici bucăţi fanteziste de mâncare, aranjate elegant. Se întoarse cu spatele şi, luândmşi paharul, merse să-i studieze portretul.
Când ea reveni, manevrând un cărucior străvechi, el continuă să se uite la chipul ei din pictură.
- Era îndrăgostit de tine, nu-i aşa? Artistul?
Grace inspiră cu grijă ca reacţie la tonul lui rece.
- Da, era. El ştia că nu-l iubeam. Deseori îmi doream să-l fi putut iubi. Charles este unul dintre cei mai binevoitori, cei mai blajini bărbaţi pe care i-am cunoscut.
- Te-ai culcat cu el?
Un fior i se strecură pe şira spinării, dar ea îşi stăpâni tremurul în timp ce punea farfuriile pe masa încărcată cu lumânări şi flori.
- Nu. Nu ar fi fost corect, şi îmi pasă prea mult de el.
-Te-ai culca mai degrabă cu bărbaţi de care nu-ţi pasă deloc.
Nu anticipase o asemenea întrebare, îşi dădu Grace seama. Cât de prostesc din partea ei să nu îşi dea seama că avea să se ajungă la asta.

-Nu, dar eu nu mă culc cu bărbaţi pe care i-aş putea răni făcând asta. L-aş fi rănit pe Charles dacă aş fi fost iubita lui, aşa că am rămas prietenă cu el.
- Şi soţiile? Acum chiar se întoarse, studiind cu ochii mijiţi femeia în locul portretului. Ca, de exemplu, femeia care era căsătorită cu acel conte cu care te-ai încurcat? Nu ai fost îngrijorată că o vei răni?
Grace ridică din nou paharul cu şampanie şi, cât se poate de deliberat, îşi înclină capul. Ea nu se culcase ni-ciodată cu contele despre care pomenise el sau cu orice alt bărbat căsătorit. Dar nu se deranjase niciodată să se apere în ochii lumii. Şi nu avea să o facă nici acum.
- De ce aş face-o? Nu eu am fost căsătorită cu ea.
-Şi tipul care a încercat să se sinucidă după ce ai rupt logodna?

Ea îşi duse paharul la buze, înghiţi vinul spumos care îi arse gâtul.
-Excesiv de dramatic din partea lui, nu-i aşa? Nu cred că ai chef de salată Caesar şi de friptură Diane, nu, locotenente? Mâncarea scumpă nu prea se potri- veşte cu interogatoriile.
-Nimeni nu te interoghează, Grace.
-Oh, ba da, tu faci asta. Dar ai omis să-mi citeşti drepturile. Euria ei rece îl ajută să şi-o justifice pe a lui. Nu băr-baţii - ştia că nu bărbaţii pe care îi adusese acum în discuţie - îl râcâiau pe el. Nu, ci faptul că nu contau pentru el, că nimic nu părea să conteze în afara ei.
- E ciudat că eşti atât de sensibilă când vine vorba despre bărbaţi, Grace. Nu te-ai obosit să-ţi ascunzi... palmaresul.
-Mă aşteptam la mai mult din partea ta, zise ea încet, încât el abia auzi, apoi clătină din cap şi zâmbi cu răceală. Ce prostie din partea mea! Nu, nu m-am obosit niciodată să ascund ceva - dacă nu conta. Bărbaţii nu au contat, în cea mai mare parte. Vrei să-ţi spun că tu eşti diferit? M-ai crede dacă ţi-aş spune-o?
Lui îi era teamă că ar crede-o, da. Era foarte îngrozit de asta.

- Nu este necesar. Lucrurile au evoluat prea repede, Grace. Nu mă simt confortabil cu asta.
- înţeleg. Grace se gândi că pentru ea era chiar confortabil acum. Ai vrea să o luăm mai încet. îşi puse paharul deoparte, ştiind că mâna ei avea să înceapă să tremure. Se pare că ai făcut câţiva dintre paşii aceia uriaşi în timp ce eu stăteam cu spatele. Ar fi trebuit intr-adevăr să joc jocul acela ca un copil, ca să fiu mai prevăzătoare la mişcările bruşte.
-Acesta nu e un joc.
-Nu, presupun că nu este. Ea avea mândria ei, dar avea şi inimă. Şi trebuia să ştie.. Cum ai putut face dra-goste cu mine aşa cum ai făcut azi-dimineaţă, Seth, ca apoi să faci asta în seara asta? Cum ai putut să mă atingi aşa cum ai făcut-o - aşa cum nu a mai făcut-o nimeni niciodată - şi apoi să mă răneşti în halul ăsta?

158
'bfora 'Roberts
Era din cauză că în acea dimineaţă se simţise copleşit de neputinţa nevoii lui, îşi dădu el seamă.
- Nu încerc să te rănesc.
- Nu, asta doar înrăutăţeşte lucrurile. Ne faci amândurora o favoare, nu-i aşa? Nu aşa rezolvi problema? Pui punct înainte ca lucrurile să devină prea complicate? Prea târziu. Vocea ei se frânse, dar ea reuşi să îşi dreagă glasul. Deja este complicată.
- La naiba!
Făcu un pas spre ea, apoi încremeni când ea îşi roti capul, şi ochii aceia albaştri înflăcăraţi îl pârjoliră.
-Nici să nu te gândeşti să mă atingi acum, când ace-le gânduri sunt încă în mintea ta. Du-te tu pe drumul tău îngrijit, locotenente, şi eu voi merge pe al meu. Nu cred în chestii precum „a o lua mai încet". Fie mergi înainte, fie te opreşti. Furioasă pe ea însăşi, ea ridică o mână şi îşi şterse o lacrimă de pe obraji. Se pare că noi ne-am oprit.
capitolul 11
El rămase pur şi simplu locului întrebându-se ce naiba făcea. Aici era femeia pe care o iubea, care - prin- tr-o întorsătură nebunească a sorţii - s-ar putea chiar să îl iubească. Aici era o şansă la viaţa aceea pe care nu şi-o

permisese niciodată — familia, casa, femeia. Le respingea pe toate, cu vehemenţă, şi nu părea capabil să se oprească.
-Grace... Vreau să ne oferim amândurora timp să analizăm ce facem, încotro merge relaţia asta.
-Nu, nu vrei. îşi dădu părul pe spate cu o mişcare smucită, furioasă. Crezi că, doar pentru că te cunosc de numai câteva zile, nu înţeleg cum funcţionează mintea ta? Eu am fost mai intimă cu tine decât am fost cu ori-cine altcineva în viaţa mea. Te cunosc. Reuşi să respire adânc, sacadat. Tu vrei de fapt să-ţi recapeţi controlul, să ai butonul acela de comandă chiar sub degetul tău. Toate chestia asta ţi-a scăpat din mână, iar tu pur şi simplu nu poţi lăsa ca lucrurile să fie aşa.

-Aici ai probabil dreptate. îşi dădu seama că era adevărat. Era absolut, jignitor de adevărat. Dar asta nu schimbă esenţa lucrurilor. Mă aflu în mijlocul unei investigaţii, iar eu nu pot fi pe cât de obiectiv ar trebui deoarece sunt intr-o relaţie cu tine. După ce se termină...
- După ce se termină... ce facem? întrebă ea. Reluăm de unde ai întrerupt-o? Nu cred, locotenente. Ce se întâmplă când eşti în mijlocul următoarei investigaţii? Dar a următoarei? Ai impresia că am de gând să stau prin preajma ta până când o să ai tu timpul şi dispoziţia de a continua o relaţie pe care ai tot întrerupt-o?
-Nu. Luă o poziţie mai rigidă. Eu sunt poliţist, iar munca mea are prioritate.
- Nu cred că ţi-am cerut vreodată să schimbi acest lucru. De fapt, dăruirea faţă de munca ta mi se pare admirabilă, atractivă. Chiar eroică, adăugă ea, cu un zâmbet slab, scurt. Dar lucrul acesta este irelevant - şi la fel este şi această conversaţie. Grace se întoarse şi îşi ridică din nou paharul cu şampanie. Ştii drumul spre ieşire. Nu, ea nu-i ceruse niciodată să schimbe nimic. Niciodată nu îi pusese la îndoială munca. Ce naiba făcuse el?
- Trebuie să discutăm despre asta.
-Ăsta e stilul tău, nu al meu. Chiar crezi că poţi sta aici, la mine în casă... Vocea ei începu să devină mai sacadată, mai tăioasă. în casa mea, şi să-mi frângi inima, să scapi de mine

şi să te aştepţi la o conversaţie civilizată? Vreau să ieşi.
Grace trânti paharul pe masă, rupând piciorul fragil al paharului şi vărsând lichidul. Chiar acum.
„De unde a venit panica?11 se întrebă el.
I se auzi pagerul, dar îl ignoră.
- Nu lăsăm lucrurile aşa.
- Ba da, le lăsăm exact aşa, îl corectă ea. Crezi că sunt proastă? Crezi că nu-mi dau seama că ai venit aici în seara asta căutând să provoci o ceartă, astfel încât să se termine exact în felul acesta? Crezi că nu ştiu că, oricât de mult ţi-aş oferi, tu ai fi tot reţinut, ai interoga, ai analiza şi ai diseca totul? Ei bine, fii atent ce-ţi spun. Am fost dispusă să ofer mai mult în această relaţie, orice ai fi dorit să primeşti. Acum îţi poţi petrece restul vieţii între- bându-te ce ai pierdut aici, în seara asta. Când pagerul

lui sună din nou, ea trecu repede pe lângă el şi deschise uşa de la intrare cu o smucitură. Va trebui să răspunzi la apelul acela de serviciu în altă parte, locotenente.
El păşi înspre ea, dar rezistă nevoii de a întinde mâna spre ea.
- Când termin cu asta, mă întorc.
- Nu vei fi bine-venit.
Seth simţi că păşeşte spre o linie pe care nu o trecuse niciodată.
- Asta nu va conta. Eu voi veni înapoi.
Ea nu spuse absolut nimic, ci pur şi simplu îi închise uşa în faţă şi încuie cu un pocnet dur, ce nu putea fi ignorat.
Se rezemă cu spatele de uşă, acum cu răsuflarea superficială şi înfierbântată, lăsându-se cuprinsă de durere.
Era mai rău acum, după ce îl dăduse afară şi închisese uşa. Şi lumânările încă pâlpâiau, florile erau încă înflorite.
Văzu că fiecare pas pe care îl făcuse în ziua aceea, şi cu o zi înainte, şi înapoi până la momentul în care in- trase în propria ei casă şi îl văzuse coborând scările spre ea, toate astea conduseseră la acest moment de durere şi de pierdere.

Fusese incapabilă să-l oprească, să schimbe ceea ce era ea, ce venise înainte sau ce avea să vină după. Doar nebunii credeau că îşi controlau propriul destin aşa cum ea crezuse odată că şi-l putea controla pe al ei.
Şi fusese o proastă să se complacă în acele fantezii patetice, visuri în care îşi aparţineau unul altuia, în care îşi făceau o viaţă împreună, o casă şi copii. în care ea crezuse că nu mai avea decât să aştepte ca el să transforme în realitate, în cele din urmă, toate acele doruri care fuseseră mereu, mereu la o aruncătură de băţ distanţă.
„Puterea mitică a pietrelor11, se gândi ea, cu un zâm-bet slab. Iubire, cunoaştere şi generozitate. Magia lor fu-sese crudă cu ea, oferindu-i o imagine scurtă, tentantă, asupra fiecărei dorinţe a ei, ca apoi să i-o smulgă din nou şi să o lase singură.
Bătaia din uşă o făcu să închidă ochii. Cum îndrăz-nea el să se întoarcă. Cum îndrăznea, după ce îi răvăşise toate visurile, toate speranţele, toate nevoile? Şi cum

îndrăznea ea încă să îl iubească în ciuda tuturor aces-tor lucruri?
Ei bine, nu voia ca el să o vadă plângând, aşa că îşi îndreptă spatele şi îşi şterse cu mâinile obrajii umezi. Nu voia ca el să vadă că suferea. Nu avea să o vadă deloc, pentru că nu avea să-l lase înăuntru.
Cu hotărâre, merse spre telefon. El nu avea să fie în-cântat că ea suna la 911 şi raporta un intrus, se gândi ea. Lucrul acesta avea să o ajute să-şi întărească punctul de vedere. Ridică receptorul exact când sunetul de sticlă spartă o făcu să se repeadă spre uşile de la terasă.
Avu timp să-l vadă pe bărbatul care năvălise prin ele, timp să audă alarma sunând în semn de avertisment. Avu chiar timp să se zbată când fu apucată de nişte braţe groase. Apoi, cârpa fu lipită de faţa ei, mirosind respingător a cloroform. Şi avu timp doar să se gândească la Seth, înainte ca lumea să înceapă a se învârti şi să devină întunecată.
Seth ajunsese la doar aproape patru kilometri depărtare când primi următorul apel. îşi smuci telefonul şi mârâi în el.

- Buchanan.
- Locotenente, detectivul Marshall din nou. Tocmai am auzit că a fost primit un apel automat. O spargere suspectă, East Lark Lane 2918, Potomac.
-Ce? Pentru o clipă uimitoare, mintea i se goli de orice gând. Grace?
-Am recunoscut adresa de la crimă. Sistemul ei de alarmă a fost declanşat, iar ea nu a răspuns la apelul de verificare.
-Sunt la cinci minute depărtare. Deja întorcea maşi-na cu o mişcare rapidă, făcând cauciucurile să scârţâie. Cheamă cele mai apropiate două echipaje la faţa locu-lui. Acum.
- Deja mă ocup de asta, locotenente...
Dar Seth aruncase telefonul din mână. „E un sistem nou de alarmă11, îşi spuse Seth, luptând să-şi păstreze calmul şi logica. Sistemele noi dădeau deseori erori. Ea era supărată, nu răspundea la telefon, ignorând zăpăceala

iscată. Ii stătea în fire. Chiar acum ea îşi turna sfidător un alt pahar de şampanie, blestemându-1. Poate chiar ea declanşase alarma, doar ca el să vină ca fulgerul înapoi cu stomacul îngheţat de groază şi cu inima paralizată, îi stătea în fire.
„Iar asta e încă o minciună", se gândi el în timp ce se înclină cu maşina, luând o curbă. Nu îi stătea deloc în fire. Lumânările încă ardeau la ferestre. încercă să se liniştească văzându-le, în timp ce trase frâna de mână pe aleea ei şi ieşi fugind din maşină. Cina va fi caldă încă, muzica va răsuna în surdină, iar Grace va fi acolo, stând sub portretul ei, furioasă pe el.
Bătu nebuneşte la uşă, cu disperare, înainte să se dea repede în spate. Ea nu răspundea. Era prea furioasă să răspundă. Când apăru prima maşină de patrulare, el se întoarse şi arătă insigna.
-Verifică aripa de est, îi ordonă el. Eu mă uit în partea vestică.
Se răsuci pe călcâie şi porni spre partea laterală a ca-sei. Văzu apa albastră din piscina ei strălucind în lumina lunii şi i se strecură în minte gândul că ei nu o folosiseră niciodată

împreună, nu intraseră niciodată în apa aceea rece dezbrăcaţi.
Apoi văzu sticla spartă. Inima pur şi simplu i se opri. Avea arma în mână, şi intră prin uşa spartă fără să se mai gândească la procedura standard. Cineva îi striga numele lui Grace, fugind dintr-o cameră în alta cuprins de o panică oarbă. Nu avea cum să fie el, şi, cu toate acestea, se trezi la etaj, gâfâind, rece ca gheaţa, ameţit de teamă şi uitându-se la un poliţist în uniformă cum se apleacă şi ridică o bucată de pânză.
-Miroase a cloroform, locotenente. Ofiţerul ezită, făcu un pas spre bărbatul care se ţinea de balustradă.
Locotenente?
Nu putea vorbi. îi pierise vocea. Privirea abătută i se mută, se concentră asupra chipului, asupra portretului, încet, şi cu mare efort, îşi deschise din nou ochii şi-şi trase pe chip masca de autocontrol.

- Scotociţi casa. Fiecare centimetru. Ochii lui se ţin- tuiră asupra unui al doilea poliţist în uniformă. Sunaţi după ajutoare. Acum. Apoi cercetaţi locul. Mişcaţi-vă!
Grace îşi reveni încet, dar simţea o senzaţie de greaţă şi avea o durere crâncenă de cap. Un coşmar, încă negru pe margini, dădea târcoale monoton ca un vultur care aşteaptă răbdător să se repeadă. Strânse şi mai tare ochii, îşi mişcă într-o parte şi alta capul pe pernă, apoi îi deschise cu precauţie.
„Unde?“ Gândul acesta era difuz, prostesc. „Nu sunt în camera mea“, îşi dădu ea seama şi luptă să în-lăture înceţoşarea persistentă care îi acoperea, ca un nor, creierul.
Avea satin sub obraz. Recunoscu senzaţia aceea rece, alunecoasă de satin pe piele. Satin alb, ca o rochie de mireasă. Nedumerită, îşi trecu mâna peste întinderea groasă şi somptuoasă a patului imens. Simţea miros de iasomie, trandafiri şi vanilie. Numai mirosuri albe, albe şi răcoroase. Pereţii camerei erau de culoarea fildeşului şi aveau un luciu ca de mătase. O clipă, crezu că era într-un sicriu, un sicriu uriaş, minuţios lucrat, iar inima îi bătu puternic şi repede.

Se ridică în capul oaselor, aproape temându-se că ar putea lovi capacul cu capul şi că s-ar putea trezi ţipând şi zbătându-se după libertate în timp ce se asfixia. Dar nu era aşa ceva, ci doar aerul acela parfumat, iar ea îl inspiră lung, ezitant.
îşi aminti acum - sunetul de sticlă spartă, bărbatul masiv în negru, cu braţe groase. O apucă iar panica, şi se forţă să mai inspire, chiar dacă o făcea sacadat. Cu grijă, încetinită de ameţeala pe care o simţea, îşi coborî picioarele peste marginea patului până când acestea se afundară într-un covor gros de un alb imaculat. Ezită, aproape îi veni să vomite, apoi îşi forţă picioarele peste marea aceea albă, spre uşă.
Picioarele i se înmuiară de panică atunci când mâ-nerul de la uşă i se opuse. Răsuflarea i se transformă în înghiţituri istovite în timp ce ea trăgea de mânerul din

cristal faţetat. Apoi se întoarse cu spatele, se sprijini de uşă şi cercetă ceea ce părea să fie închisoarea ei.
Alb peste alb peste alt alb, orbitor pentru ochi. Un scaun graţios Queen Anne îmbrăcat în brocart alb, per-dele de dantelă transparente atârnau ca nişte fantome, mormane de perne albe pe un şezlong alb. Erau şi mar-gini aurite care nu făceau decât să accentueze avalanşa de mobilier alb, elegant, din lemn deschis la culoare, sufocat de acea cădere de zăpadă.
Se duse la ferestre mai întâi, se cutremură când văzu gratiile şi fâşiile de noapte de dincolo de ele argintate de lună. Nu văzu nimic cunoscut - o întindere lungă de gazon, flori şi arbuşti plantaţi meticulos, copaci înalţi ce formau un scut.
Intorcându-se, văzu o altă uşă, fugi iute spre ea şi aproape plânse când mânerul se întoarse cu uşurinţă. Dar, dincolo de ea, era o baie lucioasă, cu faianţă albă, ferestrele cu sticlă mată fiind blocate, iar lucarna la o copleşitoare distanţă de trei metri deasupra podelei.
Pe blatul lung, strălucitor, erau recipiente, sticle, cre-me, pudre. Toate erau mărcile ei preferate, parfumurile ei, ioţiunile ei. îşi simţea stomacul îngreţoşat şi dureros.

„Răscumpărare11, îşi spuse ea. Era o răpire, cineva care credea că familia ei ar putea fi forţată să plătească pentru a o recupera în siguranţă. Dar ştia că era o minciună. Stelele.
Se rezemă neputincioasă de pervaz şi îşi strânse bu-zele ca să-şi înăbuşe geamătul. Fusese răpită din cauza celor Trei Stele. Ele aveau să fie răscumpărarea ei. Genunchii îi tremurară când se întoarse, îşi porunci să se calmeze, să gândească limpede. Trebuia să fie o cale de scăpare. întotdeauna era.
îşi aminti că se declanşase alarma casei. Seth nu avea cum să fi fost prea departe. Oare primise el rapor-tul, se întorsese? Nu avea importanţă. Probabil aflase destul de repede. Indiferent de ceea ce se întâmplase între ei, el avea să facă tot ce îi stătea în putere pentru a o găsi. Mânat de datorie dacă nu de altceva. între timp, ea era pe cont propriu. Dar asta nu însemna că era lip-sită de apărare.
Steaua secretă
165
Făcu doi paşi poticniţi înapoi, când încuietoarea de la uşa ei scoase un zgomot, apoi se strădui să se opreas-că, să-şi îndrepte spatele. Uşa se deschise, şi intrară doi bărbaţi. Pe unul îl recunoscu destul de repede ca fiind răpitorul ei. Celălalt era mai mic, vânos, îmbrăcat sobru, în negru, cu o expresie dură pe chipul la fel de grăitor ca o piatră.
- Domnişoară Fontaine, spuse el cu voce cultivată şi accent englezesc. Dacă vreţi să veniţi cu mine, vă rog...
Un majordom, îşi dădu ea seama şi fu nevoită să-şi înăbuşe un acces de isterie. Cunoştea prea bine genul acela, şi îşi luă un aer distrat şi iritat.
- De ce?
- El este pregătit să vă vadă acum.
Când ea nu făcu nici o mişcare pentru a se supune, bărbatul mai masiv se apropie ameninţător şi făcu un gest smucit cu degetul mare înspre uşă.
- Minunat, spuse ea sec.
Făcu un pas înainte, calculând cât de repede ar trebui să se mişte. Majordomul îşi înclină capul impasibil.
- Sunteţi la etajul doi, îi spuse el. Chiar dacă aţi pu-tea ajunge cumva la nivelul principal pe cont propriu, există

paznici. Ei au ordin să nu vă facă rău dacă acest lucru se poate evita. Dacă îmi permiteţi, v-aş sfătui să nu riscaţi acest lucru.
Avea să rişte, se hotărî ea — şi avea să rişte mult mai mult. Dar nu înainte de a avea măcar o mică şansă de succes.
Fără a privi nici măcar o clipă la bărbatul de lângă ea, îl urmă pe majordom afară din cameră, pe un coridor luminat discret.
Casa era veche, aprecie ea, dar frumos restaurată. Cel puţin două etaje, ceea ce însemna că era spaţioasă. Se uită ceasul de la mână şi constată că trecuseră mai puţin de două ore de când fusese drogată. Era timp su-ficient pentru a fi dusă cu maşina la o oarecare distanţă, îşi imagină ea. Dar priveliştea văzută printre zăbrele nu era una rurală. Văzuse lumini - luminile oraşului -, case printre copaci. Un cartier, hotărî ea. Select, bogat, dar totuşi un cartier. Oriunde erau case, existau şi oameni. Şi, unde erau oameni, se găsea ajutor.

Fu condusă jos pe o scară lată, spiralată, din lemn lucios de stejar. Şi văzu paznicul pe palier, cu arma în toc, dar vizibilă.
O luară pe un alt hol. Antichităţi, tablouri, obiecte de artă. Avea ochiul îndeajuns de format încât să recu-noască tabloul de Monet de pe perete, vaza de porţelan l-n raStia ^an Pe un Piedestal, capul Nok de teracotă am Nigeria. Gazda ei părea să aibă gusturi excelente şi eclectice. Comorile pe care le văzu, mici şi mari, prove-neau de pe continente şi din secole diferite. Un colec-ţionar, îşi dădu ea seama cu un fior. Acum o avea pe
e? T sPera să o dea la schimb pentru cele Trei Stele ale Iui Mithra.
Cu ceea ce Grace considera a fi o formalitate absur-dă, date fiind circumstanţele, majordomul se apropie de nişte uşi duble, înalte, le deschise şi, cu o pricepere remarcabilă, se înclină uşor din talie.
-Domnişoara Grace Fontaine.
Cum nu găsi nici o alternativă imediată, Grace intră pe uşile deschise într-o sufragerie enormă, cu un tavan cu

<resce şi un ansamblu orbitor de trei candelabre. Cercetă masa lungă din mahon şi sfeşnicele în stil geor-gian aprinse şi aşezate la intervale pe toată lungimea e| se concentra asupra bărbatului care se ridică şi îi zâmbi fermecător. Lumile ei se suprapuseră - realitate şi frică.

- Gregor.

- Grace. Elegant în smochingul lui, cu diamante strălucitoare, el veni spre ea şi îi luă mâna amorţită. Cât de minunat să te văd. îi luă braţul într-al său şi i-l mângâie cu afecţiune. Nu cred că ai luat cina.

El ştia unde se afla Grace. Seth nu avea nici o îndo- 13 I 'r? privinţa asta, dar fu nevoit să-şi stăpânească im- pulsul înflăcărat de a da buzna pe proprietatea elegantă p Washington, D.C. şi de a o distruge de unul singur, rutea săordone să fie ucisă. Era sigur că ambasadorul Gregor DeVane mai ucisese.

Apelul care întrerupse cearta cu Grace îi adusese confirmarea în privinţa unei alte femei, care avusese odată

legătură cu ambasadorul, o frumoasă femeie de ştiinţă, de origine germană, care fusese găsită ucisă în casa ei din Berlin — aparent, victima unui jaf de mântuială. Fe-meia moartă fusese antropolog, interesată de cultul lui Mithra. Timp de şase luni, în decursul anului care tre-cuse, avusese o relaţie romantică cu Gregor DeVane. Apoi, fusese găsită moartă, şi nu fusese recuperat nimic din însemnările ei privind cele Trei Stele ale lui Mithra.

Ştia că DeVane era responsabil, aşa cum ştia şi că DeVane o avea Grace. Dar nu putea dovedi acest lucru, şi nu avea cu ce să convingă vreun judecător să emită un mandat de percheziţie în casa unui ambasador străin.

Aşa că stătea din nou în livingul lui Grace. Şi privea, din nou, în sus la portretul ei, imaginându-şi-o moartă. Dar, de data aceasta, nu gândea ca un poliţist.

Se întoarse când Mick Marshall se apropie de el.

-Nu vom găsi nimic aici ca să facem legătura cu el. în douăsprezece ore, diamantele vor fi predate la muzeu. Se va folosi de ea ca să împiedice să se întâmplă aşa ceva. Am de gând să-l opresc.

Mick privi în sus la portret.

- De ce ai nevoie?
-Nu, nu de poliţişti.
-Locotenente... Seth, dacă ai dreptate, şi el a răpit-o, nu o vei scoate de acolo singur. Trebuie să organizezi o echipă. Ai nevoie de un negociator de ostatici.
- Nu se pune problema vreunei înţelegeri. Amândoi ştim asta. Privirea lui nu era impenetrabilă şi rezervată acum, nu era privirea unui poliţist. Ochii îi erau plini de furtuni şi de patimă. O va omorî. Inima îi era acoperită cu un strat de gheaţă, dar bătea cu căldură in-candescentă în interiorul acelei carcase. Grace e foarte deşteaptă. Va juca orice joc este nevoie ca să rămână în viaţă, dar, dacă face mişcarea greşită, el o va ucide. Nu am nevoie de profilul lui psihologic pentru a-mi da seama cum gândeşte. E un sociopat cu un complex de zeu şi o obsesie. Vrea diamantele acelea şi ceea ce crede el că reprezintă. Acum o vrea pe Grace, dar, dacă ea nu-i serveşte scopului său, va sfârşi ca toate celelalte. Asta nu se va întâmpla, Mick.

Căută în buzunar, scoase insigna şi io întinse. De data asta el nu avea să procedeze ca la carte. Nu-şi putea permite să joace după reguli.
- Ţine tu asta pentru mine, ai grijă de ea. Poate o voi don înapoi.
-Vei avea nevoie de ajutor, insistă Mick. Vei avea nevoie de oameni.
- Fără poliţişti, repetă Seth şi împinse insigna în mana lui Mick. Nu de data asta.
- Nu poţi intra acolo singur. E sinucidere - şi la propriu, şi din punct de vedere profesional.
Seth aruncă o ultimă privire către portret.
- Nu voi fi singur.
Nu avea să tremure, îşi promise Grace. Nu avea să îi arate cât de înspăimântată era. In schimb, îşi dădu părul de pe umăr, cu o mişcare nepăsătoare.
- întotdeauna ceri ca însoţitorii tăi la cină să fie răpiţi dm casele lor şi sedaţi, domnule ambasador?

-Trebuie să-mi ierţi stângăcia. Dând dovadă de poli-teţe, trase un scaun pentru ea. Era necesar să acţionez repede. Nădăjduiesc că nu suferi nici un efect secundar
- In afară de o mare enervare, nu. Grace se aşează şi privi în treacăt la mâncarea de ciuperci marinate pe care un servitor tăcut o aşează în faţa ei. îi reaminti, în mod dureros de grătarul de acasă de la Cade. Şi de pierderea poftei de mâncare, adăugă ea.

- Oh, trebuie măcar să guşti mâncarea. El se aşează în capul mesei şi îşi luă furculiţa. Era din aur, grea, şi când-va se strecurase printre buzele unui împărat. Am făcut eforturi remarcabile ca să ţi se pregătească mâncărurile preferate. Zâmbetul lui rămase binevoitor, dar ochii îi erau reci. Mănâncă, Grace, urăsc risipa.
- Dacă tot te-ai străduit atât de mult...
Se forţă să ia o înghiţitură şi-i porunci mâinii sale să nu tremure, stomacului să nu se revolte.
- Sper că ai o cameră confortabilă. A trebuit să cer să iţi fie pregătită în grabă. Vei găsi haine potrivite în şifo-nier şi în comodă. Trebuie doar să ceri dacă îţi doreşti şi altceva. *

- Prefer ferestre fără gratii şi uşi fără încuietori.
-Măsuri de precauţie temporare, îţi promit. Odată ce te vei simţi ca acasă aici... Mâna lui o acoperi pe a ei, strângând-o cu cruzime atunci când ea încercă să şi-o retragă. Eu chiar vreau foarte mult să te simţi ca acasă aici, iar atunci asemenea măsuri nu vor mai fi necesare.
Ea nu tresări când oasele de la mâini scrâşniră. Când încetă să se mai opună, degetele lui se relaxară, o mân-gâiară uşor, apoi alunecară într-o parte.
- Şi cât timp ai de gând să mă ţii aici?
El zâmbi, îi ridică paharul de vin şi i-l întinse.
- Pentru eternitate. Noi doi, Grace, suntem meniţi să ne trăim împreună eternitatea.
Sub masă, mâna care o durea tremură şi se umezi deodată.

- E destul de mult timp. Dădu să îşi aşeze pe masă paharul cu vin, neatins, apoi zări strălucirea din ochii lui şi sorbi. Sunt flatată, dar confuză.
-Este inutil să te prefaci că nu înţelegi. Ai ţinut Steaua în mână. Ai supravieţuit morţii şi ai venit la mine. Ţi-am văzut chipul în visele mele.
-Da.
Grace simţea sângele cum i se scurgea lent, ca şi cum nişte lipitori i l-ar fi tras din vene. Privind în ochii lui îşi aminti coşmarurile - umbra din pădure. O urmărea.
- Şi eu te-am văzut în visele mele.
-Tu îmi vei aduce Stelele, Grace, şi puterea. Acum înţeleg de ce-am dat greş. Fiecare pas a fost doar un simplu pas pe calea care ne-a adus pe noi doi aici. împreună vom avea Stelele. Iar eu te voi avea pe tine. Nu-ţi face griji, spuse el când ea tresări. Vei veni la mine ca o mireasă dornică. Dar răbdarea mea are limite. Frumuseţea este slăbiciunea mea, continuă el, şi trecu încet cu vârful degetului, în jos, pe braţul ei dezgolit, jucându-se absent cu brăţara groasă, din argint, pe care o purta ea. Iar perfecţiunea este cea mai mare plăcere a mea. Tu, draga mea, le ai pe amândouă. înţelege însă că nu vei avea de ales dacă îmi pierd răbdarea. Personalul meu din casă este... bine instruit.

Frica apăru pe chipul ei ca o străfulgerare luminoasă, îngheţată, dar vocea ei rămase fermă, plină de dezgust.
- Şi va fi surd şi ignorant în caz de viol?
-Nu-mi place să aud acest cuvânt în timpul cinei. El ridică uşor din umeri, posac, şi făcu semn să se aducă următorul fel de mâncare. O femeie cu poftele tale va deveni flămândă în curând. Şi una cu o inteligenţă ca a ta va vedea, fără îndoială, înţelepciunea unui partene- riat amiabil.
-Tu nu vrei sex, Gregor. Nu putu suporta să se uite în jos, la somonul roz, fraged, de pe farfurie. Tu vrei subjugare. Eu nu sunt bună la aşa ceva.
- M-ai înţeles greşit. înfipse furculiţa în peşte şi mân- că încântat. Intenţionez să te fac o zeiţă, să nu fii supusă nimănui. Iar eu voi avea totul. Nici un muritor nu va

interveni între noi. Zâmbi din nou. Cu siguranţă nu locotenentul Buchanan. Omul acela devine o pacoste. Se vâră în treburile mele, îşi bagă nasul unde nu-i cazul. L-am văzut... Vocea lui DeVane se stinse treptat, devenind o şoaptă, şi se simţi o undă de teamă în ea. Noaptea. în visele mele. El se întoarce. întotdeauna se întoarce. Ori de câte ori l-aş ucide. Apoi privirea i se limpezi, şi sorbi vinul de culoarea aurului topit. Acum el răscoleşte lucruri vechi şi provoacă altele noi.
Grace putea simţi ritmul alarmant al pulsul la gât, la încheieturile mâinilor, în tâmple.
- Mă va căuta, cât de curând.
- E posibil. Mă ocup eu de el, când şi dacă va veni timpul. Asta s-ar fi putut întâmpla în seara asta, dacă nu te-ar fi părăsit atât de brusc. Oh, m-am gândit cum să procedez în privinţa locotenentului. Dar prefer să aştept până când am Stelele. E posibil ca... Cu un aer gânditor, DeVane îşi ridică şervetul şi îşi şterse uşor buzele. S-ar putea să-l cruţ odată ce pun mâna pe ceea ce îmi aparţi-ne. Dacă doreşti tu asta. Pot fi mărinimos... în circum-stanţele potrivite.
Grace îşi simţea inima în gât acum, umplându-i-1, blocându-1.
- Dacă fac ce vrei, îl vei lăsa în pace?

- Este posibil. Vom discuta. Dar mă tem că am dezvoltat o mare antipatie pentru bărbatul acela. Şi încă sunt supărat pe tine, dragă Grace, pentru că mi-ai respins invitaţia în favoarea unui astfel de bărbat obişnuit.
Ea nu ezită, nu îşi putea permite, în timp ce mintea ei era chinuită de teama pentru Seth.
îşi mişcă buzele graţios.
- Gregor, cu siguranţă mă vei ierta pentru episodul acela. Am fost atât de... devastată când nu ai insistat. O femeie, la urma urmei, se bucură de o cucerire mai hotărâtă.
- Eu nu cuceresc. Eu iau.

-Evident. Ea se bosumflă. A fost îngrozitor din partea ta să mă bruschezi aşa, şi mai că m-ai speriat de moarte. S-ar putea să nu te pot ierta pentru asta.
- Fii atentă la cât de serios joci jocul ăsta, zise el pe un ton de avertizare — dar ea simţi şi ceva ce aducea a interes. Eu nu sunt naiv.
- Nu. Grace trecu uşor cu mâna peste obrazul lui înainte de a se ridica. Dar maturitatea are atât de multe avantaje.
Picioarele ei erau instabile, dar ea străbătu încăperea vastă, privirea ei mergând repede spre ferestre, spre ieşiri. „Scăpare.11
-Ai o casa frumoasă. Atât de multe comori. Grace îşi înclină capul, sperând că provocarea pe care o lansase merita riscul. Chiar îmi plac... obiectele. Dar, te aver-tizez, Gregor, eu nu voi fi jucăria drăgălaşă a nici unui bărbat.
Merse încet spre el, trecând cu vârful degetului în jos pe gâtul ei, între sâni, în timp ce mătasea pe care o purta fremăta în jurul ei. Şi, când sunt izolată într-un colţ, zgârii.
Seducător, ea puse mâna pe masă şi se aplecă spre el. Mă vrei? întrebă ea, oftând provocator, murmurând, uitându-se la ochii lui cum se întunecau, lăsân- du-şi degetele să alunece spre cuţitul de lângă farfuria lui. Vrei să mă atingi? Să mă ai? Degetele ei se strânseră în jurul mânerului, ţinându-l cu fermitate. Nici într-o sută de vieţi, spuse ea şi îl lovi.

Fu rapidă - şi disperată. Dar el făcu o mişcare şi mai rapidă şi o trase spre el, şi cuţitul îl lovi în umăr, nu în inimă. Când el strigă de şoc şi de furie, ea se răsuci. Apucând unul dintre scaunele grele, sparse fereastra înaltă şi făcu să cadă o ploaie de sticlă. Dar, când sări înainte, nişte braţe puternice o prinseră din spate.
Grace se luptă cu îndârjire, cu respiraţia întretăiată. Mătasea fragilă pe care o purta se rupse. Apoi, îngheţă când cuţitul pe care îl folosise îi fu apăsat la gât. Nu se luptă împotriva braţelor care o ţineau în timp ce DeVane se

aplecă aproape de chipul ei. Privirea lui era înnebunită de furie.
- Te-aş putea ucide pentru asta. Dar ar fi prea puţin şi prea repede. Te-aş fi făcut egala mea. Aş fi împărtăşit totul cu tine. Acum, voi lua doar ceea ce vreau eu de la tine. Până mă plictisesc de tine.
- Nu vei obţine niciodată Stelele, spuse ea cu fermitate. Şi nu vei pune niciodată mâna pe Seth.
-Voi avea exact ceea ce aleg să am. Şi tu o să mă ajuţi.
Ea începu să scuture din cap şi tresări când lama îi crestă pielea.
-Nu te voi ajuta.
- Ba da. Dacă nu faci exact cum îţi spun, voi pune mâna pe telefon. Cu un singur cuvânt de-al meu, Bailey James şi M.J. O'Leary vor muri în seara asta. E nevoie doar de un cuvânt.
El văzu teama sălbatică apărându-i în privire, teroarea neajutorată care nu i se citise pe chip când fusese vorba despre viaţa ei.
- Am oameni care aşteaptă acel cuvânt. Dacă îl pronunţ, o explozie groaznică şi tragică va avea loc noaptea, acasă la Cade Parris. O alta într-un mic bar de cartier, chiar înainte de închidere. Şi, ca o ultimă surpriză, o a treia explozie va distruge locuinţa şi pe ocupantul unic al reşedinţei unui anumit locotenent Buchanan. Soarta lor este în mâinile tale, Grace. Iar alegerea este a ta.
Ea vru să nu se lase intimidată, dar, uitându-se în ochii lui, înţelese că el nu avea să ezite să îşi ducă ame-ninţarea la îndeplinire. Nu, el tânjea să facă asta. Vieţile

lor nu însemnau nimic pentru el. Dar însemnau totul pentru ea.
- Ce vrei să fac?
Bailey se lupta cu un sentiment de panică atunci când sună telefonul. Se uită lung la el ca şi cum ar fi fost un şarpe care revenise la viaţă. Murmurând o rugăciune, ridică receptorul.
-Alo?
-Bailey.

- Grace. încheieturile degetelor ei se albiră şi o luă ameţeala. Seth clătină din cap şi ridică o mână pentru a-i atrage atenţia. Eşti bine?
-Momentan. Ascultă cu mare atenţie, Bailey. Viaţa mea depinde de asta. înţelegi?
-Nu. Da. Trebuia să tragă de timp, ştia că i se ceruse să tragă de timp. Grace, sunt atât de speriată din cauza ta. Ce s-a întâmplat? Unde eşti?
- Nu pot vorbi despre asta acum. Trebuie să fii calmă, Bailey. Trebuie să fii puternică. Mereu ai fost cea calmă. Ca atunci când am mers la examenul de istoria artei la facultate şi eu eram atât de intimidată de profesorul Greenbalm, iar tu ai fost atât de calmă. Trebuie să fii calmă acum, Bailey, şi trebuie să-mi urmezi instrucţiunile.
-Aşa voi face. Voi încerca. Se uită neputincioasă la Seth în timp ce el îi făcea semn să prelungească conver-saţia. Spune-mi dacă eşti rănită.
- Nu încă. Dar el mă va răni. O să mă omoare, Bai- ley, dacă nu faceţi ce vrea. Daţi-i ce vrea. Ştiu că vă cer foarte mult. Vrea pietrele. Trebuie să mergi să le aduci. Nu poţi să-l iei pe Cade. Nu poţi suna la... poliţie.
„Lungeşte-o“, îşi reaminti Bailey. „Ţine-o de vorbă pe Grace."
- Nu vrei să-l sun pe Seth?
-Nu. El nu este important. E doar un poliţist ca ori-care altul. Ştii că el nu contează. Trebuie să aşteptaţi până la 1.30 fix, apoi trebuie să ieşi din casă. Du-te la Salvini, Bailey. Trebuie să mergi la Salvini. Nu o implica pe M.J., aşa cum obişnuiam noi să facem. înţelegi?

Bailey încuviinţă din cap şi îşi ţinu ochii aţintiţi asu-pra lui Seth.
- Da, înţeleg.
-După ce ajungi la Salvini, pune pietrele intr-o ser-vietă. Aşteaptă acolo. Vei primi un apel cu următorul set de instrucţiuni. Vei fi bine. Ştii cum îţi plăcea ţie să te strecori afară din cămin noaptea şi să ieşi să conduci singură după ce se dădea stingerea? Gândeşte-te că acum faci la fel.

Exact aşa, Bailey, şi vei fi bine. Dacă nu faci asta, el îmi va lua totul. înţelegi?
- Da. Grace...
- Te iubesc, reuşi ea să spună înainte ca apelul să fie întrerupt.
-Nimic, spuse Cade scurt în timp ce se uita în jos, la echipamentul de urmărire. L-a blocat. Semnalul este peste tot pe panou. Nu îl va localiza.
-Vrea să merg la Salvini, spuse Bailey pe un ton liniştit.
-Nu pleci nicăieri, răspunse Cade, întrerupând-o, dar Bailey puse o mână pe braţul lui şi se uită spre M.J.
-Nu, a fost foarte serioasă când a spus partea aceea. Ai înţeles?
-Da. M.J. îşi apăsă ochii cu degetele, încercând să gândească dincolo de groaza ce o cuprinsese. A dat cât de multe detalii a putut. Bailey şi Grace nu m-au lăsat pe din afară niciodată, de la nimic, aşa că voia ca şi eu să plec. Vrea ca noi să ieşim de aici, dar îl făcea să creadă că vorbeşte despre pietre. Bailey nu a ieşit niciodată după ce se dădea stingerea.
- V-a dat semnale, spuse Jack. încerca să strecoare ce informaţii putea.
- Ştia că vom înţelege. Mai mult ca sigur că el i-a zis că nouă ni se va întâmpla ceva dacă nu cooperează. Bailey o luă de mână pe M.J. A vrut ca noi să-l contactăm pe Seth. De aceea a spus că nu contezi, pentru că noi ştim că tu contezi de fapt.
Seth îşi trecu o mână prin păr - o mişcare neobişnui-tă, zadarnică. Nu avea de ales decât să aibă încredere în instinctele lor. Nu avea de ales decât să aibă încredere în instinctul de supravieţuire al lui Grace.

- Bine. Vrea ca eu să ştiu ce se întâmplă şi vă vrea afară din casă.
- Da. Vrea ca noi să ieşim din casă, crede că vom fi mai în siguranţă la Salvini.
-Veţi fi mai în siguranţă la secţie, îi spuse Seth. Şi acolo mergeţi amândouă.

- Nu. Vocea lui Bailey rămase calmă. Ea vrea ca noi să fim la Salvini. A subliniat clar asta.
Seth o studie şi îşi cântări opţiunile. Ar fi putut să ceară să fie luate în custodie pentru a li se asigura protecţia. Acesta era pasul logic. Sau putea lăsa jocul să se desfăşoare. Era riscant să facă aşa. Dar riscul se potrivea în situaţia aceea.
- La Salvini, atunci. Dar detectivul Marshall va aranja să aveţi paznici. Veţi rămâne acolo până când vi se va spune să faceţi altceva.
M.J. se zbârli.
- Te aştepţi ca noi să stăm pur şi simplu degeaba şi să aşteptăm, în timp ce Grace este în pericol?
- Exact asta veţi face, spus Seth pe un ton glacial. Ea îşi riscă viaţa ca să se asigure că voi sunteţi în siguranţă. Eu nu o voi dezamăgi.
-Are dreptate, M.J. Jack ridică dintr-o sprânceană, în timp ce ea mormăi înspre el. Hai, spumegă de nervi. Dar eşti depăşită numeric aici. Tu şi Bailey veţi urma instrucţiunile.
Seth observă cu oarecare surprindere că M.J. închise gura şi încuviinţă din cap.
- Care a fost treaba cu examenul la istoria artei, Bailey?
Bailey trase aer în piept.
- Prenumele profesorului Greenbalm era Gregory.
-Gregory. „Gregor.“ Destul de asemănătoare. Seth se uită la cei doi bărbaţi de care avea nevoie. Nu avem mult timp la dispoziţie.
capitolul 12
Grace se îndoia foarte tare că avea să treacă noaptea cu bine. Erau atât de multe lucruri pe care nu le făcuse.

‘1/ora 'Roberts
Nu le arătase lui Bailey şi lui M.J. Parisul, aşa cum plănuiseră întotdeauna. Nu avea să vadă niciodată salcia pe care o plantase pe dealul ei de la ţară crescând înaltă şi aplecându-se graţioasă peste iazul cel mic. Nu avusese niciodată un copil. Sentimentul nedreptăţii îşi înfigea ghearele în ea, împreună cu frica. Avea doar douăzeci şi şase ani — şi urma să moară.

îşi văzuse sentinţa în ochii lui DeVane. Şi ştia că el intenţiona să-i omoare şi pe cei pe care ea îi iubea. El nu avea să fie mulţumit decât după ce îi elimina pe toţi cei care atinseseră ceea ce mintea lui obsedată considera că îi aparţinea. Acum nu se putea agăţa decât de speranţa că_ Bailey înţelesese mesajul.
- îţi voi arăta ce ai fi putut avea.
Cu braţul bandajat şi un smoching nou acoperind rana, DeVane o conduse printr-un panou ascuns în josul unor scări din piatră bine luminate, lustruite ca abanosul. El luase un calmant. Ochii îi erau sticloşi de la medicament şi plini de răutate.
Erau ochii care o priviseră fix, printre copaci, în coşmarurile ei. Şi, în timp ce cobora scările negre, spiralate şi lucioase, Grace simţi imboldul unei amintiri ascunse în adâncul fiinţei.
Pe sub lumina torţelor atunci, se gândi ea, ca prin ceaţă. Tot mai jos, cu torţele pâlpâind şi cu Stelele strălucind în adăpostul lor de aur, pe o piatră albă. Şi moar-tea care aştepta.
Respiraţia dură a bărbatului de lângă ea. A lui DeVane? A altcuiva? Era un sunet fierbinte, secret, care îţi dădea fiori. O cameră, reluă ea, luptând să prindă lanţul alunecos al amintirilor. O cameră secretă cu alb şi auriu. Iar ea fusese închisă acolo pentru eternitate.
Se opri la ultima cotitură, nu atât de teamă, cât din cauza şocului. Nu aici, se gândi ea frenetic, ci în altă parte. Nu ea, ci o parte din ea. Nu el, ci altcineva ca el.
Degetele lui DeVane se înfipseră în braţul ei, dar ea abia simţi durerea. Seth - bărbatul cu ochii lui Seth, îmbrăcat ca un războinic, acoperit cu praf şi urme de lovituri din luptă. El venise după ea şi după Stele. Şi murise pentru asta.
Steaua secretă
177
-Nu. Scara se învârtea, şi ea se ţinu cu mâna de pe-retele rece, pentru a nu cădea. Nu din nou. Nu şi de data asta.
- Nu prea ai de ales.
DeVane o smuci înainte, o trase în jos pe treptele care mai rămaseră. Se opri la o uşă masivă, făcu nerăbdător semn paznicului să se dea un pas înapoi. Ţinând-o pe Grace de braţ cu o strânsoare ce-i învineţea mâna, scoa-se o cheie

grea, o potrivi într-o încuietoare veche, care, din motive pe care Grace nu le putu înţelege, o făcu să se gândească la gaura de iepure a lui Alice.
- Vreau să vezi ce-ar fi putut fi al tău. Ce-aş fi împărtăşit cu tine.
împinsă cu brutalitate, Grace intră poticnindu-se şi rămase locului, clipind şocată. Nu, nu era gaura de ie-pure, îşi dădu ea seama, cu ochii mari de uluire. Peştera lui Aii Baba. Aurul sclipea formând munţi, bijuterii îi făceau cu ochiul curgând râuri. Picturi pe care ea le recunoscu ca lucrări ale marilor maeştri stăteau înghe-suite una lângă alta pe pereţi. Statui şi sculpturi, unele la fel de mici ca ouăle de Faberge cocoţate pe cadre de aur, altele avântându-se până în tavan, toate îndesate în acea încăpere.
Blănuri şi valuri de mătase, şiraguri de perle, gravuri şi coroane erau înghesuite în fiecare spaţiu disponibil. Din difuzoare ascunse se auzea muzica lui Mozart interpretată strălucit.
îşi dădu seama că nu era deloc o peşteră de basm. Era pur şi simplu bârlogul elaborat şi lacom al unui băiat răsfăţat. Aici el putea să-şi ascundă averea de lume, să o ţină toată pentru el şi să chicotească lângă toate acele avuţii, îşi imagină ea.
Şi câte dintre aceste jucării fuseseră furate? Pentru câte ucisese? Ea nu avea să moară aici, îşi promise Grace. Şi nici Seth. Dacă aceasta însemna într-adevăr că istoria se suprapunea, ea nu avea să permită ca istoria să se şi repete. Urma să lupte cu orice arme avea la dispoziţie.
-Ai o colecţie impresionantă, Gregor, dar prezentarea ar avea nevoie de îmbunătăţiri. Prima armă era dis-preţul uşor, dantelat cu amuzament. Chiar şi obiectele

preţioase îşi pierd din impact când sunt înghesuite lao-laltă într-o asemenea manieră dezorganizată.
- Sunt ale mele. Toate. Munca de o viaţă. Aici. Ca un băiat răsfăţat, el înhăţă un pocal de aur şi îl aruncă spre ea, ca să-l admire. Regina Guinevere a sorbit din acesta

înainte de a-l înşela pe Arthur. El ar fi trebuit să-i scoată inima pentru asta.
Grace răsuci pocalul în mână şi nu simţi nimic. Era gol - „Nu numai de vin“, se gândi ea, „ci şi de magie“.
-Şi aici. El luă o pereche de cercei cu diamante, bogat ornamentaţi, şi îi aruncă lui Grace în faţă. O altă regină - Maria Antoaneta - i-a purtat pe aceştia în timp ce ţara complota pentru moartea ei. Tu i-ai fi putut purta.
- Iar tu ai complotat împotriva mea. Cu dispreţ deliberat, ea respinse oferta şi se întoarse. Nu, mulţumesc.
- Am o săgeată cu care a vânat zeiţa Diana. Brâul purtat de Iuno.
Inima ei bătea ca o harpă, dar ea nu făcu decât să chicotească.
- Chiar crezi asta?
- Sunt ale mele. Furios din pricina reacţiei ei, îşi croi drum prin colecţia lui şi puse mâna pe placa de marmu-ră rece pe care o comandase. Voi avea Stelele în curând. Ele vor fi vârful colecţiei mele. Le voi aşeza aici, cu mâi-nile mele. Şi voi avea totul.
- Ele nu te vor ajuta. Nu te vor schimba. Grace nu ştia de unde îi veneau cuvintele sau cunoaşterea din spatele lor, dar văzu licărul de surpriză din ochii lui. Soarta ta e deja pecetluită. Nu vor fi niciodată ale tale. Nu are să se întâmple, nu de data asta. Ele sunt în favoarea luminii şi a binelui. Nu le vei vedea niciodată aici în întuneric.
El simţi o zvâcnire în stomac. Era forţă în cuvintele ei, în ochii ei, când ea de fapt ar fi trebuit să fie intimi-dată şi înspăimântată. Şi asta îl scotea din minţi.
- Până la răsărit, le voi avea aici. O să ţi le arăt. Respiraţia lui era scurtă şi superficială în timp ce se apropie de ea. Şi te voi avea şi pe tine. Te voi păstra atâta timp cât îmi doresc. Voi face cu tine ceea ce îmi doresc.

Mâna de pe obrazul ei era rece — o făcu să se gândească, împotriva voinţei ei, la un şarpe, dar ea nu se trase la o parte.
- Nu vei avea niciodată Stelele şi nu mă vei avea nici pe mine. Chiar dacă ne ţii cu forţa, nu ne vei avea niciodată. Lucrul ăsta a fost valabil înainte, dar este cu atât

mai adevărat acum. Şi lucrul ăsta te va consuma, zi după zi, până când nu mai rămâne din tine altceva decât nebunia.
El o lovi, suficient de tare cât să o izbească de perete, să-i facă durerea să i se învârtă în cap.
- Prietenele tale vor muri în seara asta. El îi zâmbi, ca şi cum ar fi discutat despre un mărunţiş care-i interesa pe amândoi. Tu deja le-ai lăsat pradă celui mai negru coşmar. Am de gând să te las să trăieşti mult timp cu asta pe conştiinţă.
O luă de braţ şi, trăgând uşa să o deschidă, o târî afară din încăpere.
-Va avea camere de supraveghere, spuse Seth în timp ce se pregăteau să escaladeze peretele din spate al proprietăţii din Washington a lui DeVane. Sigur are paznici care patrulează în împrejurimi.
-Atunci, vom fi atenţi. Jack îşi verifică vârful cuţitu-lui, şi-l îndesă în încălţăminte, apoi examină pistolul pe care şi-l ascunsese la curea. Şi nu vom face gălăgie.
- Rămânem împreună până când ajungem în dreptul casei. Cade revizui planul în minte. Dacă găsesc un sistem de securitate, îl dezactivez.
- Dacă nu reuşeşti, lasă drăcia să se declanşeze. Confuzia care se va crea ar putea fi în folosul nostru. Va face să vină poliţia. Dacă lucrurile nu merg bine, ai putea avea de-a face cu ceva mult mai grav ca o acuzaţie de spargere şi intrare prin efracţie.
Jack fu scurt şi la obiect:
- Să mergem să o scoatem de acolo. Ii aruncă lui Seth un zâmbet forţat în timp ce ridică peste zid. Doamne, sper că nu are câini. Chiar urăsc când au câini.
Aterizară pe iarba moale, de pe cealaltă parte. Era posibil ca prezenţa lor să fie detectată. Era un risc pe care

erau dispuşi să şi-l asume. Ca nişte umbre, se mişcară prin noaptea luminată de stele, strecurându-se prin în-tuneric, la adăpostul copacilor.
înainte, în căutarea Stelelor şi a femeii, el venise sin-gur — şi poate că aroganţa aceea fusese înfrângerea lui. Uimit de

gândul acesta neaşteptat, de izbucnirea bruscă a ceea ce unii ar fi numit viziune, Seth îşi alungă acest sentiment. Vedea casa printre copaci, licărirea luminilor la ferestre. în ce cameră era? Cât de speriată? Era rănită? O atinsese? Rânjind cu amărăciune, îşi alungă aceste gânduri. Trebuia să se concentreze doar la pătrunderea în interior, la găsirea ei. Pentru prima dată după mulţi ani, simţi greutatea armei. Ştia că intenţiona să o folosească.
Nu se gândea deloc la reguli, la cariera lui, la viaţa pe care o construise pas cu pas, cu grijă. Văzu paznicul trecând, la doar un metru dincolo de marginea pâlcului de copaci. Când Jack îl bătu pe umăr şi-i făcu semn, Seth îi întâlni privirea şi încuviinţă din cap.
Câteva secunde mai târziu, Jack sări la bărbatul ace-la din spate şi, cu o mişcare rapidă, îl lovi cu capul de trunchiul unui stejar şi apoi târî corpul inconştient în umbră.
-Unul e doborât, zise el şi-şi ascunse arma nou achiziţionată.
-Vor face verificări periodice, murmură Cade. Nu avem de unde şti cât de repede vor observa că au pierdut legătura cu el.
- Atunci, să ne mişcăm.
Seth îi făcu semn lui Jack înspre nord, lui Cade spre sud. Stând feriţi, ei o luară rapid înspre acele lumini strălucitoare.
Paznicul care o condusese pe Grace înapoi în ca-mera ei era tăcut. Cel puţin nouăzeci de kilograme de muşchi, calculă ea. Dar ea îi văzuse ochii alunecându-i spre corsajul ei, cercetase atent mătasea ruptă care lăsa să i se vadă corpul.
Grace ştia cum să-şi folosească frumuseţea pe post de armă. In mod intenţionat, îşi înclină capul până

în dreptul lui, lăsă ochii să i se umple, neputincioşi, de lacrimi.
-Sunt atât de înspăimântată. Atât de singură. Riscă şi-i atinse braţul cu mâna. Nu-mi vei face rău, aşa-i? Te rog, nu-mi face rău. Voi face tot ce vrei.

El nu spuse nimic, dar privirea lui era fixată cu inte-res asupra ei când ea îşi umezi buzele cu vârful limbii, păstrând mişcarea lentă şi provocatoare.
-Orice, repetă ea, cu vocea profundă, intimă. Eşti atât de puternic, atât de... autoritar. „Măcar o vorbi engleză?" se întrebă ea. Avea vreo importanţă? Mesajul era suficient de clar. Ajunsă în dreptul uşii de la închisoarea ei, ea se întoarse, îi aruncă o privire provocatoare şi oftă adânc. Nu mă lăsa singură, murmură ea. Mi-e atât de fri-că să fiu singură. Am nevoie de... cineva. Asumându-şi riscul, ea ridică un deget şi-i frecă buzele cu vârful lui. El nu trebuie să ştie, şopti ea. Nimeni nu trebuie să ştie. Este secretul nostru.
Deşi gândul o revolta, îi luă mâna şi i-o pus pe sâni. încordarea degetelor lui îi făcu pielea să îngheţe, dar ea se forţă să zâmbească ademenitor în timp ce el îşi înclină capul şi se năpusti asupra buzelor ei.
„Nu te gândi îa asta, nu te gândi la asta", se avertiză ea în timp ce mâinile lui se plimbau peste tot trupul ei. „Numeşti tu. El nu te atinge."
- înăuntru. Speră că el interpretase tremurul ei dez-gustat drept dorinţă. Vino înăuntru cu mine. Vom fi singuri.
El deschise uşa, cu ochii încă flămânzi aţintiţi asupra chipului ei, asupra corpului ei. Fie avea să câştige astfel, fie avea să piardă totul, îşi dădu ea seama. Ea râse provocator când el o prinse în momentul în care uşa se închise în spatele lui.
-Oh, nu e nici o grabă acum, frumosule. îşi dădu părul pe spate şi se strecură de lângă el, cât să nu o mai poată atinge. Nu e nevoie să grăbim o astfel de prietenie frumoasă. Vreau să mă împrospătez pentru tine.
Totuşi, el nu spuse nimic, dar miji ochii de nerăbda-re, de suspiciune. încă zâmbind, ea întinse mâna după pulverizatorul greu, din cristal, de pe comodă. „Arma

unei femei , se gândi ea cu răceală în timp ce pulverizează uşor pe pielea ei şi prin aer.
-Prefer să-mi folosesc toate simţurile.

Degetele ei se încleştară convulsiv pe sticlă în timp ce se apropia legănat de el. Smuci sticla şi pulverizâ parfum direct în ochii lui care o priveau pofticios. El şuieră, în stare de şoc, şi-şi duse mâna instinctiv la ochii care ’ înţepau. Cu toată puterea, ea îl izbi cu recipientul de cristal în faţă şi-l lovi cu genunchiul în vintre.
El se clătină, dar nu căzu. Avea sânge pe faţă, iar pie- lea lui căpătase o nuanţă albicioasă. Bâjbâia după armă, şi Crace îl lovi înnebunită cu piciorul, ţinta fiind din n°u Partea de jos. De data asta el căzu în genunchi, dar mâinile căutau încă să ajungă la arma pe care o avea într-o parte. Suspinând, Grace ridică un taburet capitonat în alb, cu ciucuri de aur. II lovi cu forţă peste faţa care deja îi sângera, apoi, ridicându-l cât putea de sus, i-l izbi de CaP." S'u disperare, bâjbâi să-i desfacă arma de la curea, mâinile ei umede alunecând pe piele şi oţel. Când o ţinu în mâinile ei tremurânde, pregătită să facă orice era necesar, văzu că era inconştient.
Respiraţia i se smulse din plămâni într-un râs sălbatic.
- Bănuiesc că pur şi simplu nu sunt genul acela de fată.
Prea speriată pentru a mai fi precaută, trase cheile de pe inel şi le înfipse una după alta în încuietoare pană când aceasta cedă. Şi alergă ca o căprioară care uge de lupi, în jos, pe coridor, prin lumina aurie.
O umbră se mişcă în capul scărilor, şi, cu un geamăt scăzut, ascuţit, Grace ridică arma.
- Este a doua oară când îndrepţi o armă în direcţia mea.
Vederea i se înceţoşă la auzul vocii lui Seth. Muşcân- u-şi cu putere buza de jos, ea se opri când el ieşi din umbre, la lumină.
-Tu. Ai venit.

Nu purta armură, se gândi ea ameţită. Ci era îmbră-cat în negru - cămaşă, pantaloni, încălţăminte. Nu purta o sabie, ci o armă. Nu era o amintire. Era real.
Rochia ei era sfâşiată, cu sânge pe ea. Faţa îi era tu- mefiată, ochii îi erau sticloşi din cauza şocului. El omorâse

doi bărbaţi ca să ajungă atât de departe. Şi, vă- zând-o cum arăta, se gândi că nu fusese de ajuns. Nici pe departe.
- E în regulă acum.
Seth rezistă impulsului de a se grăbi spre ea, de a o strânge la piept. Ea arăta ca şi cum risca să se sfărâme la o simplă atingere.
-Te vom scoate de aici. Nimeni nu o să-ţi facă rău.
- El o să le omoare. Se forţă să tragă aer în piept şi să-l expire. O să le omoare, indiferent ce fac eu. E nebun. Ele nu sunt în siguranţă din cauza lui. Nici unul dintre noi nu e în siguranţă din cauza lui. El te-a ucis înainte, termină ea cu o şoaptă. Va încerca din nou.
El o luă de braţ pentru a o susţine şi o făcu să lase arma din mână.
- Unde este, Grace?
- Există o cameră, printr-un panou din bibliotecă, în jos pe scări. La fel ca înainte... cu multe vieţi în urmă. Iţi aminteşti? învârtindu-se între imagini, ea îşi apăsă capul cu o mână. E acolo cu jucăriile lui, toate jucăriile strălucitoare. L-am înjunghiat cu un cuţit la cină.
- Bună mişcare. Cât de mult din sângele acela era al ei. Nu observa nici o rană în afară de vânătăile de pe faţa ei şi de pe braţe. Vino acum, hai cu mine.
O conduse în jos pe scări. Acolo era paznicul pe care-l văzuse înainte. Dar el nu mai stătea în picioare. Intorcându-şi privirea, ea păşi pe lângă el. Se ţinea mai bine pe picioare acum. Trecutul nu revenea întotdeauna, ca într-o buclă, ştia asta. Câteodată se schimba. Oamenii îl făceau să se schimbe.
- E acolo, a treia uşă, jos, pe stânga.
Se trase îndărăt când sesiză o mişcare. Dar era Jack, ieşind tiptil pe o uşă.
- E liber, îi spuse el lui Seth.

- Du-o afară. Privirea lui era grăitoare când o împinse în braţele lui Jack. Ai grijă de ea. Am încredere în tine.
Jack o ţinu într-o parte pentru a avea liberă mâna din dreptul armei.
- Eşti bine, scumpo.

- Nu, clătină ea din cap. O să le omoare. Are explozibili, ceva, acasă, la bar. Trebuie să-l opriţi. Panoul. Vă arat eu. Se smulse de lângă jack şi se împletici ca un om beat spre bibliotecă. Aici. întoarse o rozetă din braţul sculptat al unui scaun. L-am urmărit.
Panoul glisa uşor şi se deschise.
-Jack, scoate-o de aici. Sună la 911. Mă ocup eu de el.
Ea plutea, chiar sub suprafaţa unei ape dense, calde.
- Va trebui să-l omoare, spuse ea vag în timp ce Seth dispăru în deschiderea creată. De data asta el nu poate da greş.
- Ştie ce are de făcut.
- Da, întotdeauna ştie. Şi încăperea se învârti o dată, sălbatic. Jack, îmi pare rău, reuşi ea să spună înainte de a se învârti odată cu ea.
DeVane nu încuiase uşa, observă Seth. Nenorocitul arogant era extrem de sigur că nimeni nu avea să pă-trundă pe teritoriul lui sacru. Cu arma ridicată, Seth deschise uşa cea masivă şi clipi o dată în faţa strălucirii aurului.
Păşi înăuntru, concentrat asupra bărbatului aşezat într-un scaun ca un tron în centrul gloriei depline.
- S-a terminat, DeVane.
DeVane nu era surprins. Ştiuse că el avea să vină.
- Rişti foarte mult. Zâmbetul lui era rece, ochii - ai unui nebun. Ai mai făcut-o. îţi aminteşti, nu-i aşa? Ai visat asta, nu-i aşa? Ai mai venit să furi de la mine, să iei Stelele şi femeia. Pe atunci aveai sabie, grea şi neîmpodobită.
Ceva vag şi rapid traversă mintea lui Seth. Un castel de piatră, un cer furtunos, o sală de o mare bogăţie.

O femeie iubită. Pe un altar, un triunghi smuls din mâi-nile zeului, împodobit cu diamante albastre ca stelele.
-Te-am omorât. DeVane râse uşor. Ţi-am lăsat corpul pradă corbilor.
-Asta a fost atunci. Seth făcu un pas înainte. Acum suntem în prezent.
DeVane îi răspunse cu un zâmbet larg.
- Eu sunt dincolo de tine.
Ridică mâna şi arma pe care o ţinea în ea.

Se traseră două focuri de armă, atât de apropiate, în-cât sunară ca unul singur. încăperea se zgudui, răsună, se linişti şi reveni la strălucirea ei. încet, Seth păşi mai aproape şi se uită la bărbatul care stătea întins cu faţa în jos pe un morman de aur.
-Acum eşti, murmură Seth. Eşti dincolo de mine.
Ea auzi focurile de armă. Pentru o clipă de nedescris, totul se opri în interiorul ei. Inimă, minte, răsuflare, sânge. Apoi începu din nou, un val de senzaţii care o făcu să sară de pe banca unde o pusese Jack, respirând cu greu.
Şi ştia, pentru că simţea, pentru că inima ei putea bate, că nu Seth încasase glonţul. Dacă ar fi murit, ea ar fi ştiut. O bucată din inima ei s-ar fi rupt din întreg şi s-ar fi spulberat. Totuşi, ea aşteptă, cu privirea aţintită asupra casei, pentru că trebuia să vadă.
Stelele se roteau deasupra capului ei, luna trimitea lumină printre copaci. Undeva în depărtare, o pasăre de noapte începu să strige, cu speranţă şi bucurie.
Apoi el ieşi din casă. întreg. Lacrimile i se puseră în gât, şi ea le înghiţi. îi înţepau ochii, dar ea le şterse. Trebuia să-l vadă clar — bărbatul pe care acceptase că îl iubea şi nu îl putea avea.
El se îndreptă spre ea, cu ochii lui întunecaţi şi reci, mersul echilibrat. Deja îşi redobândise controlul, îşi dădu ea seama. Deja ascunsese tot ce trebuise să facă într-un loc de unde nu avea să intervină în ceea ce tre-buia făcut în continuare.

Ea se cuprinse cu braţele, cu palmele prinse strâns de antebraţe. Nu avea să ştie niciodată că gestul acela, acea îmbrăţişare adresată ei, nu lui, fu ceea ce îl opri să ajungă la ea.
Aşa că Seth rămase locului, la o distanţă de un braţ de ea, şi se uită la femeia pe care acceptase că o iubea — şi pe care o respinsese.
Era palidă, şi chiar şi acum el putea vedea tremurul rapid care îi străbătea tot corpul. Dar nu ar fi putut spune că era fragilă. Nici măcar acum, cu moartea scli-pind între ei, ea nu era fragilă. Vocea ei era puternică şi echilibrată.

- S-a terminat?
- Da, s-a terminat.
- Avea de gând să le omoare.
- Şi asta s-a terminat.

Nevoia iui de a o atinge, de a o ţine în braţe era copleşitoare. Simţi că genunchii îi erau gata să cedeze. Dar ea se întoarse, îşi mişcă trupul într-o parte şi privi în gol, în întuneric.

-Trebuie să le văd. Pe Bailey şi pe M.J.

-Ştiu.

- Ai nevoie de declaraţia mea.

Dumnezeule. Autocontrolul lui slăbi îndeajuns încât să-şi apese degetele pe ochii care-l usturau.

- Poate aştepta.
- De ce? Vreau să se termine. Trebuie să las chestia asta în urmă. Se propti mai bine pe picioare, apoi se întoarse încet. Şi, când îl privi în faţă, mâinile lui erau de o parte şi de alta a corpului, iar ochii îi erau limpezi. Trebuie să las totul în urmă.

înţelesul vorbelor ei fu destul de clar pentru Seth. El era parte din acel tot.

- Grace, eşti rănită şi eşti în stare de şoc. O ambulanţă este pe drum.
- Nu am nevoie de o ambulanţă.

-Nu-mi spune de ce naiba ai nevoie. II cuprinsese furia, sunându-i în minte ca un cuib de viespi înnebunite. Am spus că declaraţia aia nenorocită poate aştepta. Tremuri. Pentru numele lui Dumnezeu, aşază-te!

Când el întinse mâna să o ia de braţ, ea se smuci în spate, cu bărbia ridicată şi cu umerii încovoiaţi.

-Nu mă atinge. Pur şi simplu... nu.

Dacă o atingea, ea putea ceda. Dacă ceda, urma să plângă. Şi, plângând, avea să implore.

Cuvintele acestea fură un cuţit în stomac, albastrul intens şi disperat din ochii ei — o lovitură în faţă. Pentru că el îşi simţea degetele tremurând, le îndesă în buzunare şi făcu un pas înapoi.

- Bine. Stai jos. Te rog.

Crezuse că nu era fragilă? Arăta de parcă un singur gând mai dur ar putea să o frângă în bucăţi. Era palidă, cu ochii măriţi nefiresc. Sângele şi vânătăile îi însem-nau faţa.
Iar el nu putea face nimic. Nimic ce ea i-ar permite.
Auzi urletul îndepărtat al sirenelor şi zgomot de paşi în spatele lui. Cade, cu o expresie înnegurată pe chip, merse la Crace şi îi aşeză pe umeri o pătură pe care o adusese din casă. Seth o văzu cum se întoarce spre el, cum corpul ei părea să devină fluid şi să se reverse în braţele pe care i le oferise Cade. Auzi suspinul întrerupt chiar când şi-l înăbuşi pe umărul lui Cade.
-Ia-o de aici. Degetele lui ardeau dornice să o atingă, să îi mângâie părul, să ia ceva cu el. La naiba, ia-o de aici.
Seth se întoarse înapoi în casă pentru a face ceea ce trebuia făcut.
Păsările îşi cântau cântecul de dimineaţă când Grace ieşi în grădina ei. Pădurea era liniştită şi verde. Şi sigură. Avusese nevoie să vină aici, în refugiul ei de la ţară. Să vină singură. Pentru a fi singură.
Bailey şi M.J. înţeleseseră. Peste câteva zile, se gândi ea, avea să meargă în oraş, să sune şi să le întrebe dacă le-ar plăcea să vină, să-i aducă şi pe Jack şi pe Cade. Va trebui să-i vadă în curând. Dar nu suporta să se în-toarcă. Nu, nu încă.
Putea auzi în continuare împuşcăturile, zvâcnetul lor prin trupul ei, în vreme ce Jack o scotea din casă. Ştiuse

că De Vane fusese cel împuşcat, nu Seth. Pur şi simplu ştiuse.
Nu'l mai revăzuse pe Seth din noaptea aceea. Fusese uşor să-l evite în agitaţia care urmase. Răspunsese la toate întrebările pe care i le adresase poliţia locală, dăduse declaraţii oficialilor guvernamentali. Le făcuse faţă, apoi, în linişte, le ceruse lui Cade sau lui Jack să o ducă la Salvini, la Bailey şi la M.J.
Şi la cele Trei Stele.
Coborând pe terasele ei înflorite, îşi aduse aceste lu-cruri înapoi în minte şi în inimă. Ele trei stând în întu-nericul

aproape deplin al unei încăperi aproape goale, ea cu rochia ruptă şi plină de sânge.
Fiecare dintre ele luase un punct al triunghiului, simţise strigătul puterii, văzuse pâlpâirea luminii impo-sibile. Şi înţeleseseră că se sfârşise.
- E ca şi cum am mai făcut asta înainte, murmurase Bailey. Dar nu a fost de-ajuns atunci. A fost pierdut, şi la fel am fost şi noi.
- E de-ajuns acum. M.J. ridicase ochii şi le întâlnise, pe rând, privirile. Ca un cerc, complet. Un lanţ, cu veri-gile forjate. E ciudat, dar e bine.
- Un muzeu în locul unui templu, de data asta. Regretul şi uşurarea se amestecaseră în sufletul lui Grace când lăsaseră jos Stelele, din nou. O promisiune păs-trată, şi, presupun, destinele împlinite. Se întorsese spre amândouă şi le îmbrăţişase. Un alt triunghi. V-am iubit întotdeauna pe amândouă, am avut nevoie de amândouă. Putem merge undeva? Noi trei. Lacrimile îi veniseră atunci, revărsându-i-se din ochi. Trebuie să vorbesc.
Ea le spusese totul, îşi descărcase inima şi sufletul, durerea şi groaza, până când se simţise golită. Şi ea bănuise, pentru că era vorba despre ele, că se vindecase puţin. Acum, ea avea să se vindece singură. Grace ştia că putea face asta aici şi, închizând ochii, doar respiră. Apoi, pentru că era o activitate care o calma de fiecare dată, îşi lăsă jos coşul de grădinărit şi începu să îşi îngrijească florile.

Auzi maşina venind, zgomotul de roţi pe pietriş, şi fruntea ei se încreţi intr-o încruntare uşoară. Vecinii ei erau puţini şi stăteau la ceva distanţă — şi rareori dădeau buzna. Nu îşi dorea compania altcuiva în afară de plantele ei, şi se ridică, cu florile revărsându-i-se la picioare, hotărâtă să-l trimită la plimbare, politicos şi ferm, pe vizitatorul ei. Inima îi bătu o dată, tare, când văzu că era maşina lui Seth. Ea privi în tăcere cum aceasta se opri în mijlocul aleii, iar el coborî şi se îndreptă spre ea.
Ea arăta ca desprinsă dintr-un legendă înceţoşată, i se păru lui. Părul îi flutura în vânt, poalele rochiei se mişcau şi ele, iar florile se întinseseră ca o mare în jurul ei. El îşi

simţi nervii încordându-se. Iar stomacul i se strânse când văzu vânătaia care îi păta obrazul.
- Eşti departe de casă, Seth.
Vorbi fără vreo inflexiune, în timp ce el se opri la doi paşi de ea.
- Eşti o femeie greu de găsit, Grace.
-De aceea prefer locul ăsta. Aici nu am nevoie de companie.
- Evident. Atât pentru a-şi oferi timp să se linişteas-că, dar şi din curiozitate, el cercetă terenul, casa cocoţată pe deal, secretele profunde ale pădurii. Este un loc foarte frumos.
-Da.
- Retras. Privirea lui se mută înapoi la ea atât de repede, cu atâta intensitate, încât aproape că o făcu să tresară. Liniştit. Ţi-ai găsit liniştea aici.
- De aceea sunt aici. Ridică dintr-o sprânceană. Dar tu de ce eşti aici?
-Trebuia să vorbesc cu tine. Grace...
- îmi propusesem să ne vedem după ce mă întorceam, spuse ea repede. Nu am vorbit prea mult în noaptea aceea. Presupun că am fost mai zguduită decât mi-am dat seama. Nici măcar nu ţi-am mulţumit.
Era mai rău, îşi dădu el seama: vocea aceea rece, politicoasă era mai rea decât un blestem strigat cu voce tare.
- Nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

- Mi-ai salvat viaţa, şi cred că şi viaţa oamenilor pe care îi iubesc. Ştiu că ai încălcat reguli, chiar şi legea, ca să mă găseşti, să mă scapi de el. Iţi sunt recunoscătoare.
Palmele lui se umeziră. Ea îl făcea să vadă din nou să simtă din nou toată acea furie, acea teroare.
- Aş fi făcut orice să te scap de el.
- Da, cred că ştiu asta. Fu nevoită să îşi ferească privirea. O rănea prea mult să se uite în ochii lui. îşi promisese, îşi jurase că nu avea să mai fie rănită din nou. Şi mă întreb dacă oricare dintre noi a avut de ales când vine vorba despre ceea ce s-a întâmplat în acea perioadă scurtă, intensă de timp. Sau..., începu ea, cu o umbră de zâmbet...

dacă alegi să crezi ce s-a întâmplat, de-a lungul secolelor. Sper să nu, iar cariera ta să nu aibă de suferit din cauza a ceea ce-ai făcut pentru mine.
Ochii lui deveniră întunecaţi, lipsiţi de vitalitate.
- Locul meu de muncă e în regulă, Grace.
- Mă bucur.
El trebuia să plece, se gândi ea. Trebuia să plece acum, înainte ca ea să se prăbuşească.
-Eu tot intenţionez să le scriu o scrisoare superiorilor tăi. Şi poate vrei să ştii că am un unchi în Senat Nu aş fi surprinsă ca, după ce se liniştesc apele, să primeşti o promovare ca urmare a acestui caz.
îşi simţea gâtul iritat. Nu putea alunga senzaţia asta.
- Uită-te la mine, la naiba. Când privirea ei se întoar-se brusc spre faţa lui, el îşi strânse pumnii ca să nu o atingă. Crezi că asta contează?
-Da, cred. Contează, Seth, cu siguranţă, contează pentru mine. Dar acum eu îmi iau câteva zile libere aşa că, dacă mă scuzi, vreau să mă apuc de grădinărit înainte să se lase căldura.
- Crezi că aici se termină relaţia noastră?
Ea se aplecă, îşi luă foarfecă şi îndepărtă florile ofili-te. Se ofileau prea repede, constată ea. Şi lucrul acela îi lăsă o durere în inimă.
- Cred că tu ai terminat-o deja.
- Nu te îndepărta de mine. El o luă de braţ şi o trase spre el, în timp ce panica şi furia crescură brusc în interiorul lui. Nu poţi pur şi simplu să te îndepărtezi. Eu nu pot...

Seopri, ridicând mâna să-i atingă vânătaia de pe obraz. Oh, Doamne, Grace. Te-a rănit.
- Nu e nimic. Ea se trase înapoi repede, aproape tresărind de durere, şi mâna lui căzu brusc pe lângă corp. Vânătăile se estompează. Iar el a dispărut. Tu te-ai ocupat de asta. El nu mai e, şi s-a terminat. Cele Trei Stele sunt unde trebuie să fie, şi totul e înapoi la locul lui. Totul e aşa cum a fost menit să fie.
- Este?

El nu se apropie de ea, nu putea suporta să vadă cum se îndepărta din nou de el.
~Tf'am r^n't> Şi tu nu vrei să mă ierţi pentru asta.
- Nu în întregime, admise ea, străduindu-se să îşi păstreze detaşarea. Dar e drum lung de la faptul că mi-ai salvat viaţa până la...
- încetează, spuse el cu voce aspră, dar liniştită. Pur şi simplu încetează.
„ îndurerat, se răsuci, făcând paşi mari, aproape călcându-i straturile cu plante. Nu ştiuse că putea suferi în halul acela - gheaţa din stomac, căldura din minte.
Vorbi, privind în gol spre pădurea ei, spre umbre şi sPre umbrele răcoroase şi înverzite.
- Ai idee cum m-am simţit ştiind că el te avea? Ştiind L-tul acesta? Să-ţi aud vocea la telefon, frica din ea?
A - Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea.
- Eu nu mă pot împiedica să mă gândesc la toate astea. Şi să te văd - de fiecare dată când închid ochii, te văd cum stăteai acolo pe hol, cu rochia mânjită de sânge, cu semne pe piele. Fără să ştiu... fără să ştiu ce ţi-a făcut. Şi amintindu-mi... amintindu-mi vag de altă ocazie când nu l-am putut opri.
- S'a terminat, spuse ea din nou, pentru că picioarele 1 se înmuiau. Lasă trecutul în pace.
A “ P°ate ai fi scăpat şi fără mine, continuă el. Ai dobo-rât o gardă de corp de două ori cât tine. Era posibil să fi reuşit fără nici un ajutor de la mine. Să nu fi avut nevoie c e mjoe deloc. Şi mi-am dat seama că asta era o parte a problemei mele, în tot acest timp. Am crezut, am fost sigur că am nevoie de tine mult mai mult decât ai putea

tu avea nevoie de mine. Mi-a fost frică de asta. Am fost atât de prost cât să mă tem de asta, spuse el în timp ce urcă din nou treptele. Odată ce ai înţeles frica adevă-rată, teama de a şti că ai putea pierde cel mai important lucru din viaţa ta într-o singură clipă, nimic altceva nu te mai poate atinge.
El o strânse la piept, prea disperat pentru a mai ţine seama de rezistenţa ei. Şi, tremurând în timp ce inspiră zgomotos,

îşi îngropă faţa în părul ei. Nu mă îndepărta, nu mă alunga de lângă tine.
-Nu are rost.
Se simţea rănită să fie ţinută în braţe de el, dar, cu toate acestea, îşi dorea să continue să fie ţinută exact aşa, cu soarele cald pe pielea ei şi cu chipul lui ascuns în părul ei.
- Am nevoie de tine. Am nevoie de tine, repetă el şi îşi întoarse gura nerăbdătoare spre a ei.
Valul de emoţii o izbi, şi ea cedă. Trecu de la unul la celălalt într-oA furtună dezlănţuită şi-i lăsă inima zguduită şi slăbită. Închise ochii şi îşi strecură braţele în jurul lui. Nevoia era de-ajuns, îşi promise ea. Ea avea să facă să fie de-ajuns pentru amândoi. Nu-l putea îndepărta, căci avea prea multe adunate în lăuntrul ei, pe care tânjea să le împărtăşească.
-Nu te voi alunga. Mâinile ei îl mângâiară pe spate, îi risipiră încordarea. Mă bucur că eşti aici. Te vreau aici.
Ea îşi trase mâinile înapoi şi îi duse mâna la obrazul ei.
-Vino înăuntru, Seth. Vino în pat!
Degetele lui se strânseră pe ale ei. Apoi îi ridicară uşor capul. îl durea să-şi dea seama că ea credea că nu-şi dorea altceva de la ea. Că el o lăsase să creadă acest lucru.
- Grace, nu am venit aici să te duc în pat. Nu am ve-nit aici să reiau lucrurile de unde le-am întrerupt.
De ce fusese atât de îndărătnic şi nu văzuse ce era în ochii ei? De ce refuzase să creadă ceea ce era atât de vizibil de real, atât de generos oferit lui.
- Am venit aici să implor. A treia Stea înseamnă generozitate, spuse el, aproape pentru sine. Tu nu m-ai

făcut să implor. Nu am venit aici pentru sex, Grace. Sau pentru recunoştinţă.
Nedumerită, ea clătină din cap.
- Ce vrei, Seth? De ce ai venit?
El nu era sigur că înţelesese el însuşi pe deplin până în clipa aceea.
- Ca să te aud spunându-mi ce vrei. De ce ai nevoie. - De linişte. Ea făcu un semn. Am asta aici. Şi de prietenie. Am şi aşa ceva.

- Şi asta-i tot? E de-ajuns?
-A fost de-ajuns toată viaţa mea.
El îi cuprinse faţa în palme înainte ca ea să se poată îndepărta.
- Dacă ai putea avea mai mult, ce ai vrea, Grace?
- Dacă tânjeşti după ce nu poţi avea, vei fi nefericit. - Spune-mi. El îşi ţinu privirea aţintită asupra ei.
Direct, măcar o dată. Spune ce vrei.
- Familie. Copii. Vreau copii şi un bărbat care mă iubeşte - care vrea să-şi întemeieze familia aceea cu mine.
Buzele i se arcuiră încet, dar zâmbetul nu i se oglindi şi în privire. Eşti surprins că vreau să-mi stric silueta? Să petrec câţiva ani din viaţă schimbând scutece?
-Nu.
El îşi lăsă mâinile să-i alunece până la umerii ei şi o strânse cu mai multă fermitate. Ea se pregătea să se mişte, observă el. Să fugă.
-Nu, nu sunt surprins.
- Serios? Bine. Grace mişcă din umeri ca şi cum ar fi vrut să se debaraseze de greutatea atingerii lui. Dacă ai de gând să rămâi, să mergem înăuntru. Mi-e sete.
- Grace, te iubesc.
El urmări cum zâmbetul îi piere de pe faţă, îi simţi trupul rămânând complet nemişcat.
- Ce? Ce-ai spus?
-Te iubesc. Seth îşi dădu seama că faptul că spunea asta îi dădea putere. Putere adevărată. M-am îndrăgos-tit de tine înainte de a te fi văzut. M-am îndrăgostit de o imagine, de o amintire, de o dorinţă. Nu pot fi sigur despre care din astea este vorba sau dacă a fost vorba despre toate. Nu ştiu dacă a fost soarta, alegerea sau

norocul. Dar s-a petrecut atât de repede, atât de greu, atât de adânc, că nu mi-arn dat voie mie să cred şi nu mi-am permis să am încredere. Şi te-am îndepărtat pen- tru că tu ai fost în stare să le faci pe amândouă. Am venit aici să-ţi spun asta.

Mâinile lui alunecară de-a lungul braţelor ei şi i le împreună.
-Grace, îţi cer să crezi din nou în noi, să ai iarăşi încredere în noi doi. Şi să te căsătoreşti cu mine.
-Tu... Fu nevoită să facă un pas înapoi, să îşi ducă o mână la inimă. Tu vrei să te căsătoreşti cu mine.
- îţi cer să te întorci cu mine azi. Ştiu că e de modă veche, dar vreau să-mi cunoşti familia.
Presiunea din pieptul ei aproape că îi făcu inima să explodeze.
-Vrei să-ţi cunosc familia.
-Vreau ca ei să o cunoască pe femeia pe care o iu-besc, femeia cu care vreau să am o viaţă. Viaţa pe care am tot aşteptat să o încep - am aşteptat ca ea să o încea-pă. Seth îi duse mâna la obraz şi o ţinu acolo în timp ce ochii lui se uitară adânc într-ai ei. Femeia cu care vreau să am copii.
-Oh.
Greutatea de pe pieptul ei se eliberă într-un potop şi se revărsă din ea... până când inima ei fu cufundată în ochii ei plini de lacrimi.
-Nu plânge. Se părea că va implora, la urma urmei. Grace, te rog, nu plânge. Nu-mi spune că am venit prea târziu.
Neîndemânatic, îi şterse lacrimile cu degetele mari de la mâini. Nu-mi spune că am stricat totul.
-Te iubesc atât de mult. Ea îşi strânse degetele în jurul încheieturilor mâinilor lui şi privi schimbarea emoţiilor din ochii lui. Am fost atât de nefericită aştep- tându-te. Am fost atât de sigură că te-am pierdut. Din nou. Oarecum.
- Nu de data asta. El îşi ţinu mâinile pe faţa ei şi o sărută uşor. Nu se va mai întâmpla vreodată.
- Nu, niciodată, murmură ea cu gura aproape de buzele lui.

-Spune „da“, îi ceru el. Vreau să te aud că spui „da“.
- Da. La toate.
Ea îl ţinu strâns în dimineaţa parfumată de flori, în locul unde stelele dormeau în spatele cerului. Şi simţi ultima verigă a unui lanţ nesfârşit intrând la locul ei.
- Seth.

El rămase cu ochii închişi şi obrazul lipit de părul ei. Şi zâmbetul lui înflori încet şi uşor.

- Grace.

- Suntem unde ar trebui să fim. Simţi asta? Trase adânc aer în piept. Acum toţi suntem unde ne este locul.

Grace îşi ridică privirea şi observă că buzele lui aşteptau un sărut.

-Şi acum, spuse el încet, începe.

In colecţia
CĂRŢI ROMANTICE
vor mai apărea:
Mary Jo Putney
‘Magie îndepărtată
Jean Macrae, vrăjitoarea care aparţine uneia dintre cele mai importante familii de Protectori, ajunge intr-o înfruntare cu chipeşul căpitan Nikolai Gregorio şi apoi prizonieră pe vasul său de piraţi. In cele din urmă însă, cei doi devin aliaţi, pregătiţi să-i protejeze pe cei care se vor opune sclaviei şi vor schimba pentru totdeauna viitorul a două naţiuni.
r
Marek Halter
‘Khadija
‘luiiriCe Onentufui
O prosperă femeie de afaceri, Khadija este văduvă. Pen-tru a-şi păstra locul în sânul comunităţii negustorilor bogaţi din Mecca, ea trebuie să se recăsătorească. Contrar aşteptări-lor, alege un bărbat sărac, necunoscut şi neştiutor de carte: Mahomed ibn Abdallah. Deşi el este cu peste un deceniu mai mic, Khadija este foarte îndrăgostită, iar Mahomed, la rândul său, nu vede vârsta Khadijei, ci frumuseţea şi inteligenţa ei.

in aceeaşi colecţie au apărut!
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi

3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor

28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Nn Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip

43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Maryjo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Maryjo Putney, Taina contesei

60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, îmblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă

83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Dn albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire

92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei

123. Amanda Quick, O pradă uşoară

124. Mary Jo Putney, Daruri periculoase
125. Mary Jo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Maryjo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Gâseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor

156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, 0 iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei

162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, CopUul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie

188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Mary Jo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia

202. Mary Balogh, Al doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului

220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite

Stătea faţă în faţă cu o femeie moartă... iar ea ţinea un pistol îndreptat înspre el.
Investigaţia locotenentului Seth Buchanan - şi inima lui - sunt complet date peste cap când Grace Fontaine, bogata şi ireal de frumoasa victimă a unui presupus asasinat, se dovedeşte a fi vie şi nevătămată... şi în posesia unuia dintre uriaşele diamante albastre cunoscute drept Stelele lui Mithra.

Poliţistul cel sobru, a cărui calitate de căpătâi este autocontrolul, nu a permis niciodată ca sentimentele lui să stea în calea unei anchete. Şi deşi tot ce a aflat, din cercetările sale, despre celebra moştenitoare îi dovedeşte că este o femeie extrem de periculoasă, în prezenţa ei irezistibilă îi este foarte greu să-şi amintească faptul că are de rezolvat un mister mai important decât Grace însăşi. Căci Stelele sunt obsesia unui colecţionar nebun, care a lăsat în urmă un lung şir de victime, iar acum nu se va da înapoi să facă pasul decisiv pentru a şi le însuşi... şi se pare că o consideră pe Grace cel mai important exponat al colecţiei sale.
Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.